Denizaltı

JOE DUNTHORNE

İngilizceden Çeviren: Aslı Perker

AYRINTI

JOE DUNTHORNE

Galler gölgesinde yer alan Swansea'de doğup büyüdü. İlk romanı olan *Submarine* (*Denizaltı*) Curtis Brown ödülüne layık görüldü ve kitap on dile çevrildi. İçinde şiirlerinin yer aldığı bir kitapçık Faber and Faber yayınevi tarafından yayımlandı. Kısa öyküleri ve gazete yazıları *Guardian*, *Independent*, *Financial Times*, *Sunday Times, Vice* gibi mecralarda yayımlanıyor. Şu an Londra'da yaşıyor.

Ayrıntı: *1345*
Edebiyat Dizisi: *245*

Denizaltı
Joe Dunthorne

Kitabın Özgün Adı
Submarine

İngilizceden Çeviren
Aslı Perker

Yayıma Hazırlayan
Duygu Gençağ

© Joe Dunthorne, 2008

Türkçe yayım hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Ali Laçin - Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu - İstanbul - Tel. 0212 567 11 00
Sertifika No: 33160

Birinci Basım: *Ekim 2019*

Baskı Adedi *2000*

ISBN 978-605-314-408-3
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Joe Dunthorne

Denizaltı

EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

HAYAT DÜZEYLERİ / *Julian Barnes*
MUTSUZLUK ZAMANLARINDA MUTLULUK / *Wilhelm Genazino*
KIRIK KÖŞELİ İLKBAHAR / *Mario Benedetti*
GECELERİ DAİRELER ÇİZEREK YÜRÜRÜZ / *Daniel Alarcon*
BİR BUĞDAY TANESİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
İSTİSNA / *Christian Jungersen*
ORBITOR / *Mircea Cărtărescu*
KAYBOLUYORSUN / *Christian Jungersen*
İÇERDEKİLER / *Victor Serge*
TİBET ŞEFTALİ TURTASI / *Tom Robbins*
BAHAR / *Sabine Adatepe*
CHE'NİN BİRLİĞİ / *Carlos Gamerro*
EFENDİNİN GÜZELİ / *Albert Cohen*
FRANSIZ SAVAŞ SANATI / *Alexis Jenni*
ARADAKİ NEHİR / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
BEDENİN GÜNCESİ / *Daniel Pennac*
ZAMANIN GÜRÜLTÜSÜ / *Julian Barnes*
ORBİTOR Göz Kamaştırıcı / *Mircea Cărtărescu*
KIRAÇ GÖKYÜZÜ / *E. E. Sule*
DENİZ DENİZ / *Iris Murdoch*
BAŞLAMA YERİ / *Ursula K. Le Guin*
SİLAHI SEÇMEK / *Judith Kuckart*
KARANLIK GÜZERGÂHLAR / *John Ralston Saul*
AĞABEYİNE ÇİÇEK TAŞIYAN KIZ / *Natsuki Ikezawa*
NOSTALJİ / *Mircea Cărtărescu*
KELEBEKLER ZAMANI / *Julia Alvarez*
EVA / *Ersi Sotiropoulos*
AHU HANIM'IN KOCASI / *Ali Muhammed-i Efgânî*
GÜCÜMÜZÜN DOĞUŞU / *Victor Serge*
ADINLA BAŞLAR HAYAT / *Zakes Mda*
ÇALILIK / *Christian Jungersen*
GULYABANİNİN BAHÇESİ / *Leïla Slimani*
SAVAŞTAKİ KIZ / *Sara Nović*
ZÜRAFANIN BOYNU / *Judith Schalansky*
KAN ÇİÇEKLERİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
ADEN, ARABİSTAN - Jean-Paul Sartre'ın Önsözüyle / *Paul Nizan*

Joe Dunthorne

Denizaltı

Annem ve babama

1
Triskaidekafobi*

Pazar sabahı. Annem internete bağlanırken modemimizin çalmaya başladığı kötü caz müziğini duyuyorum. Banyodayım.

Yakın bir zamanda annemin aslında var olmayan bir takım psikolojik durumları Yahoo'nun arama motoruna yazdığını keşfettim: "Halüsinasyon sendromu ergen, fazla aktif hayal gücü problemi, bütünselci davranış bozukluğu sabitleyicisi."

Yahoo'ya "halüsinasyon sendromu ergen" yazdığınızda karşınıza çıkan ilk sayfada Cotard Sendromu var. Bu, insanların kendilerini ölü olduklarına inandıkları bir tür otizm çeşidi. İnternet sitesinde bu hastalıktan muzdarip bazı insanlardan alıntılar konulmuş. Bir süre bu alıntıları akşam yemeklerinde ya da annem okul nasıl gidiyor diye sorduğunda aralara sıkıştırdım.

* Triskaidekafobi: 13 sayısından korkma. (ç.n.)

"Vücudum yerine bir kabuk var."

"İç organlarım taştan."

"Yıllardır ölüyüm."

Bunları söylemeyi bıraktım. Ne kadar çok bir ölü gibi davrandıysam annem de o kadar az ruh sağlığı konularında açık davranmaya başladı.

Annemle babama sorular yazardım. Onları daha iyi tanımak için. Şöyle şeyler mesela:

Ne gibi genetik hastalıklarım olabilir?

İleride bana ne kadar para ya da toprak miras olarak kalacak?

Eğer çocuğunuz evlatlık olsaydı kaç yaşında ona gerçek annesinden bahsetmeyi tercih ederdiniz?

a) 4-8
b) 9-14
c) 15-18

Neredeyse on beş yaşındayım.

Yaptığım anketleri incelediler ama hiçbir zaman cevaplamadılar.

O zamandan beri annemle babamın sırlarını anlayabilmek için üstü kapalı analiz yöntemleri kullanıyorum.

Ayrıca iki aydır sevişmediklerini de öğrendim. Yakınlaşmalarını yatak odalarındaki kısılabilen ışıktan takip ediyorum. Eğer sabah düğmeyi yarıda bulursam bir önceki gece seviştiklerini anlıyorum.

Aynı zamanda babamın kısa süreli ve tekrarlayan depresyondan muzdarip olduğunu keşfettim: Komodinin altındaki hasır çöp kutusunda boş bir trisiklik antidepresan şişesi buldum. Depresyon dalga dalga geliyor. Boks yapmak gibi*. Babam mavi köşede.

Babamın depresyon dalgalarından birinin ne zaman başladığını anlayabilmek için bütün sezgilerimi kullanıyorum.

* İngilizcede "bout" kelimesi bir hastalığın kısa süresi anlamına geldiği gibi boks veya güreş maçı anlamına da gelir. Yazar, burada kelime oyunu yapıyor. (y.h.n.)

İki işaret şunlar: birincisi, bulaşık makinesini boşalttığını çatı katındaki odamdan duyabiliyorum. İkincisi, yazı yazarken kalemle o kadar çok bastırıyor ki temizlemesi kolay plastik masa örtümüzün üzerinde iki üç günlük notlarını yeterli bir ışık olduğu zaman görmek mümkün.

Yogaya gittim,
dolapta kuzu eti var,
Ll

Sainsbury'se gittim,

Ll

Lütfen Kanal 4'ü kaydet, saat 9'da,
Lloyd

Babam televizyon seyretmez, sadece bir şeyleri kaydeder.

Bir depresyon dalgasının bittiğini anlamanın yolları da var: Eğer babam dikkatli bir şekilde kelimelerle oynarsa ya da bir eşcinselin ya da doğulu birinin taklidini yaparsa. Bunlar iyi işaretler.

Geleceği planlayabilmem için ailemin ruhsal sorunlarını en genç yaşımda öğrenmek benim yararıma.

Annemin durumu için doğru kelimeyi bulabilmiş değilim. O şanslı, çünkü ruh sağlığı problemleri karakter özellikleriyle de karıştırılabilir: komşuculuk, cazibe ve uysallık.

Ben ITV'deki haftaiçi yayınlanan sabah sohbet programlarından insanların doğasına dair onun bütün hayatı boyunca öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmişimdir. Anneme, "Bireysel deneyimlerindeki boşluğu görmeyi istemiyorsun" diyorum. Ama beni dinlemiyor.

Annemin ruh durumunun sorumlusunun işi olduğuna dair bazı kanıtlar var. Meclis'in yasal ve demokratik hizmetler departmanında çalışıyor. Pek çok iş arkadaşı var. Ofisindeki kurallardan biri de eğer doğum gününse kendi pastanı kendin getirmekle yükümlüsün.

İşte bu da beni ilaç dolabı konusuna geri götürüyor.

Aynalı kapağı kaydırarak açıyorum; aynadaki yüzümün yerini siyah ve beyaz reçeteli krem kutuları, blister ambalajlı haplar ve tepesine pamuk tıkanmış kahverengi şişeler alıyor. Imodium, Canesten, Piriton, Benylin, Robitussin'in yanı sıra birkaç tane de şüpheli görünen tamamlayıcı şu gibi tıp icadı şeyler var: arnika, kirpi otu, sarı kantaron ve birkaç kurutulmuş aloe vera yaprağı.

Benim bazı duygusal problemlerim olduğunu düşünüyorlar. Sanırım bu yüzden beni kendi dertleriyle sıkmak istemiyorlar. Anlamadıkları şey ise onların problemlerinin zaten benim problemlerim olduğu. Annemin zayıf gözyaşı pınarlarını genetik olarak miras almış olabilirim. Esintide yürürse gözlerinin kenarlarından yaşlar akıp kulaklarından aşağı süzülüyor.

Ailemin bana açılmalarının en iyi yolunun onlara duygusal olarak stabil olduğum izlenimini vermek olduğuna karar verdim. Onlara bir terapiste görünmeye gideceğimi söyleyeceğim. Terapist de onlara durumumun genel olarak iyi olduğunu, sadece kendimi onların hayatından soyutlanmış hissettiğimi ve bu yüzden de bana karşı kendi hikâyeleri hakkında daha açık olmaları gerektiğini söyleyecek.

Evimden çok da uzak olmayan bir klinikte çok çeşitli terapistler var: fizyo-, psiko-, ergo. Bana en az sorun çıkartacak terapisti ölçmeye çalışıyorum. Vücudum hemen hemen mükemmel durumda, o yüzden bir fizyoterapist olan Doktor Amdrew Goddard'ı seçiyorum.

Aradığımda erkek bir sekreter cevap veriyor. Andrew'dan erken bir randevu istediğimi çünkü sabah okula gitmem gerektiğini söylüyorum. Perşembe sabahına randevu alabileceğimi söylüyor. Daha önce kliniğe gidip gitmediğimi soruyor, hayır diyorum. Nerede olduğunu bilip bilmediğimi soruyor, evet diyorum. Salıncaklara yakın.

Sarı sayfalarda* dedektif ilanlarının olduğunu görmek beni çok şaşırtıyor. Gerçek dedektif büroları. İçlerinden bi-

* İşletmelerin telefonlarının kayıtlı bulunduğu telefon rehberi. (y.h.n.)

rinin sloganı şu: "Kaçabilirsiniz ama saklanamazsınız." Daha sonra kolay bulabileyim diye sayfayı kıvırıyorum.

Perşembe sabahı. Genelde annemin beni uyandırmasını beklerim ama bugün saatimi saat yediye kuruyorum. Duvet yorganımın altından bile odamın öteki tarafındaki alarm sesini duyabiliyorum. Alarmı, bozuk bilgisayar oyunu kumandalarımın olduğu plastik kasanın içine sakladım ki yataktan çıkıp odanın öteki tarafına yürümek ve onu kutudan çıkartmak zorunda kalayım, böylece erteleme düğmesine basabileyim. Bu önceki benliğime ait bir taktik manevrasıydı. Çok insafsız olabilir.

Alarmın sesine kulak verince ne zaman ağır yük taşıtları geçse ötmeye başlayan araba alarmını hatırladım.

Arabanın sahibi, bizim altımızdaki Grovelands Terrace sokağında on altı numarada oturan adam. Kendisi bir panseksüeldir. Panseksüeller her tür cinse ve nesneye karşı ilgi duyan kişilerdir. Canlı, cansız, hiç fark etmez: eldiven, sarımsak, İncil. İki arabası var: Her gün kullandığı bir Volkswagen Polo ve daha önemli günlerde kullandığı sarı bir Lotus Elise. VW'i evinin önüne park ediyor, Lotus'u ise evinin arkasına, yani bizim yolumuza. Lotus bizim sokaktaki tek sarı araba. Çok hassas bir araba.

Adamın pek çok kere evin arka kapısından koşarak çıktığını, çit kapısını iterek açtığını ve anahtarlarını yola doğru tuttuğunu gördüm. O zaman arabanın alarmı susar. Eğer gece geç bir saatte alarm çalarsa benim sokağımdaki kaç evde ışıkların yandığını görmek için etrafına bakar. Büyük ellerini arabanın kaportası ve tavanında yavaşça gezdirerek herhangi bir çizik var mı diye kontrol eder.

Bir akşam aralıklı olarak gece saat on ikiyle sabah dört arasında öttü. Ertesi gün okulda Bayan Griffith'in matematik testlerinden birindeydim ve adama bizim toplumumuzda bu davranışın kabul edilemez olduğunu söylemek istedim. Sonra öğlen yemeği saatinde eve geldim, test de iyi geçmemişti, sokağa çıktım ve Lotus'unun kaportasına kustum. Çoğu yaban mersinli turtaydı. O öğleden sonra öyle çok

yağmur yağdı ki çay saati geldiğinde verdiğim ders silinip gitmişti.

Kahvaltı için aşağı indiğimde babam neden bu kadar erken kalktığımı soruyor. "Saat sekiz buçukta bir terapistle randevum var" diyorum. "Doktor Goddard." Bunu büyütülecek bir şey değilmiş gibi, bu yeni icat edilen sorumluluk alma şeyi gibi söylüyorum.

Müslisinin üzerine tam da muzu dilimlerken birden donup kalıyor. Muzun açık kabuğu avucunda, kaşığının aşağı doğru düşmesini engelliyor. Olgunluk nedir bilen bir adam bu.

"Peki, tamam. Aferin sana Oliver" diyor başıyla onaylayarak.

Babam hazırlığa bayılır, müslisini geceden hazırlayıp dolaba koyar ki yarım yağlı sütünü iyice emsin.

"Evet, çok önemli bir şey değil. Sadece birkaç şey hakkında konuşurum diye düşündüm" diyorum rahat bir tavırla.

"Gayet güzel Oliver. Para ister misin?"

"Evet."

Cüzdanını çıkartıyor ve bana bir yirmilikle bir onluk uzatıyor. Babamın parasını harcadığımda ayırt edebiliyorum çünkü yirmiliği yatak örtüsü gibi katlıyor. Böylelikle cüzdanına sığabiliyorlar. Körler de paralarını katlarlar.

Saatine bakarak "sekiz buçuk" diyor. "Seni arabayla bırakayım."

"Walter's Road üzerinde. Yürürüm" diyorum.

"Sorun değil" diyor, "seni ben bırakmak isterim."

Arabada babam bana çok kibar davranıyor.

"Çok etkilendim" yan aynasını kontrol ediyor, sağa sinyal veriyor ve Walter's Road'a dönüyor, "bunu yapıyor olmandan Oliver."

"Önemli bir şey değil."

"Ama biliyorsun herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen ben ve annen de pek çok şey yaşadık, sana yardımımız dokunabilir."

"Ne tür şeyler?" diye soruyorum.

"Biliyorsun... Senin sandığın kadar masum insanlar değiliz" diyor. Öyle bir yan yan bakıyor ki bu dediği sadece seks partileri anlamına gelebilir.

"Bir ara konuşmak isterim baba" diyorum.

"Harika olur."

Samimi bir ilişkimizin olduğunu düşünmesi için gülümsüyorum. O da iyi bir baba olduğunu düşündüğü için gülümsüyor.

Babam kliniğin önünde duruyor ve benim avluda yürüyüşümü seyrediyor. El sallıyorum. Yüzü onur ve keder karışımı ifadeyle geriliyor.

Burası hiç hastaneye benzemiyor. Büyükannemin evini andırıyor: tırabzanlar ve halılar. Duvarda, biraz sonra ağzından zehrini ateşleyecek gibi şahlanmış engereğe benzer bir omurga posteri var. İşaretleri takip ederek bekleme odasına gidiyorum.

Resepsiyonda kimse yok. Masaya monte edilmiş bir kapı zilini çalıyorum. Yanında "Yardım için basınız" yazıyor.

Yukarıdan ayak seslerini duyana kadar zile basmaya devam ediyorum.

Gazetelikten *Independent*'ı alıp oturuyorum. Koltuklar ergonomik. Sırtımı dikleştiriyorum. Gazeteyi okuyor gibi yapıyorum. Yolculuktayım sanki.

Bir ses Bay Tate olmalısınız diyor. Başımı kaldırdığımda elinde klipsli dosya tutan adamı görüyorum. Büyük elleri var. Adamı tanıyorum.

"Eğer bu formu doldurursanız başlayabiliriz" diyor ve dosyayı bana veriyor. "On beş numarada yaşıyorsunuz, değil mi? Jill'in oğlusunuz?" diyor.

Adamın Groveland Terrace'da yaşayan panseksüel olduğunu fark ediyorum. Panseksüellerin resepsiyonist olarak çalışmalarına izin verilmesine şaştım.

Yanlış bir adres yazma isteğimi bastırıyorum.

"Tamam, harika. Beni takip edebilirsin."

Sedyeye benzer bir yatağın ve köşede iskeletin durduğu bir odaya giriyoruz. Odada bizden başka kimse yok. Panseksüel doktor sandalyesine oturuyor.

"Pardon kendimi tanıtmadım galiba. Ben Doktor Goddard" diyor ve elini uzatıyor. "Ama lütfen bana Andrew de."

Elleri yakından daha da büyük. Doğru değil. Sadece ölçek meselesi.

Formuma bakıp "Öyleyse" diyor, "Oliver, durum nedir?"

Sırtımın ağrıdığını söylüyorum.

"Peki. Eğer üstünüzü çıkartabilirseniz bir tek külodunuz kalsın, bir bakalım." Bakalım derken aslında bakayım demek istiyor.

Kendi kendime cinsel açıdan tehdit edilmiş gibi hissetmemem gerektiğini söylüyorum. Ben özel bir ilgi alanı değilim. Yazıcıyı bile tavlamaya çalışıyor olabilir.

Ayakkabılarımı, sonra da kot pantolonumu çıkartıyorum. Ama çoraplarım ayağımda kalıyor. Sonra kazağımla tişörtümü bir arada çıkartarak zamandan kazanıyorum.

"Sırt ağrılarının sebebi genelde yaşam tarzıyla alakalıdır." Klavyesinde birkaç tuşa basıyor. "Uzun saatler oturuyor musun?"

"Okulda oturuyorum" diyorum. "Evde de çatı katında masamda oturuyorum."

Başını sallayıp bilgisayar ekranına dönüyor.

"Sokağınızdaki bütün arka bahçeleri görebiliyorum" diyorum.

Gözlerini kısmış bir şey okuyor.

"Hı hı" diyor.

Aşağı ok tuşuna basmaya devam ediyor.

Bilgiyi hazmetmesini bekliyorum. Durup bana dönüyor. Başını sallıyor, göz kırpıyor ve sonra da bacaklarımı işaret ediyor. "Oliver, yaşına göre uzunsun ve uzun femur kemiklerin var. Bu da demek oluyor ki sen pek çok sandalyede rahat edemezsin."

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Daha sonra iyice kambur durmaya ya da arkana yaslanmaya başlayacaksın."

Oturduğum yerde dikleşiyorum.

"Benim için yatağın üzerinde bir zıplayabilirseniz ne yapabileceğimize bir bakarız."

Zıplamaktan kastı oturmam. Oturup ayaklarımı yandan aşağı sallıyorum.

"Panseksüelleri biliyor musunuz?" diye soruyorum gardımı alarak.

Duruyor. "Hayır, bildiğimi sanmıyorum" diyor ve yatağın etrafından dolaşıp arkama geçiyor. "Tencere tavalara ilgi duyan insanlar mı?"

Bu bir şaka.

Konuşurken bir yandan da parmaklarını örümcek gibi sırtımda bir yukarı bir aşağı oynatıyor. "Bunu neden soruyorsunuz?"

"On beş numaradaki yan komşunuzu tanıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Bay Sheridan'dan mı bahsediyorsunuz?" diyor.

"O bir deri taciri. Deri taciri,* atları katleden insandır" diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Tahminen altıncı omurumun orayı ovuyor.

"Rica etsem karnının üzerine yatabilir misin Oliver? Yüzünü şuraya koyabilirsin" diyor.

Yüzüstü diyebilirdi. Böylelikle dört heceyi boşa harcamamış olurdu.

Yatağın bir ucundaki ufak deliği gösteriyor. Birazcık tuvalet oturağına benziyor.

"Buraya mı Andrew?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. Yüzüstü dönüp burnumu delikten sokuyorum.

"Şimdi yatağı alçaltacağım Oliver" diyor. Yatak bir an hareketlenip alçalıyor. Panseksüel kelimesini anlamamak konusunda yalan söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

Sekizinci omurumun etrafına masaj yapıyor. "Bay Sheridan'ı gayet iyi tanırım Oliver. Kendisi bir boyacı ve dekoratör" diyor. Şimdi boynuma geçiyor.

"Andrew, o bir katilin gözlerine ve tulumuna sahip" diyorum.

* Eski zamanlarda yorgun ve ölü atların derilerini temizleyip kullanmak için satın alan kişi. (y.h.n.)

Annem eğer birinin ismini hatırlamak istiyorsan ilk tanıştığın zaman ettiğiniz sohbette en azından iki kez ona ismiyle hitap etmen gerektiğini söylüyor.

Sadece açık mavi halının ufak bir lekesini görebiliyorum. Tükürmeyi düşünüyorum. Ya da kusmaya çalışmayı.

Boynuma biraz daha baskı yapıyor.

"On üç numaradaki aile Zoro..." Sırtımı yoğururken nefesim kesiliyor. "Zerdüştçülük. Zerdüşilik eski Pers İmparatorluğu'nda Müslümanlık öncesi bir dindi" diyorum.

İnlememe mani olamıyorum. Umarım zevk aldığımı düşünmüyordur.

"Hmm.. Müslüman olduklarından bir hayli eminim Oliver." Boynuma biraz daha bastırıyor. Kusmak isteseydim kusabilirdim.

"Tamam" diyor. Bir makine kapatılan bir televizyon gibi bir bip sesi çıkartıyor. "Sırtına ultrason yapacağım." Ultrason ne demek bilmiyorum. Normal şartlar altında kelimeyi elime not ederdim ama bu durumda kendime hatırlatma olsun diye yanağımın içinden büyük bir parça ısırıyorum.

"Soğuktur" diyor. Sırtımda yumurta kırıyor gibi hissediyorum. Kötü bir his değil.

On üç numaradaki aile ve on beş numaradaki adamla ilgili bana söylediklerini düşünüyorum. Sırtıma dokunuşunu, model iskeleti ve uzun femur kemiklerimin olduğunu söyleyişini düşünüyorum.

Çok kolay kusabilirdim.

Omurgama ve omuzlarıma başında top olan koltukaltı deodorantları gibi bir şeyle jel sürüyor. Henüz deodorant kullanmam gerekmiyor. Chips, deodorantın eşcinseller için olduğunu söylüyor.

"Arabanızın üzerine kusmuştum" diyorum. Ovmayı bırakıyor.

"Ne?"

Konuşmak bir hayli güç; yanaklarım o delikte beraber eziliyor.

"Kaportaya. Ama yağmur yüzünden kalmadı."

"Arabama mı kustun?" diye soruyor. Bu bir bebekle konuşmak gibi bir şey.

"Evet arabana kustum. Sarı olana. Alarm bütün gece çalmıştı ve ben de sana bir ders vermek istedim."

Gerçekten de şimdi de kusacakmışım gibi hissediyorum. Yüzüm uyuşmaya başlıyor. Başka bir bip sesi daha geliyor. Galiba bir şeyi kapattı. Adım attığını duyuyorum. Çok savunmasız bir durumdayım. Ara ara mokasen ayakkabılarından birine bakıyorum. Sonra duruyor. Bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyorum.

"Artık oturabilirsin Oliver. İşimiz bitti."

Sonrasında doktor bana karşı çok kibardı. Çok sağlıklı olduğumu ve sırtımda da hiçbir problem olmadığını söyledi. Belime destek için bedava salam şeklinde bir yastık verdi. Çünkü bundan sonra arkadaş olmamızı istediğini söyledi.

Ön kapımı açarken salam şeklindeki yastığı tişörtümün içine saklıyorum.

Annem içeride bekliyor, en alttan ikinci basamağa oturmuş.

"Nasıl gitti?"

"Harika. Gerçekten çok rahatlamış hissediyorum."

Saçlarını yarı yarıya kurutmuş. Uçları diplerinden daha koyu kahverengiydi.

"Güzel. Tekrar gidecek misin?"

"Yok. Sadece ufak bir çocukluk travmam olduğu anlaşıldı. Çözmesi uzun sürmedi. Ana problemlerinden birinin kendimi ebeveynlerime yeteri kadar yakın hissetmemem olduğunu söyledi. Benimle yeteri kadar paylaşımları yokmuş."

Beni seyrediyor. Berbat bir mor polar kazak giymiş.

"Tişörtünün altındaki ne?" diye soruyor.

Kabarmış göğsüme bakıyorum.

"Yeni bir yastık."

"Ne?"

"Akşamları uyuyabileyim diye. Geceleri iyi uyuyamıyordum. Çoğunlukla senin suçun."

"Görebilir miyim?"

"Hayır, yalan söyledim. Yuvarladığım porno dergileri."

Bana gözlerini kısarak bakıyor.

"Olly, tişörtünün altında ne var bana söyle."

Böyle zamanlarda ergen olduğum için şükrediyorum.

Annemle babamın son zamanlardaki küfre eğiliminden faydalanıyorum. Bu *bana kalmış*.

"Hay sikiyim!" diye bağırıp hızla yanından geçiyor ve basamakları üçer üçer çıkıyorum. Tanrıya uzun femur kemiklerim için teşekkür ederim.

Odama koşuyorum, masama oturup kısa bir hikâye yazmaya başlıyorum:

> Güneş sistemimizde dokuz gezegen var. Satürn en büyüğü. Satürn'de yaşayanlar sessiz. Ağza ihtiyaçları yok çünkü düşünce yoluyla iletişim kuruyorlar, konuşarak değil.
> Genç bir Satürnlü annesine zihninden "Odamda oturmak istiyorum" diyor.
> Annesi anlayış gösteriyor. Çocuğun dediğini dünyada kullanılan tek heceli kelimelerin anlatabileceğinden çok daha iyi anlıyor. Onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyor. İyi mi değil mi diye sormaya, onun için endişelenmeye ya da evin çeşitli yerlerine kılavuzlar bırakmaya gerek yok.

Yanağımın içindeki ufak yarayı yalıyorum. Sonra da ansiklopediden ultrason kelimesine bakıyorum.

Ultrason yüksek frekanslı ses dalgalarını kullanarak vücudun ulaşılması zor yerlerini gözlemliyor. Ultrason ilk olarak İkinci Dünya Savaşı sırasında derinlerdeki nesneleri görebilmek için yapılmış: sualtı bombaları, denizaltılar, Atlantis ve benzeri.

Hayatımda yaptığım ilk hırsızlık Grist'in doğum günü partisinde şöminenin üzerinde duran üç pound kırkbeş senti çalmaktı. Parayla Copydex* almıştım.

İkinci çaldığım şey ise babamın *Oxford Ansiklopedisi*'ydi. Annemle babam arasında ufak bir tartışmaya sebep olmuştum. Babam, "Ben her zaman kullandıktan sonra tam olarak aynı yerine koyuyorum. Bak! Yerinde yok" demişti.

---

* Kauçuk tutkalı. (y.h.n.)

Ertesi günü gidip ansiklopedinin sert kapaklı versiyonundan iki tane almıştı. Biri siyah biri de lacivertti.

"Tamam" demişti. "Şimdi sana kendi ansiklopedini aldım."

Kitabın masasının üzerine pat diye bırakışını duymuştum.

Birkaç ay sonra annem bir konferans için gittiğinde babamın eski ansiklopedisini odamın dışındaki sahanlığa bıraktım. Babamın bulmasını istemiştim. 112 ve 113. sayfalar açıktı ve o sayfalarda *"bilişsel uyumsuzluk"* maddesi vardı:

> Bilişsel uyumsuzluk ilk olarak psikolog Leon Festinger tarafından 1956 yılında ortaya atılmış bilişsel tutarlılık hipotezine ilişkin bir kuramdır.
> Bilişsel uyumsuzluk idrak yetileri arasındaki çatışma halidir.

İdrak yetisi temel olarak bir düşünce, inanç ya da yaklaşımdır.

> Bilişsel uyumsuzluk teorisi, birbirine ters düşen idrak yetilerinin; insan zihninin yeni düşünce ya da inançları edinmesi ya da icat etmesinde itici bir güç olarak rol oynadığını veyahut da var olan inançları, bilişler arasındaki uyumsuzluğu (çatışmayı) *minimize* etmek için değiştirdiğini savunur.

Babam bu maddeyi hiçbir yorumda bulunmadan okudu ve sonra sessizce ansiklopediyi benim kitaplığıma geri koydu.

En son doğum günüm için babam bana cep boyu bir *Collins İngilizce Sözlük* aldı. Sadece özel olarak tasarlanmış bir cebe sığabilir.

Geçtiğimiz Noel'de de tıpkı kolay ve insanı memnun eden bir hediye türü bulduğuna inandığı zamanlarda yaptığı gibi bu sefer de kan kırmızısı bir *Roget Eş Anlamlar Sözlüğü* verdi. Sözlük şöminede asılı Noel çorabımda kare bir çıkıntı yapıyordu.

Bazen yokuş aşağı mahallelerdeki pencerelerden içeri bakarken verebileceğim referans kitaplarım var.

Kısmen annemlerin kısmen de bankanın sahibi olduğu bir evde bir çatı katım var.

Dik bir yokuşun yarısında bulunan üç katlı teraslı bir evde yaşıyoruz. Bu çevre Mount Pleasant* olarak tanınıyor. Viktoryenler sokakları ızgara şeklinde yapmışlar ki bütün evler aynı yöne, koya doğru bakabilsin. Annemle babam mükemmel bir manzaram olduğunu söylüyor ama benim için manzara mühim değil.

Swansea bir amfi tiyatro gibi şekillendirilmiş. Belediye binası en önde duran kaba bir şapka takmış adam gibi.

Babam birinci kattaki yatak odalarının penceresinden Cork vapurunun Mumbles deniz fenerinin arkasından çıkarak koya girişini seyretmeyi seviyor.

"İşte Corky geliyor" diyor. Sanki bir yarışma programı sunucusu.

Ben Grovelands Terrace'daki evlerin pencerelerine ve arka bahçelerine bakmayı seviyorum. Kendimi tam bir karakter analiz uzmanı olarak görüyorum.

On üç numaradaki aile hâlâ Zerdüştler.

On dört numaradaki çirkin yaşlı kadın bir triskaidekafobik. On üç rakamından korkuyor.

On beş numaradaki adam hâlâ bir deri taciri.

Ve on altı numarada da Andrew Goddard var. Hem harikulade bir panseksüel doktor hem de kompülsif bir yalancı.

Pazar. Babamla beraber uçtayız. Ki burası kepçelerin, kırıcıların ve devasa nakliyat konteynırlarının bulunduğu bir araba parkından başka bir şey değil. Gökyüzü beton grisi. Bira, sirke ve toprak kokusunu alabiliyorum.

Sert çalıların arasından şarap şişelerine çak yapar gibi vuruyorum. Burası dev bir mezarlık gibi ve bütün yeşil şişeler de Yahudi. Kahverengi ve şeffaf şişeler de var, ama yeşiller kadar çok değil. Yetkin Gestapolar gibi yığının içinden bir yeşil şişe daha alıyorum.

Bütün bedenler ezilecek, geri dönüşüme girecek ve yol yapımında kullanılacak.

Babam, kurbağa yeşili bir konkasöre bir koli dolusu bahçe çöpü atarken "Oliver sana bir şey söylememiz gerek" diyor.

* Mount Pleasant: İngilizce "Keyifli Tepe" manasına geliyor. (ç.n.)

Doktorun tersine babam biz dediğinde gerçekten iki kişiyi kastediyor, çünkü annem güç azmanı.*

Bir Richebourg şişesini ayağımla iterken "Kim öldü?" diye soruyorum.

"Kimse ölmedi."

"Boşanıyor musunuz?"

"Oliver."

"Annem hamile mi?"

"Hayır, biz..."

"Ben evlatlığım."

"Oliver, sıçtırtma çarkına!"

Böyle dediğine inanamıyorum. Kahkahalarla gülüyorum. Kıpkırmızı olmuş görünüyor. Elindeki dağılmış Sunday gazetesinin parçalarını toparlamaya çalışıyor. Artık laf komik olmaktan çıkana kadar gülüyorum.

Ama babamın biraz sonra söylediği şey kıkırdamalarımı susturuyor. Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı:

"Annen ve ben karar verdik: bir tatile ihtiyacımız var. Paskalya'da hepimiz için yer ayırttık. İtalya'da" diyor.

* Omnipotent: Her şeyi yapabileceği düşüncesine muktedir kimse. (y.h.n.)

Habis

Toplantıda Bay Denetçi bunların en güzel yıllarımız olduğunu söyledi. Tanımlayıcı pek çok anımızın okul yıllarında oluşacağını anlattı.

Toplantının sonunda *Evening Post*'tan bir makaleyi göstererek açıkladı:

"Zoe Preece'in annesinin beagle köpeği sekiz bin köpeği geçerek Crufts'ta En İyi Köpek unvanını aldı."

Bay Denetçi biz alkışlarla bağırıp çağırarak kutlarken Zoe'yu ayağa kaldırdı.

Zoe okulumuzun en şişman kızı değil. Martina Freeman çok daha şişman. Eğer Martina'ya şişko derseniz sizi tutup bir duvara yaslar ve taşaklarınızı sıkar. Bu yüzden Zoe okulun en şişman kızı tayin edildi. Ona şişko dendiği zaman korkarak hızla koşuşuyor ve günlüğüne bir şeyler yazıyor. Koyu renk küt saçları ve mükemmel, tam yağlı süt renginde bir cildi var. Dudakları da her zaman ıslak.

En iyi zorbalık yöntemi konusal oluyor. Arkadaşım Chips konu ağırlıklı çalışan bir zorba.

Herkes şunu gayet iyi bilir ki tatilden önce okulun son gününde, yarı yıl tatiline giriliyor olsa bile hiç kural yoktur.

Okulun göletine giden patika bir takım hastalıklı ağaçlardan oluşan fundalıkların, ısırgan otlarının ve patlamış futbol toplarının arasından geçiyor.

Chips, Zoe'yu bu patikadan aşağı doğru götürürken Cruft'taki köpek eğitmeninin şatafatlı yürüyüşünü taklit ediyor. Ara ara da Zoe'nun kalem kutusunun içindekileri köpek krakerleri gibi yere atıyor.

Chips, Zoe'nun fosforlu kalemini kendi başının üzerinden geçirip yere savururken "Aferin kızıma" diyor.

Chips'in kafası iki numara dazlak. Kafatasının bütün kontürlerini, girinti çıkıntılarını görebilirsiniz.

Jordana, Abby ve ben tren halinde arkadan geliyoruz. Zoe eşyasını almak için eğildiğinde poposuna bakıyoruz. Pantolon giyiyor.

Chips, bir Niceday tükenmez kalemini atıp "Hadi gel kızım" diye onu cesaretlendiriyor. Silgi yerde zıplayıp Zoe'nun görüş alanından uzaklaşıyor.

Zoe eğilirken "Yeter artık!" diye bağırıyor. Kurbanlar yaratıcı olamıyorlar.

Bir açıölçer kaldırım taşlarının üzerinde ses çıkartıyor. Zoe'nin tişörtü terle beraber transparanlaştığı için süt rengi tenini görüyorum.

"Hadi oldu şişko, neredeyse geldik." Chips kalem kutusundan birkaç renkli kalemi yere atıyor.

Küçük, durgun okul göletine ulaşıyoruz. Yeşil yosunla kaplanmış. Batmış bir tenis topu –yosunlanmış ama parlak– yüzeyin altından bir balgam küresi gibi parlıyor. Gölün kenarlarında kaldırım taşları var. Uzun böğürtlen çalılıkları göleti öyle bir çevreliyor ki yürümeye yer bırakmıyor. Chips ağzı hafif açık, dili kıpkırmızı uzakta duruyor. Üstdudağındaki neredeyse iyileşmiş gibi görünen ufak koyu yarayı görüyorum. Zoe sol eliyle kurtardığı malzemelerini göğsüne

bastırıyor. Chips onun kalem kutusunu suyun üzerinde sallarken sağ eliyle uzanıp almaya çalışıyor.

"Onu geri ver!" diye bağırıyor.

"Aferin kızıma, şimdi yuvarlan."

Zorbalık dayanışmayla alâkalı bir şey.

Hangimiz önce Zoe'nun sırtına elimizi koyuyoruz bilmiyorum. Hepimiz yapmış olabiliriz. Ama eğer başta biri bir şey yaparsa diğerleri de ona uymak zorunda: zorbalığın basit bir kanunu.

Elim, ellerimiz, onu iterken Zoe'nun sutyeninin kopçasının açıldığını ve vücudundan bir ılıklık geldiğini hissediyorum. Düşüyor. Ama öyle klasik göbeğinin üzerine değil. Bir ayağı önde, sanki yosun onu ayakta tutacakmış gibi. Sağ ayağındaki Reebok gölün dibini buluyor. Su sadece yirmi santim derinliğinde. Bir anlığına orada dengede kalır diye düşünüyorum. Tek ayak üzerinde şişman bir balerin. Ama ayağı kayıyor ve alçak balçık suda poposunun üzerine oturuyor. Cetveli, silgisi, kalemleri kalın yosunların üzerinde yüzüyor.

Zoe hıçkırarak ağlamaya başladığında hepimiz gururluyuz; tişörtü yeşile bulandı, malzemeleri de yavaşça batıyor. Bunun da tıpkı Bay Denetçi'nin sabah toplantısında anlattığı çok canlı gençlik anılardan biri gibi olacağını biliyoruz.

Otarşi*

Annem ön girişte durmuş, yarıya kadar açılmış bir araba penceresinden arabanın şoförü ile konuşuyor. İtalyanca olarak fazla İtalyanca konuşamadığını açıklıyor. Gülümseyerek pencereye Galler'den olduğunu söylüyor. Annem kendisine yön sorulmasına bayılır.

"Benim buradan olduğumu düşünmüş olmalılar" diyor ve taş masaya geri oturuyor. Hafif bronzluğu gözleri ve ağzının etrafındaki basit çizgilere güzellik katıyor. Annem, babam ve ben Toskana'da Barga yakınlarındayız. Kiralık bir villada oturuyoruz. Kil rengi avluda otururken aşağıda ufak bir nehre ve kurumuş üzüm bağlarına bakıyoruz. Hava sıcak ama çok da değil. Ailem turistik yerlere "sezon dışında" gitmeyi seviyor. Bu onlara bireysellik hissi katıyor.

Heathrow Havaalanı'na doğru giderken annemle babam para hakkında tartıştılar. Anne babam kavga etmez, sadece tartışırlar. Bunu sinir bozucu buluyorum.

* Kendi kendine yeterli olma niteliği. (y.h.n.)

Seyahat çekine ne kadar para aktarmaları gerektiğini tartışıyorlardı. Seyahat çeki demek tüm dünyaya; soyulmaya açık olduğunu ilan etmek demektir. Birtakım oğlanların bir gazete bayii önünde durmuş cigara içtiklerini görünce caddenin diğer tarafına tüymekle eşdeğerdir.

Toskana'nın ne kadar pahalı olacağı konusunda karara varamıyorlardı: Babam bir hayli pahalı olacağını, annemse çok pahalı olmayacağını düşünüyordu. Bu tartışma bugün kuzu eti yemek istediğimi söyleyince kasapta bir kez daha alevlendi. Babam kuzunun biraz pahalı olduğunu, annem ise gayet uygun bir fiyatı olduğunu söylüyordu. Hiç fark etmez. Yarın benim on beşinci doğum günüm ve benim sevdiğim şeyleri yiyoruz. Pancar ve yoğurt, peynirli ezme ve belirsiz miktarda kuzu pirzola. Kuzudan kan akıyor.

Arkadaşları ve meslektaşları hakkında konuşmalarını dinliyorum. Onlar konuşurken başımı tenis maçındaymışız gibi birinden ötekine kasten çevirerek ne kadar sıkıcı olduklarını göstermeye çalışıyorum. Meslektaşlarına taktıkları isimler var: Peri, Kraliçe Anne* ve domuzcuk. Domuzcuk annemin patronu.

"Domuzcuk evleniyor."

"Ben zaten bir bayan domuzcuk var zannediyordum."

"Hayır, takıldığı bir sürü kadınları vardı..."

"Domuzçeler."

"Domuzçeler. Tam olarak. Ama bu seferki gerçek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Değerlendirme toplantısından sonra kendisi söyledi."

"Tek kerelik değilmiş yani."

"Belli ki öyle."

"Aceleci** bir kararı değil yani."

"Lütfen Lloyd."

Ben kolay sinirlenemiyorum. Sinirlenmek için kendimi cesaretlendirmem lazım. İkinci gelen bir tazı gibi. Babam ön

* 1702'den 1714'e dek tahtta kalmış Büyük Britanya kraliçesi. (y.h.n.)

** Aceleci İngilizcede "rash" kelimesiyle ifade edilebilir. Yazar burada rasher yani "fazla aceleci" kelimesini kullanarak bir kelime oyunu yapıyor. Çünkü rasher aynı zamanda domuz pastırması dilimi anlamına gelmektedir. (ç.n.)

dişleriyle kuzunun yağını ayırıyor. Başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak çekiştirirken bir hayli zorlanıyor. Bir yandan da diliyle itiyor. Sarı dişleri yeterli oluyor, işte şimdi baykuş görünce kızışan tazı gibi:

"Neden benim hakkımda konuşmuyoruz?"

Babam ağzının kenarlarını mendiliyle temizliyor.

Mendilleri peçete mi fanila mı ayırması zor. Babamda sekiz tane var.

"Hep iş hakkında konuşuyorsunuz. Ben ne olacağım? Ben enteresan bir konu değil miyim?" diyorum.

"Peki o zaman Oliver, hadi bize bir şey anlat."

Pancar dilimlerini tabağımda oynatıp yoğurdu pembeleştiriyorum. Pancarın insanın çişini pembeleştirmesi hoşuma gidiyor. İç kanamam var gibi davranmayı seviyorum.

"O kadar kolay değil. Öyle hadi bize bir şey anlat deyip sanki benimle ilgileniyormuşsunuz gibi yapamazsınız. Ben bir yönetim kurulu toplantısındaki yeni bir gündem maddesi değilim."

Sesim çok heyecanlı çıkıyor. Babam mendilinin üzerine bir şey yazıyormuş gibi yapıyor.

"Oğlum bir gündem maddesi değil" diyor ve abartılı bir nokta koyuyor. Tepkimi görmek için bana bakıyor. Durumu mizahla geçiştirmeye çalışıyor. Tazım kahkaha atıyor, duraksıyor.

"Dürüst olmak gerekirse Oliver, ben senin daha çok bir permakültür tarlası olduğunu düşünüyorum" diyor. Anlamadığım bir kelime kullanıyor. Rahatsız olduğumu görüyor. "Permakültür çok hassas, küçük, kendine yetebilir bir çiftçilik modeli. Bazı ürünler yan yana ekiliyor ki bir bitkinin topraktan aldığı besini bir diğeri toprağa geri koyabilsin. Su aygırının dişlerinden yemeğini alan kuşlar gibi, çok dikkatli bir uyarıcı dengesi olması gerekli..."

Anneme bakıyorum. O da babamı benimkine benzer bir ifadeyle seyrediyor. Tiksinti ve şefkatin karışımı. Tıpkı kulak kirimi dudak parlatıcısı olarak kullandığımı gördüğünde bunu kabullendiği zamanki gibi. Geri dönüşüme inanıyorum.

Babama geri dönüyorum.

"Ben hassas değilim" diyorum. "Ve sizin ikinizin de hiçbir uyarıcı özelliğiniz yok!" Zor bir çoğulu* doğru kullanmış olmanın hızıyla devam ediyorum.

Lokmalarının arasında "Yani belli bir ihtiyacı karşılamakta başarısız olduk" diyor babam. Bana bakıyor. Sakalında bir parça yoğurt var.

"Hayır. Sadece umursamıyorsun."

Yumruğumu masaya vuruyorum ama hiç etkisi olmuyor. Masa taştan.

Yemeğimin kalanına dokunmadan vadinin dik yokuşundan aşağı iniyorum. Birbirine dolanmış asmalar kitap arasında saklanan örümcek bacakları gibi sertler. Fundalıkların arasından nehir kenarına ulaşıyorum. Dün yolun öteki tarafından bir set yapmaya başladım.

Tatilde annemle babamı endişelendirememek beni sinir ediyor.

Balkonda espressolarını içerlerken üç kallavi çam ağacı nehri gölgelediği için beni göremiyorlar. Bir yengeç gibi en büyük kayaları akıntının ortasına taşıyorum. Her bir yeni taşla setim kıyının öteki tarafına yaklaşıyor.

Annemle babamın beni Galler Botanik Bahçesi'nde götürdükleri bir sergiyi hatırlıyorum. Sanat eserleri çeşitli göletlerin, derelerin ve başka suların içine ve etrafına yerleştirilmişlerdi. Serginin adı *Show*'du.** Bu kelimenin aynı zamanda doğum sancılarının başlamasıyla salgılanan servikal mukus anlamına geldiğini de keşfettim.

Kendimi modern sanat gibi hayal ediyorum: Rahimdeyim. Annemin suyu geliyor, tuhaf kayalıkların üzerine akıyor. Gözkapaklarımın üzerindeki güneş pembe amniyotik bir sıvı olarak parlıyor. Aptal gibi ayaklarım önce geliyor. Annem bir su kaydırağıymış gibi aşağı kayıyorum. Forseps*** ayak parmaklarımı tutuyor. Su bulanıklaşıyor, ayaklarım balçık

* Burada zor bir çoğul'dan kastettiği "stimuli (uyarıcılar)". Tekil hali stimulus'tur. (ç.n.)

** "Show" İngilizcede göstermek, gösteri, sergi anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

*** Doğumlarda bebeği anne rahminden dışarı çekmeyi kolaylaştırdığı için kullanılan araç. (ç.n.)

içinde kalıyor. Ağlamam gerekir; üzücü bir şeyler düşünüyorum: "Anne babanın öldüğünü düşün."

Tarih dersinde Belsen'in bir fotoğrafını gösterdiler. Ağaçların altında yatan cansız bedenler vardı ve ormanı sanki dalından düşmüş meyveler gibi alacalıyorlardı. Yüzleri ve üst bedenleri battaniyelerle örtülmüştü, o yüzden de kim oldukları belli değildi. Gözlerimi kırpıştırıyorum ama hâlâ kurular.

Annemle babamın bir çift olarak sahip oldukları en eski fotoğraf siyah beyaz. O zamanlar renkli fotoğraf olmadığından falan değil, –ilk defa gerçekten bir şeyi seçmişler. Kenarları iskambil kâğıtları gibi yuvarlak kesim. Fotoğrafta yetmişlerin sonlarında bir ağacın altında piknik yapıyorlar. Onları fotoğraf makinesini kurarken, sonra da sırt üstü yatıp battaniyeyle başlarını örterken düşünüyorum. Kestirmiyorlar, ölüler.

Ama benim en sevdiğim fotoğraf renkli. Yedinci doğum günüm ve arka bahçedeyiz. Şakacı babamı elinde içinde meyve parçaları olan bir kâse çilek reçelini annemin başından aşağı dökecekmiş gibi yaparken gösteriyor. Annem bir kamp taburesinin üstünde oturuyor. Babam onun arkasında ayakta ve kâseyi hafif eğmiş. Au pair'imiz Hilde, ben ve dört arkadaşım onların etrafında çimenlerin üzerinde oturuyoruz. Hepimiz sırıtarak babama bakıyoruz. Elindeki kâsenin yanlışlıkla kaymasını umut ediyoruz.

Babam şakacıktan endişeli gibi görünüyor, büzülmüş dudakları ah uy diyor, annemin yüzünde ise gerçekten terörize olmuş bir hal var: savaş bakışını takınmış. Çok çirkin görünüyor. Mükemmel saçlarını korumak için ellerini kaldırmış olduğundan elleri kolları hafif bulanık. Sanki yıllar yıllar sonra kocasının kendisinden hoşlanmadığını fark edebilmiş ve en kötüsü de adam herkesin bunu anlaması için oğullarının doğum gününü beklemiş.

Nehrin biraz daha aşağısında kıyı; örtü gibi katlanmış parlaklıklara, dokunulmamış balina derisi kadar yumuşak bir çamura dönüşüyor. Akıntıda her adımda biraz daha

derine doğru yürüyorum. Ayaklarımın altından şlap ve osuruk sesleri çıkıyor. Çamur, meyve parçacıklı reçel kıvamında halen. Batmaya aldırmıyorum. Isıran ya da sokan şeyleri düşünüyorum.

Sabahın erken saatlerinde bir akrep babamın mokasenlerinden birinin içinde kendine ev yapmış. Babam aceleyle ayakkabılarını giydiği için yaratığa hiç şans tanımamış oldu. Ayakkabısını ters çevirip zeminde silkeleyince akrep kuyruğu kıskacı tam takım tırmıkları tembel ve açık yere düştü. Durup seyrettik, yeniden hareket etmesini bekledik. Ben elime ince bir dal alıp dürttüm ama hiç hareket etmedi. Tatilci modundaki babam akrebi kuyruğundan tutup küpe gibi kulağına götürdü. Betty Boop gibi poz verdi, cilveli cilveli bana bir öpücük yolladı.

Dizlerim balçığa batıyor. Çamurun tabakası yarıldığı yerlerde ufak solucanları, etrafa kaçışan kurtçukları görüyorum. Sağ ayağımı oynatayım derken sol ayağım iyice gömülüyor. Kâğıt beyazı kalçalarıma kadar. Bir heykel gibi hareketsiz durup derin bir nefes alıyorum. Bir su aygırının sırtını anımsatan çamurun ortasındayım. Ceplerimi karıştırıyorum: bir İngiliz sterlini ve şaşırtıcı bir şekilde bir tenis topu. Bunları yanımdaki çamura koyuyorum. İkisi de batmıyor

... Amerikan pembe dizileri bunu yapıyor.

Dramatik durumlarda gözlerimi çok yavaşça kapayıp sonra tekrar açıyorum. Aynı yerde duruyorum, sorunum aynı ama bir şeyler değişiyor. Hiçbir çıkış yokken bir plan ortaya çıkıyor. Doğru kelimeleri bulamazken birden buluyorum...

Ara sıra kendimi tehlikeye atmam ailem için önemli. Onlara yaşadıklarını ve şanslı olduklarını hatırlatıyor. Tatilci babam çığırmak için her zaman doğru kişi.

Villa, vadi tarafında kalıyor. Ona göstermek istediğim heyecan verici bir şey varmış gibi bir ses tonuyla bağırıyorum: "Babacım!"

"Baba!"

"Lloyd!" Annemin sesini taklit ediyorum.

"Babişko! Babalık!" Böğürüyorum ve bu daha da batmama sebep oluyor. Çamur şortumun paçalarından içeri giriyor.

"Yardım edin!"

Birinin, babamın, yokuştan aşağı geldiğini duyuyorum. Koşarken boğazını temizlermiş gibi sesler çıkartıyor. Seslerin daha da yükseldiğini duyuyorum. Babamın beli kötü durumda. Ben de bir gün egzersiz yaparken hırıldıyor olacağım.

Babamın çıplak gövdesi böğürtlenlerin ısırgan otlarının üzerinden beliriyor. Etraflarından dolaşıp yolu uzatmak yerine üzerlerine basıyor, canı yanmıyormuş gibi davranıyor. Üzerinde bir tek fitilli şortu, ayaklarında da kahverengi sandaletleri var. Her bir göğüs ucunun etrafında en az on koyu renk kıl görünüyor.

Korkmuş görünüyor. Beni seviyor. Elinde değil.

Hiçbir şey söylemiyor, tenis topunu ve parayı görmezden geliyor, benimle göz göze bile gelmiyor. Tek bir derdi var: ömrümü uzatmak. Bir dal arayıp bulamayınca –kahramanlar her zaman inisiyatif kullanırlar– çamuru delen mızrak çalılarının olduğu nehrin kenarına geliyor. Öne doğru eğiliyor, çamur ayaklarının altında ezilen köpek pisliği gibi.

Dengesini bulmaya çalışırken "Hhmmm" diye inliyor. Ünlü harfleri kullanacak zaman değil bu. *Neighbours* dizisinin cuma günkü bölümünün sonundaki gerilim anında çalınan gitarlı enstrümental müziği düşünüyorum. On beşinci doğum günümü görebilecek miyim?

Dizlerini bükerek babam bir elini bana uzatıyor. Kolları creme brûlée tatlısı gibi yanmış. Şortumun içindeki çamurun ılık ve tahrik edici olduğunu söylemek için uygun bir an değil. İki kolumla uzanıyorum, ama biraz daha derine batıyorum ve geride kalıyorum.

Babam sağına soluna ve yukarı bakıyor.

Tanıdığım kararsız göbek deliği olan tek insanım. İçeride mi dışarıda mı belli değil. Göbek deliğim şimdi çamurun gebeliğinde kayboluyor.

Turuncu kil çamurun köpürdüğü yerlere sıçratılmış boya gibi damar damar görünüyor.

Babam çam ağaçlarından birine doğru geri çekiliyor. Ayağını gövdenin ikiye ayrıldığı yarığa koyuyor. Fışkırmış sağlam budağı tutunma noktası olarak kullanarak ağacın dallarından birine tırmanıyor. Tırmanma tarzından etkileniyorum. Tırmanırken neredeyse hiç koltukaltı kılı olmadığını görebiliyorum.

Hayal ediyorum, dallardan birini öyle kuvvetli eğecek ki ben ulaşabileceğim, sonra da hedefe atılan ok sesiyle vadiye fırlayacağımı düşünüyorum. Annem çamaşır iplerinden ve temiz çarşaflardan avluda bir güvenlik ağı yapmış olacak, beni yakalayacak ve masadaki sandalyeme oturtacak.

Çamur kaburgalarıma geliyor.

Bir sonra olan şey beni çok hayal kırıklığına uğratıyor. Babam tamamen gözden kaybolana kadar ağaca tırmanıyor. Sandaletlerinin ağacın üzerinde çıkardığı sesi duyabiliyorum. Annemin acil hizmetleri arayıp aramadığını merak ediyorum. Her gün İtalyanca "helikopter kurtarma operasyonu" deme şansı bulamaz en nihayetinde. Sonunda büyük bir kırılma sesi ve babamın verdiği nefes eşliğinde uzun, kalın bir dal yere düşüyor.

Kurtarılmam düşündüğümden daha hızlı oluyor. Hafif çürümüş dalın bir ucuna tutunuyorum, babam da öteki ucundan tutuyor. Biraz debeleniyoruz, ama sonra beni sosisi pürenin içinden çekermiş gibi bir sesle çekip çıkartıyor. Kıyıya göbeğimin üzerine düşüyorum. Bacaklarım daha koyu bir çamurla kaplı. Tarçınlı kızarmış ekmek rengi. Buzdolabı gibi kokuyorum.

"Açım" diyorum.

"Yemeğin hâlâ sıcak."

Cebinden sekiz mendilinden birini çıkartıp gözümün kenarını siliyor.

Üzüm bağlarının kurumuş dalları arasından villaya geri yürüyoruz. Güneş hâlâ tepede; bacaklarımın katılaşmaya başladığını hissediyorum. Babam ileride daha dikkatli olmamı söylemiyor. Minnet duyuyor olmalı.

Annemle babam kahvelerini içip benim yemek yememi seyrediyorlar. Yarın on beşinci doğum günüm. Üzerimdeki çamur çatlayıp yerlere parça parça düşüyor. Sanki biri güzel bir vazoyu düşürmüş gibi görünüyor.

Voodoo

Chips geleneksel bir zorba. Bizi bisiklet garajlarının* arkasına götürüyor. Ama bunlar barakadan çok otobüs duraklarına benziyor. Bir tane kilitli bisiklet var, onun da ön tekeri çalınmış ve arka tekeri de tekmelenmiş.

Chips, Jordana, Abby ve ben bir çember halinde ya da belki bir kare halinde duruyoruz. Chips Zoe'nun günlüğünü yere düşürüyor ve topuğuyla vuruyor. Kilit açılmıyor.

Chips günlüğü blok müzik dersinde çaldı. Öğretmenimiz Bay Oundle başarılı bir opera sanatçısıymış, bir basmış. Sesi mükemmel yükseliyor. Babamda onun üzerinde isminin yazdığı bir CD bile var: Ian Oundle. Babam Ian'ın kariyerine üzülüyor.

* Bisikletlerin muhafaza edildiği kulübelere benzer depolar. Apartman bodrumu yerine buralarda saklanıyor. (y.h.n.)

Chips kollarını sıyırıp Zoe'nun çantasını karıştırırken Bay Oundle dolapta bir şeyler arıyordu ve Zoe'nun da kulağında kulaklıkları vardı.

Günlük mor renginde keçeyle kaplı ve kilidi de altın renginde. Zorbalara *beni en çok incitecek şey bu günlüğü okumanızdır* mesajını veriyor.

Chips bir kez daha kilidin üzerinde tepiniyor. Bu sefer kırılıyor.

Defteri yerden alıp şöyle bir bakıyor, kendi adını arıyor. Bakarken de her bir sayfayı tek tek yırtıyor. Ayaklarımızın dibinde ufak bir yığın oluşmaya başlıyor.

O anda yere düşmekte olan bir sayfayı rüzgâr hızıyla alıyorum:

> Pazar: B+
> Anneme koltukaltımdaki bezeleri gösterdim. O da koltukaltımda bezlerin olduğunu ama yaşımın öpüşme hastalığı geçirmek için çok küçük olduğunu söyledi. Kuzenim Lewis'te de aynısı olmuş, okula bir ay gitmemişti. Her gün koltukaltlarımı kontrol etmem gerekiyor.
> D'den bir e-mail aldım. Bu yaz West Glam'de beni görmek için sabırsızlandığını söylüyor. Esmeralda rolü için denemelere girmem gerektiğini düşünüyor. Zayıf olmadığım için bana rolü vermeyeceklerini söyledim.
> Sanırım babam bu hafta badmintonda kazanmama izin vermekten sıkıldı. Sonrasında Joe'nun Dondurması'na gittik, ben de bir Çikolatalı Kuzey Kutbu yedim.
> Anneannemi ziyaret ettik. Saçsız çok tuhaf görünüyor ama annemin ona aldığı bereyi takmayı da reddediyor.

Hepimiz farklı sayfalar okuyoruz. En alâkalı bölümleri sanki bu bir okuduğunu anlama dersiymiş gibi sesli okuyoruz.

Abby, "Keşke ölsem" diye alıntı yapıyor. Abby'nin boynunda fondötenle kendi teninin birleştiği yeri görebiliyorsunuz.

Jordana, "Hayatımdan nefret ediyorum" diyor.

Düşmekte olan bir başka sayfayı alıyorum:

Salı: C-
Dönüş yolunda bir beşlik bulmam dışında bugün okul çok boktandı. Drama dersinde güven egzersizleri yaptık. Dört kişi bir çember halinde etrafında duruyor ve sen de gözlerini kapatıp kendini bırakıyorsun. Ben kendimi bırakırken Gareth ağır kaldırıyormuş gibi sesler çıkarttı, Gemma ise kereste geliyor diye bağırdı. Gerçi beni düşüreceklerini düşünmeme rağmen düşürmediler.
Bayan Griffith'in matematik testinde en yüksek ikinci puanı aldım. Testleri geri verirken en yüksek notu alanlar kâğıtlarını önce aldılar. İlk Tatiana Rapatzikou aldı. Eliot ise sonuncu geldi. Anlaşılan o ki Eliot'ın babası Eliot'ın en büyük kız kardeşinin arkadaşlarından biriyle kaçmış. Kız sadece on sekiz yaşındaymış. Annem bunun korkunç bir şey olduğunu düşünüyor.
Bugün D'den bir mektup aldım. Dört tane değiştirilebilir kafası olan bir Lego parçası da göndermiş. Bunu herhangi biri için bir Voodoo bebeği olarak kullanabileceğimi söyledi.

Chips kendisinin olduğu bir sayfayı bulunca "Aha" dedi. Zoe'nun en kötü hallerinden birini taklit ederek mızıldayan bir ses tonuyla okumaya başladı: "Yemekhanede çalışan Jean anlıyor. Yaşıma göre çok olgun olduğumu söylüyor." Kendisinin de ömrü boyu inip çıkan bir bel ölçüsü varmış ve hiçbir zararı dokunmamış. Çocukların zalim olabileceğini söylüyor. Ona Chips coğrafya dersinde "Eminim akşam yemeklerini *yerkabuğu* tabağından yiyorsundur" deyince ağlamaklı olduğumu anlattım.

Chips başını kaldırıyor.

"Bunu söylediğimi unutmuştum."

Günlüğü ön kapağından tutup sayfalarını sallandırıyor.

"Bu tam Dedektif Zippo'ya göre bir iş gibi görünüyor" diyor ama Jordana zaten çoktan aynı şeyi düşünmüştü. Önce yağın sonra da alevin kokusu. Chips defteri yere bırakmadan önce iyice alev almasını bekliyor. Jordana kolunun önünü kızarana kadar kaşıyor.

Herhalde Zoe söylediğimiz zalimce şeyleri kaydederek kendini rahatlattığını düşünüyordu. Geçmişteki utançların bir hatırlatıcısı: aynaya sıçrayan irini silme zahmetinde bulunmamak gibi.

Günlüğün yanmasını seyrediyoruz.

Chips, "Kendinizi kötü hissetmeyin" diyor, "Zoe'nun hatırlamaması en iyisi."

Jordana ve ben hariç herkes suç mahallini terk ediyor.

Defterin yanışını seyrediyoruz. Keçe yanarken alevler yeşile dönüyor, Jordana'nın gözüne duman kaçıyor, yukarı bakıp gözlerini kırpıştırıyor. Jordana hakkında her şey bana ateşi anımsatıyor. Boynunda sivilce çıkmış ve özgürlüğünün bir sembolü olarak koyu mavi kravatının ucu yanmış.

Günlüğün kilidinin de yandığını görüyorum. Herhalde plastikti, altın değil.

Nepenthe*

Zoe'ya nasıl uyum sağlayacağını anlatan bir kılavuz hazırlamaya karar verdim. Vicdan azabı çekiyorum.

Belli ki ailesinden alması gereken öğütleri alamıyor. Geçen Noel annemle babam bana *Her Başarılı Ergenin Bilmesi Gereken Yedi Şey* isimli bir kitap aldı.

Kitaptan kişisel gelişim kitaplarının en önemli özelliğinin Word işlemcisinin sahip olduğu bütün özellikleri kullanman gerektiğini öğretmesi olduğunu öğrendim: resimler, metin kutuları, diyagramlar, başlık türleri.

Ayrıca başarılı bir ergen olmanın anahtarı doğru yazı karakterini kullanmaktan da geçiyor. Başlıklar özellikle ilgi çekici olmamalı.

Ben Centaur yazı karakterini kullanıyorum. Centaur Yunan mitolojisinden geliyor. Bunlar insan başı, gövdesi ve kollarına sahip atlar. Bacakları ve vücutları normal atınki gibi.

* Nepenthe: Yunan mitoloji ve edebiyatında acı ve üzüntüyü yok ettiğine inanılan kurgusal ilaç. Bir diğer adla "unutkanlık ilacı". (ç.n.)

Bir Endomorf Olsan da Sevmediğin İnsanlarla Nasıl Anlaşırsın

ya da

Aynı Anda İki Tür Olma Sanatı

I
Kurban Döngüsünü Kırmak

Kurbanlar kurban olarak kalırlar çünkü kurban gibi davranırlar.

> Zoe, eğer başına kötü bir şey gelirse, görmezden gel. Çabalama, etraflıca konuş.
> Chips çok kurnazdır. Senin güçsüz olduğunu biliyor çünkü yemekhanede öğlen yemeği yapan kadınlarla daha sabahtan konuşuyorsun. Ayrıca günlük tuttuğunu gördü ve aynı şekilde eğer senin burnunu kırarsa röntgenini de görmek ister, isminin ölümsüzleştiğini görmek istiyor.

II

İç Zorbanı Kuşan

Zorbalık bir sanat şeklidir; öğrenilebilir.
Her şey tavrına bağlı.
İçindeki potansiyel zorbaya ulaşmak için birkaç öneri: Hiçbir şekilde şaşkınlık, acı ya da utanma hissini gösterme.
İşte iki örnek:
I. Rhydian Bird'ün oyun parkında osurmak için pantalonunu indirdiği zamanı hatırlıyor musun? Sonra sağlıklı görünmeyen kakası kazara yere düştüğünde hiç de utanmış görünmüyordu. Tam tersi kahkahalarla gülüp kakasını gösterdi. Kimse onunla dalga geçemezdi çünkü gurur duyuyordu.
II. Matematik dersinde herkesin de bildiği gibi ben Paul Gottlied'ın arkasına defalarca pusulamı batırdım. Hiçbir şey söylemedi, en ufak bir rahatsızlık emaresi göstermedi. Halbuki gömleğinde ufak ufak kan lekeleri olmuştu. Bu stoacı hali bana Birinci Dünya Savaşı'nda ölen cesur adamları hatırlattı. Her yıl o gün onun için bir dakikalık saygı duruşu yapıyorum.

Birinci Egzersiz: Çin yanığı nasıl yapılır

Kâğıt havluyla pratik: Kaç adet ekstra emici kâğıt havlu parçasını büküp yırtabilirsin? Bir parça çok zayıf, beş parça dayanılmaz.

Okul danışmanı Maria bir tavuk.
Duygusal problemler yumurtalardır.
Hangisi önce gelir?

III

Özel Yeteneğini Bulmak

Birtakım eğitimler sonucu zorbalığa uğramamış herkesin özel bir yeteneğinin olduğunu göreceksin. Eğer uyum sağlamak istiyorsan sen de kendininkini bulmak zorundasın.

Fo Chu senin idolün olmalı: Senden daha şişman, neredeyse hiç İngilizce konuşamıyor ama iki özel yeteneğini birleştiriyor:

I. Her zaman yepyeni spor ayakkabılar giyiyor.

II. Triad'ların* saygın bir üyesi olduğu izlenimini veriyor.

Nepenthe: Acı ve kederi unutturan bir şey.
Bir şişe patlangaç gibi.

---

* Triad: Çin'de uluslaraşırı mafya. (ç.n.)

IV
Eski Seni Kandırmak

Zorbalar günlük yazmaz

Zorbalar yaptıkları kötü şeyleri hiçbir zaman hatırlamazlar, sadece iyi günleri hatırlarlar. Bunun sebeplerinden biri de zalimliklerinin kayıtlarını tutmamalarıdır. Örneğin hiçbir zaman var olamayacak bir günlük örneği:

Günlük,

Zoe'ya yaptıklarım konusunda kendimi bok gibi hissediyorum. Eğer onu tanısaydım muhtemelen severdim. Bazen gerçekten çok kötü biri olabiliyorum. Sadece onu duyguları olmayan bir su torbası gibi görüyorum. Bütün gün benimle alay etselerdi ben nasıl hissederdim? Ben de afet-i devran değilim. En azından Zoe bir şeyler yapıyor. Okul tiyatrosuna yardımcı oluyor. Seti boyuyor vs. Ben ne yapıyorum?

Kesinlikle.

Chips

Eğer günlük tutmak *zorunda* hissediyorsan ıstırabını belgelemek için değil, ileride kendini mutlu etmek için yazdığını unutma. Günlüğün senin nepenthe'n olmalı.

İkinci Egzersiz

Günlüğünü yaşlı bir insanı kıskandırmaya çalıştığını düşünerek yaz. Yardımcı olsun diye sana bir örnek yazdım:

Sevgili Günlük,

Sabah saatlerini cildimin ne kadar esnek olduğuna hayranlık duyarak geçirdim.

Allah'ım kendimi ne kadar da esnek hissediyorum.

Daha sonraki saatlerde sahnede bir kızla tanıştım. Birlikte parende attık, amuda kalktık, sonra da mükemmel vücutlarımızı birbirimize gösterdik.

Gözlerimi hiç kısmadan ufak yazıları okuyorum. Her ufak sesi duyuyorum. Kendime hiçbir zaman şu soruyu sormuyorum: Mutlu muyum?

Hayal ürünü deneyimlerim bile kırkını aşmışınkilerin günlük yaşantılarından daha canlı ve gerçek. Parktan eve yürürken Death Star'ı yok ettim, çok boyutlu bir portal keşfettim ve kendimi bir toz mayta kadar küçülttüm. Hiç yorgun da değilim.

Allahım ne kadar da esneğim. Sanırım gecenin geri kalanını tek bacak üstünde dikilerek geçireceğim.

İyi günler,

Oliver

V

Çocuklar Acımasız Olabilir

Yatıştırma

Günlüğünde öğlen yemeği verenlerden Jean'in "Çocuklar zalim olabilirler" dediğinden bahsediyorsun. Yetişkinler bu lafı çocukluklarında yaptıkları kötülüklerden dolayı kendilerini kötü hissetmemek adına kullanırlar.

Senden zalim olman bekleniyor. Sivri topuklularını ayağına geçir.

Eğer dikkatli olunursa akıl sağlığının yerinde olmamasının da faydaları var. Bir keresinde parmak uçlarımı örümcek ağları gibi siyah dikiş ipiyle dikerek eklemlerime kadar inerek birbirine doladım. Beni revire gönderdiler ama Graham Nash o günden itibaren bana "Gerizekâlı Oliver" demeyi bıraktı.

VI
Zihninin İçinde Yalnızca Kendin Olmak

Uyum sağlamak için kişiliğinin herhangi bir özelliğini değiştirmeye istekli olmalısın.
İlkokulda bana "züppe" dediklerinde aksanımı biraz daha basitleştirip fakir gibi konuşmaya başladım; tişörtlerimden Marks and Spencer etiketini nasıl kestiysem ünlü harfleri de öyle kestim.

* Tek başınayken ders çalışmak istediğin kadar çalış, bunda bir sorun yok ama sınıftayken umurunda değilmiş gibi takarsın.

Üçüncü Egzersiz

Aynaya bak. Gizlice zaman çekimlerinin üzerinden geçerken yüzünün sıkılmış görünmesini sağla: *je mange, tu manges, il mange, elle mange, nous mangeons, vous mangez, ils mangent, elles mangent.*

Zoe, senin paket paket mayonez çaldığını gördüm. Sınıfta buzlu çörekleri nasıl gizlice götürdüğünü gördüm. Yaramazlığını başka şeylere yönlendir. Yemek gibi başka bir şeyi de yapabileceğini biliyorum. Ve eğer yalnız olduğunu hissedersen şunu hatırla: Bugün dünyada aç insandan daha çok şişman insan var. Ve eğer seni tarif etmek için bir kelime kullanmak zorunda kalsaydım bu *etine dolgun* olurdu. Yani bu toplu anlamına geliyor.

Bol şans endomorf!

Not: Yukarıdaki kurallara uygun olarak birileri sana zorbalık yapmayı bırakana kadar ben de bırakmayacağım. Bu işler böyle yürüyor.

Nedamet

Günlüğünü yaktığımızdan beri şişko okula gelmedi. İki haftadan fazla oldu. Muhtemelen evde oturmuş, sınıf arkadaşlarının olmayan seks ve uyuşturucu deneyimlerini sesli bir şekilde okuduklarını hayal ediyordur.

Hazırladığım kılavuzu kahverengi bir A4 zarfında olur da okula gelirse diye yanımda taşıyorum. Biraz yıpranmaya başladı. Keşke hayatını değiştirmeye ne kadar yakın olduğunu bilebilseydi.

Şişkoya ne olduğunu bilebilecek sadece bir kişi var: Öğlen yemeklerini yapan Jean. Sarkmış kollarını ve doğru ışığı yakalarsanız saçlarının altından kafatasını görebiliyorsunuz.

Sabah saat yedide kalkıyorum ve on geçe evden çıkmış oluyorum. Ön kapıyı çarparak çıkarken anne babama bir oğlanın sadece Raisin Splitz'le* yaşayamayacağını söylüyo-

* Bir mısır gevreği markası. (ç.n.)

rum. Saat yedi buçukta okulda oluyorum. Kahvaltı saat sekizde başlıyor.

Jean'i yemek salonunun arka tarafında buluyorum. İki dev çelik varil arasında cüce gibi kalmış. Dışarıdaki rugby atışlarını seyrediyor. Bir elinde sigara var, diğeri ise ağarmış turkuvaz rengi önlüğünün cebinde. Yarı aydınlıkta saçları gür gibi görünüyor.

"Günaydın" diyorum.

"Erken kalkmışsın" diyor.

"Seni görmeye geldim."

Sigarasından uzun bir nefes çekiyor. Kim olduğumu bildiğini sanmıyorum.

"Seninle Zoe hakkında konuşmak istiyorum" diyorum.

Sigara dumanını önce burnundan veriyor.

"Zoe kim?" diye soruyor.

"Şişko" diyorum. "Bazıları ona Şişko diyor."

"Arkadaşlarından biri misin?" diye soruyor. Çenesini yukarı doğru uzatıp dumanı üflüyor.

Bu bir tuzak soru olabilir. Ayaklarımı sürürken düşünüyorum.

"Daha çok bir hayranıyım" diyorum.

Tepki vermiyor.

"Sadece merak ediyorum. Birkaç gündür okula gelmiyor. İyi mi acaba?"

Sakin bir ses tonuyla "Carreg Fawr'a geçti" diyor. "Buradan nefret ediyordu."

Carreg Fawr Okulu'nun ünü kötü ama çok iyi bir drama bölümü var.

"Hmm."

Dev tekerlekli konteynırlar etrafımızdaki havayı serinletiyor. Peynirli Doritos ve muz kabuğu kokuları var.

"Ona vermek istediğim bir şey vardı."

"O zaman en iyisi Carreg Fawr'a gidip onu orada bul."

Jean'in kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Sesi genç sesi.

"Ama orada dayak yerim" diyorum.

Omuzlarını silkiyor. Yüzünün derisi pudramsı. Sanki üzerine pudra şekeri serpilmiş gibi.

"Zoe'nun aşk hayatını önemsemiyor musun?" diye savunma yapıyorum.

Konteynıra yaslanarak, "Bir aşk mektubu mu?" diyor.

"Buna inanmak o kadar zor mu?"

Kuru dudaklarının etrafında ufak bir gülümseme beliriyor.

"Pekâlâ, ver bakalım" diyor. Elini uzatıyor.

"Ne?"

"Mektubu ver. Ona vermenin bir yolunu bulurum."

Bir güneş huzmesi kriket ve tenis sahalarının arasından sızıyor.

Köpek kulağını anımsatan kenarları kıvrılmış A4 zarfımı sırt çantamdan çıkartıyorum.

Gözlerini kısarak, "Bu büyük bir aşk mektubu" diyor.

Ne söyleyeceğimi biliyorum ve orada bir an keşke günlük hayatımı kaydedecek bir film ekibi olsa diye düşünüyorum.

"Büyük bir kalbim var" diyorum.

Zarfı elimden alıp sigarasının dumanını başımın üzerinden üflüyor.

Güneş rugby kalelerini boydan boya boyuyor.

Saat yedi kırk bir ve ben okuldayım.

Öğlen yemeğinden sonra, kimya dersindeyiz, Jordana'nın kaleminin tepesindeki silgiyi Bunsen ocağımızda* yakışını seyrediyorum. Laboratuvar önlükleri giyiyoruz.

Mary Pugh yanımızdan geçerken "Dumandan dolayı kanser olacaksın" diyor. Mary laboratuvar gözlüklerini kendi gözlüklerinin üzerine takıyor. Altı göz.

Jordana bana bakıp "Bu kokuyu seviyorum" diyor. Kalemi, dalgalanan sarı ateşin üzerinde sihirli değnek gibi döndürüyor. Jordana ve ben yaşıtlarımızdan saygı görmenin göz sağlığımızdan daha önemli olduğunu bildiğimiz için laboratuvar gözlüklerimizi başımızın üzerinde tutuyoruz.

* Bunsen burner, adını mucidinden alan laboratuvar ekipmanı. Gaz lambasına benziyor. (y.h.n.)

Kokuyu içime çekiyorum. Duman çok yakıcı ve keskin.

Jordana uzun uzun bana bakıyor. Sarı ışık gözlerinde yansıyor.

"Seç, hangi süper güç: uçmak mı görünmez olmak mi?" diye soruyor.

"Görünmez olmak" diyorum.

"Şişkoluk mu çirkinlik mi?"

"Ne kadar çirkin olduğuma bağlı" diyorum.

"Şişman mı olmak istersin yoksa popüler olmamayı mı?"

Sıcaktan çatlayan deney tüpünün sesini duyuyoruz.

"Şişman olmayı tercih ederdim."

Jordana sırtını yaylandırıyor.

Bana bakarak "Allaha şükür, esneğim" diyor.

Masanın üzerindeki grafitilere bakıyorum. *ET YİYORUM* yazıyor.

Jordana için için yanan kalem silgisini burnumun altında gezdiriyor. İçime çekiyorum. Boğazımla burnum arası yanmaya başlıyor.

Çalışma kitabımı önümden alıyor.

"Bazı yeni buluşlar yaptım" diyor.

"Kendi defterine yaz" diyorum.

"Sanırım enteresan bulacaksın."

Kareli defterden yeni bir sayfa açıp öne eğiliyor ve kurşun kalemle bir şeyler yazıyor. Sonra da defteri bana geri veriyor.

Mesajını okuyorum:

Oprah,
Okuldan sonra benimle tenis sahasının orada buluş.
Sana özel yeteneklerimi göstermek istiyorum.
J x

Üç tenis sahası da oyun alanlarının sonunda. Okulu çevreleyen tel örgülerin hemen yanında sıralanmışlar. Tenis ağları da ortada çökmüş duruyor.

Çevre koruma çitlerinin hemen diğer tarafında tek katlı bir huzurevi var. Bazen beden dersinde yaşlılardan biri pencereye gelip dikey jaluzileri açar ve oyun oynayışımızı sey-

reder. Onlara el sallamamamız söylendi. Onların bizi seyrettiğini gördüğümde genç ve canlı olduğumu belli etmek için uğraşırım.

Jordana hakemin yüksek sandalyesinde oturuyor.

Rugby direklerinin altında yürüyüp tenis sahalarına doğru gidiyorum. Jordana'nın birkaç metre ötesinde, servis kutusunun orada duruyorum.

Bağdaş kurmuş.

Konuşmasını bekliyorum.

"İki özel yeteneğim var" diyor.

Poposunun altından bir tutam kâğıt çıkartıyor. Yazı karakterini ve metin kutularını tanıyorum. Bu benim kılavuzum.

"Şantaj" diyor.

Diğer elinde Zippo'sunu tutuyor. Bunu çalıştığı çok belli.

"Ve piromani."

Jordana'nın bu kelimeyi biliyor olmasından etkileniyorum.

"Evet" diyorum.

"Sana şantaj yapacağım Ol."

Kendimi güçsüz hissediyorum. Tahtta oturan o.

"Peki" diyorum.

"Eğer sana söylediklerimi yapmazsan okuldaki herkese bu küçük kılavuzunu göstereceğim."

Kalçaları çok beyaz. Onun hizmetindeyim.

"Peki. Ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum.

"Yani ne dersem onu yapman gerekiyor."

"Peki. Her şeyi yaparım."

"Benimle Cumartesi günü Singleton Parkı'nda buluşacaksın. Yanında günlüğünü ve kullan atlık bir fotoğraf makinesi getireceksin."

"Tamam. Önce bir günlük almam gerekecek" diyorum.

Kararlı bir şekilde "O zaman bir tane al" diyor.

"Alacağım."

"Yoksa bunu herkese dağıtırım, herkes de Zoe'yu ne kadar sevdiğini öğrenir" derken kılavuzu havada sallıyor. "Chips'in bunu görürse ne diyeceğini düşün."

Chips muhtemelen Zoe'yla seks yapıyormuş gibi yaptığı hareketini yapar: Bir dalgıç olarak nefesini tutup etten bir denizde yüzüyor gibi.

"Bunu sana Jean mi verdi?"

"Hah, bu ancak benim bilebileceğim bir şey ve gerçeği senin bulman gerekiyor."

Eğer eve giden ilk iki otobüsü kaçırırsam o zaman yenisi için yarım saat beklemem gerekiyor. İlk otobüsü çoktan kaçırdım.

"Tamam, peki. O zaman yarın görüşürüz. Şimdi otobüse bineceğim" diyorum.

"Tamam mantıklı."

En üstteki girişin tellerinden ikinci otobüsün geçtiğini görüyorum.

"Buna yetişmem için koşmam gerekiyor" diyorum.

Otobüs huzurevinin arkasında yok oluyor.

Jordana, "Tahmin et" diyor.

"Gazlamam lazım" diyorum.

"Haklıydın, Jean beni Zoe'nun arkadaşlarından biri sandı. Zarfı bana kantinde verdi."

"Kusura bakma ama gerçekten gitmem lazım" diyorum ve koşmak için dönüyorum.

"Bekle. Kanıtı şimdi yakabiliriz" diyor Zipposunu elinde tutarken.

Ben efendileri aptalca bir şey yapmak üzereyken onlara saygılı bir şekilde hatalarını gösteren bir hizmetçiyim: "Sanırım bu belgeleri şantaj bittiğinde yakmalısınız efendim."

Otobüsün alttaki durakta durduğunu görüyorum.

"Boşuna zahmet etme, kaçırdın zaten" diyor.

Haklı olabilir. Zaten ancak durakta birkaç insan varsa ve içlerinden birinin üzerinde gerekli bozukluk yoksa ve Sketty park gazete bayiine bir Toffe Crisp alıp elindeki beşliği bozdurmak için koşarak gidip gelirse otobüsü yakalayabilirim.

"Kaçırdın" diyor.

Üçüncü otobüse binmek zorunda kalacağım.

Arkamdan "Bunu şimdi yakabiliriz?" diyor.

Arkamı dönüyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Hadi gel yakalım" diyor.

Şantajın özel yeteneklerinden biri olduğu fikrini görmezden geldiğini söyleyebilirim.

Bacaklarını teker teker aşağı sallayıp basamaklardan inerken bana bakmaya devam ediyor. Bir hayli zarif hareket ediyor. Ufak bir esinti pileli eteğini havalandırıyor. Bu an'a caz müziğinin eşlik ettiğini hayal ediyorum.

Sondan bir önceki basamak üzerine bastığında oynuyor, o da panikleyip yere atlıyor. Eteği bir paraşüt gibi beline kadar havalanıyor. Görmemem gereken bazı şeyler görüyorum.

Artık kendimi o kadar güçsüz hissetmiyorum.

"Tamam, hadi yakalım" diyorum.

Oskülasyon çemberi* (Öpüşen çizgiler)

Dilim Jordana'nın ağzında. Yarım yağlı sütün tadını alabiliyorum.

Ani bir his yaşıyorum: Gerçek aşk ile kullan at fotoğraf makinesinin birleşiminden oluşan bir his.

Dilini geri çekip bir adım geri atıyor. Üzerinde kırmızı kolları olan siyah bir bluz ve altında da cepleri olan kot bir etek var.

"Umuyorum gözlerin açık değildi" derken fotoğraf makinesini yeni bir tane çekebilmek için sarıyor. Fotoğraf rulosunun sesi kalkmakta olan ufak bir uçağın sesi gibi.

* Osculating circle: Matematikte önemli bir yeri olsa da bunun karşılığını bulmakta ve açıklamakta epey zorlandık. Fakat yazarın burada bu kelimeyi seçmesinin nedeni "osculate" kelimesinin anlamının Latincede öpüşmek olmasıdır. Dosdoğru çevireceksek "eğrilerin öpüşmesi" diyebiliriz. Edebi bağlamda öpüşen çizgiler olarak bölümün adını koymayı tercih ettik. (y.h.n.)

Singleton Park'ındaki taş çemberin tam ortasındayız. Aslında birbirine benzemeyen kaya parçaları öylece ortaya konmuş, hepsi o. Fred'in, Jordana'nın anne babasının yüzyıllık çoban köpeği, tasması yok, etrafı koklayıp sağa sola işiyor.

Yeşil ışık yanmaya başlıyor.

"Tamam, şimdi biraz daha az gay görünmeye çalış."

Öpüşmeye başlıyoruz. Dili ılık ve kuvvetli. Köpek dişlerini sıyırıyorum. Dev gibi hissediliyorlar. Küçük azı dişlerini hissedip 20'lik dişini keşfe çıkıyorum. Gözkapaklarımın ardından sızan ışığa "klik" diye bir ses eşlik ediyor. Ayrılıyoruz.

"Ezik olmadığını söylediğini sanıyordum" diyor Jordana ve koluyla ağzını siliyor. "Dişçi gibi öpüşüyorsun."

"Benim tarzım o."

"Ne? Matkapla delmek mi?"

Nüktedan bir cevap vermemi bekliyor.

"Dil olmadan bir deneyelim" diyor. Makineyi yakındaki monolitin üstüne koyuyor.

Vizörden bakıp yerde bir noktaya işaret ediyor: "Şurada çimlere çök."

Gidiyorum. Çimler nemli: dizlerimi serinletiyor.

"Güzel" diyor. Makinenin üzerinde bir düğmeye basıyor.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Tamam" diyor, "dil" yok.

Balık gibi yapıyoruz. Elini başımın arkasına koyuyor. Ben de elimi onun boynuna koyuyorum. Birtakım kuşlar cıvıldıyor. Biri modem gibi ses çıkartıyor. Dudaklarım şişmiş gibi geliyor. Flaş yanıyor, biz devam ediyoruz. Bir müddet sonra Jordana geri çekiliyor. Dudakları kıpkırmızı ve ağzının etrafındaki derisi de yanıyor gibi görünüyor.

"Tamam bu oldu gibi" diyor. "Şimdi günlüğüne ihtiyacımız var."

Uplands'ten kenarı spiralli Niceday marka sert kapaklı bir günlük aldım kendime. Sırtında İngiltere Tren Ağlarının geniş kapsamlı bir haritası var.

Çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş, kucağımda günlükle oturuyorum. O da benim karşımda ve yukarımda bir kayanın üzerinde oturuyor.

Yine bir güçsüzlük hissediyorum. Oturuş pozisyonlarımızdan kaynaklanıyor.

Matematik öğretmenimiz Bayan Griffiths sesiyle "Lütfen bugünün sayfasına gel" diyor. "Ben söyleyeceğim sen yazacaksın."

Nisanın beşini açıyorum ve kalemi sayfanın tepesinde tutuyorum.

"Sevgili günlük" yazıyor, "Jordana Bevan'ı düşünmeden duramıyorum." Başımı sallıyorum ve yazmaya başlıyorum.

Sevgili Günlük,
Jordana Bevan'ı düşünmeden duramıyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Dudaklarına Vazelin sürmeyi bırakıyor.

"Onu beğenen tek erkeğin kendim olmadığımı biliyorum" diye devam ediyor ki bu mantıksız değil. Yazıyorum:

Onu beğenen tek erkeğin kendim olmadığımı biliyorum.

"Jordana, Mark Pritchard'ı terk etti ve şimdi 'meni fıçısına düşmüş' Janet Smuts'la idare etmek zorunda."

Duruyorum.

Konunun biraz dışına çıktığını hissediyorum. Ayrıca Janet'e "meni fıçısına düşmüş" demek konusunda da içim tamamen rahat değil.

"Coğrafya dersinde Janet'ın yanında oturuyorum" diyorum.

Jordana başparmağının tırnağını yiyor.

Janet Smuts, Jordana'nın en iyi arkadaşıydı. Ve Mark Pritchard da Jordana'nın erkek arkadaşıydı. Oyun alanında söylenenlere göre Mark, Jordana'yı Janet ile aldatmış. Olay arkadaşımızmış gibi davranan polis memurlarının işlettiği Blue Light Diskosu'nda gerçekleşmiş. Görünüşe göre Mark,

Janet'la romantik dans ederken ona parmak atmış ve o andan beri birliktelermiş.

"Jordana?" diyorum.

O tırnakla bir hayli uğraşıyor, temizlemeye çalışıyor.

"Bu benim yazacağım bir şeymiş gibi değil" diyorum.

Ön dişlerinin arasında bir parça tırnağı var. Bana doğru tükürüyor. Mavi eşofman üstüme yapışıyor, ben de orada bırakıyorum.

"Peki peki, şu ana kadar ne yazdık bir bakalım."

"SevgiliGünlükJordanaBevan'ıDüşünmedenDuramıyorumOnuBeğenenTekErkekOlmadığımıBiliyorum."

"Tamam" diyor. "Şöyle yaz: Öpüşebildiğimiz için çok şanslıyım."

"Ben asla öpüşmek demezdim. Dairesel derdim."

Bana "sen neden varsın ki?" der gibi bakıyor.

"Güzel bir kelime" diyorum.

"Bir dişçinin kullanacağı bir kelime gibi."

"Benim tarzım öyle."

Kaşlarını çatıyor.

"Tamam Shakespeare. Ben yazdıracağım sen çevireceksin."

"Tamam" diyorum.

"Hazır mısın?"

"Evet."

"Jordana'yı tavlamak kolay olmadı. Standartları çok yüksek. Ama nihayet öpüştükten sonra buna değdi."

Jordana'nın ıvır zıvır laflarını yüksek seviye İngilizceye çeviriyorum:

Oskülasyon sonrası yayılan aydınlık duygusuyla onun peşinden koştuğum bu sıkı şövalyelik aylarının değdiğini gördüm.

Başımı kaldırdım.

"Jordana çok..." Doğru sıfatı bulmak için başını sallayarak bana bakıyor.

"Narin?" diye öneriyorum. "Cesur? Becerikli?"

Başını sallıyor.

Jordana çok narin, cesur ve becerikli.

"Onunla öpüşmek o kadar büyük bir işti ki bu anın fotoğrafını çekmem gerekiyordu" diyor. "Torunlarımız için."

Yarım sarılmış bir halde bir fotoğrafımızı çektim. Bir gün yaşlı ve yalnız olduğumda bir zamanlar gerçekten güzel bir şeye sarıldığımı hatırlayabileceğim.

Günlüğü çevirip okuyabilmesi için havada tutuyorum.

"Evet" diyor. "Sonra: Ve o moron Mark Pritchard'ın Jordana meni fıçısına düşmüş Janet'la çıkmak istemesi gerçekten çok saçma."

Jordana'nın dediği bir şeyi gerçekten öyle demek istediğini "r"leri yuvarlamaya başlamasından anlarsınız.

Günlüğü yere koyuyorum.

"Janet'a meni fıçısına düşmüş dememi gerçekten çok istiyorsun, değil mi?" diyorum.

"Evet."

"Ve Mark'ın da gerçekten moron olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet."

Mark Pritchard'a saygı duyuyorum: iki yıldır deodarant kullanıyor; okula elektrikli tıraş makinesi getiriyor. Saçları Elvis saçı.

"Elli yaşında pörsümüş huysuz bir kadın gibi şikâyet ediyorsun" diyorum.

Jordana çenesini kilitliyor. Devamlı bir kazıma sesi geliyor. Kırt kırt kırt. Eli eteğinin küçük cebinde. Bileğindeki kasın attığını görüyorum. Kırt kırt.

"Jordana?"

Ses duruyor. Bana bakıyor.

"Ellerini bir top gibi yap" diyor.

Ona karşı gelmiyorum.

Bir güveyi yakalamış gibi bir elimle diğerini kavrıyorum.

"Tamam" diyorum.

Kayanın üzerinden inip karşımda bağdaş kuruyor.

Eteğinin cebinden Bic marka mor çakmağını çıkartıp baş parmaklarım arasındaki boşluğa çakmağının başını geçirmeye çalışıyor.

Çakmağın üzerindeki düğmeye bastırıyor. Kaçan gazın sesi duyuluyor.

"Hava kaçırma" diyor.

"Bomba mı yapıyoruz?"

"Bu bir güven oyunu. Dramadaki gibi" diyor.

"Güven oyunu olarak bomba mı yapıyoruz?" diye soruyorum.

"Hazır mısın?" diyor.

"Hayır."

"Hazır mısın?"

"Hayır."

"Şimdi."

Çakmaktaşını sürtüyor. Derimdeki alevi hissediyorum ve içgüdüsel olarak avuçlarımı açıyorum. Bir anlığına bütün elementlerin efendisiyim. *Streetfighter II*'deki Ryu'yum. Ellerimde küçük mavi sarı bir alev topu.

Aramızdaki havada yok oluyor.

Ellerim yanmadı.

Özel bir yeteneği var. Ve bu şantaj değil.

"Bir fikrim var" diyorum.

"Peki" diyor.

Günlüğümü alıp yazıyorum:

Jordana'ya eski erkek arkadaşını sordum.

"O gerçekten tatlı bir çocuk ama aramızda fiziksel bir kıvılcım yoktu. Mark Pritchard'ın güzel bir çenesi olabilir ama çürük diş ararmış gibi öpüşüyor."

Ona büyük soruyu patlattım: "Yani onunla yatmadın?"

Jordana önce biraz gezinip sonra yanıma çimlere oturuyor, bacaklarını altına alıyor, kalçaları bana dönük. GCSE vücut dili dersini alıyor olmayı isterdim.

Günlüğü ona veriyorum. Okurken gözleri yerinden fırlıyor. Okuduğunu anlayıp soruya cevap vermesini bekliyorum:

"Teknik olarak... hayır" diyor, günlüğü geri vererek.

Başımı sallayıp yazmaya devam ediyorum:

"Aman allahım tabii ki hayır!" dedi. "Berbat!"

"Peki ya Janet?" diye sordum. "Ona kızgın değil misin? O senin en yakın arkadaşındı."

Jordana'nın cevabı o kadar yüce gönüllüydü ki:

"Kızgın olmam gerektiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse Janet'a bol şans diliyorum. O iyi bir kız. Geçmişte erkeklerden yana -erkek girdiyse tabii hayatına- pek şansı olmadı. Ona bir erkeğe aşk ısırığı vermeyi bile ben öğrettim. Bilemezsin, belki de evlenirler ve sonsuza kadar birlikte yaşarlar."

Jordana'nın harika bir bakış açısı var.

Jordana bana biraz daha yaklaşıyor ve çenesini omzuma koyuyor. Rüzgâr saçını burnumun altında kamçılıyor. Yanmış şeker gibi kokuyor. Yazmaya devam ediyorum.

Jordana sekste çok yetenekli. Çakmakla inanamayacağınız şeyler yapabiliyor.

Elini sırtımda gezdiriyor, belime indiriyor. Yazmaya devam ediyorum.

İnanılmaz güzel bir vücudu var: dolgun göğüsler, uzun bir boyun, bacakları da Top Shop modeli gibi.

Göğüslerini koluma yaslıyor: ağırlığını, şeklini ve sıcaklığını hissediyorum.

Teşekkürler allahım, teşekkürler Janet ve teşekkürler Mark Pritchard!

Boynumu ısırıyor ve biraz da emiyor.

Aşığınız,
Oli T.

Ağzını şapırdatarak geri çekiliyor.

"Mükemmel" diyor ve eğilip sayfayı çekip alıyor. "Hiç umurumda değilmiş gibi göstermişsin."

"Bununla ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Dağıtacağım."

"Nasıl?"

"Chips."

Çoban köpeği, başka bir köpeğe havlıyor.

"Hepsinin bir kurmaca olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Hmm."

"Neyden şikâyet ediyorsun?" deyip parmaklarımı eline alıyor ve bir prensesmişim gibi elimin üstünü öpüyor. "Bu bir kızı öptüğünün net kanıtı."

28.4.97
Günün sözü: propaganda. Ben Hitler'im. O Goebbels.

Sevgili günlük,
Seni çağırıyorlar.

Jordana'nın haberi "sızdırmasının" iki sonucu oldu:

Birincisi bugüne kadar kuşkulu olan heteroseksüelliğim tam olarak kanıtlanmış oldu.

İkinci olarak, kadın avcısı ünümün tersine duygularını açıkça yazan ve oskülasyon gibi kelimeler kullanan bir oğlan oldum.

Bütün bunlar üç çeşit oyun parkı muhabbetlerine sebep oldu:

1) Hey Adrian, günlüğün nerede?
2) (Bir müzikal müziğiyle) Oliver, Oliver, daha önce hiç gay olmadığını düşünmemiştim.
3) Tatey, Tatey, Tatey: onunla yattın mı?

Soyadının sonuna "y" harfinin eklenmesi bir tür saygı göstergesi.

Bu da beni bir çelişkiyle karşı karşıya bırakıyor. Bu günlüğün yazılma sebebiyle ilgilli bir problem. Günlüğümden parçaları "sızdırmaya" devam edip daha da kuvvetli bir kimlik oluşturmaya çalışacak mıyım? Yoksa kayıplarımı unutup bu günlüğü şimdi burada yakıp kibar bir âşık olarak tanınmaktan memnuniyet mi duyacağım?

Hmm,
Oliver

Zugzwang*

Bir günlük yazmaktan vazgeçtim. Ünümü zedeleyebilir. Onun yerine bir "kayıt defteri" tutacağım. Gerçekten hiçbir duygu olmayacak; hiçbir emoji olmayacak. Vicker K otomatik silahları çıktıktan sonra Luftwaffe uçaklarının kanatlarının aldığı hal gibi delik deşik olacak.

Kapaktaki "Günlük" yazısının üstünü karalıyorum. Şimdi üzerinde sadece "Niceday" yazıyor. Sonra "day" kelimesinin ve N harfinin sol ayağının da üzerini daksille kapatıyorum ve geriye "Vice**" kalıyor. Ön kapağın iç kısmına ismimi yazıyorum. Ve adımın harflerinden şeytani bir anagram oluşturuyorum.

Bir gün çok yaşlandığımda kayıt defterime bakıp on beş yaşında bir kızın ağzının tadını hatırlayabileceğim.

---

* Almanca satranç terimi. Oyun sırasında rakiplerden birinin artık tüm hamlelerin dezavantajlı olması ve kaybetme hali. (ç.n.)

** Ahlaksızlık ya da kişinin karakterinde kusur. (ç.n.)

12.5.97
Günün kelimesi: habis. – aşırı derecede vahşi ve zalim suçlarla tanımlanan.

Sevgili Kayıt Defteri,

Öptüğüm bütün insanlar, en sonuncusu:

* Arwen Slade - Tel takıyor ve çok acayip çirkin. Onu Dan-Yr-Ogof gösteri mağarasına giderken otobüste öptüm. Daha yeni yarım paket uçan daire şekerlerinden yemişti ve salyası demir para gibi kokuyordu. Arwen dolgularıyla çok gurur duyuyor: yaşantısının her yılı için bir dolgusu var.
  Arwen'ın en yakın arkadaşı Suzie, öpüşmemi birden ona kadar puanlayacak olsa Arwen'in bana on puan vereceğini söyledi. On en iyisi oluyor. Arwen'ın duygularını incitmemek için ben de ona on verdim ama gerçekte daha çok üç ya da dört veririm diye düşünüyorum.
* Rhian Weld - Rhian Weld sıkıcı biriydi. Ona yardımcı olmak istedim. Okul diskosunun ardındandı. Eğer bunu yapacaksak yüksek mutfak bidonlarının arkasında olması gerektiğini söyledim. Kar yağıyordu ve benim de kan dolaşımım iyi değildi. Gözlerini kapatıp, dilini çıkardığını ve benim de buna cevap vermemi beklediğini hatırlıyorum. Dili siyah frenk üzümü suyu yüzünden kararmıştı. Soğuktan ağzından duman çıkıyordu. Dudaklarımı dilin etrafına sardım. Dünyanın en kötü lolipopu.
* Tom Jones - Şarkıcı olan değil. Geçen yıl Brighton'a taşınan bir arkadaşımdı. Oğlanı bir düğünde ağzım milföyle doluyken öptüm. Çok ikna edici kız taklidi yapıyordu.
* Jordana Bevan - Hoş bir şantaj vakasıydı. Ağzında süt tadı vardı. Okuldaki oğlanlar ona Muz Cenneti* diyor.

---

* Argoda, erkeğin sertleşmesini sağlayan görsel şeyler. (ç.n.)

Jordana'nın artıları: Kendi hakkında hiç konuşmaz. Bu yüzden de her şey olabilir. Belki de bir Fabian'dır.* Bu onu adım adım değişimi savunan bir sosyalist yapar. Hiç dokunmadığım küçük, güzel göğüsleri var. Orta derecede popüler olmayışı işleri kolaylaştırıyor. O bir kız; onunla birlikte görünmek yaşıtlarım arasında beni daha kabul edilir bir konuma koyuyor. Ailemle tanışmadı. Ailem onunla tanışmadı.
Jordana'nın eksileri: Eski arkadaşı Janet'ın sesini taklit ederken anneme benziyor; bu illa kötü bir şey demek değil. Ama onu öptüğüm ve göğüslerine baktığım zaman rahatsız oldum. O bir Fabian değil. Üzücü. On beş yaşında ve muhtemelen sosyalizm ne bilmiyor. Bağlanmak için çok gencim. Piste çıkmak isterim. Başkalarıyla cinsel deneyimler kazanmak isterim.

Doğru olan diğer noktalar:

* Jordana'nın annesi bir gözcü olarak çalışıyor: bir müzede güvenlik görevlisi.
* İnsanlar bazen ana yerine anne, nine yerine anneanne dediğim için benim züppe olduğumu söylüyor. Annemin İngiliz asıllı olduğunu söylemiyorum.
* Eğer bir grafolog el yazımı inceleyecek olsaydı yaratıcı, duygusal olduğumu ve gelecekte bir nebze başarılı olacağımı söylerdi.
* Morina balığı karaciğer yağı eklemlerimize iyi gelir. Her gün almak yaşlandığınızda esnek kalmanıza yardımcı olur. Kahvaltıdan önce iki, çaydan önce de bir kapsül alıyorum. Kapsüller çiş rengi. Ki bu da bana şunu hatırlattı: Berocca vitamini alırsanız idrarınız fosforlu ceketin renginde çıkar.
* Matematik ve din dersleri problemlerini çözmek için şifreli ipuçlarını ellerimin arkasına yazıyorum. Eğer

* Fabian Topluluğundan kimse. Sosyalizmin devrimle değil, yavaş yavaş gerçekleşeceğini desteklerler. (ç.n.)

yedek öğretmen* bize bir kelime araştırması verirse bakmamamız gereken kelimeleri deneyip buluyorum. "Zzxjoanw" kelimesi: bir Maori davulu.

* Bir hastanede doğdum ve annem de babam da oradaydılar. İlk kelimem master eki "mak"mış.
* Bazı öğlen tatillerinde stajyer öğretmene on birinci sınıf sergileme masası için kibritlerden bir Tudor evi yapmalarında yardımcı oluyorum. Üstelik evin üst kattaki penceresinden aşağı kaka atan hizmetçi bile yaptık. Adı Ethel.
* Daksil ellerinize yapışıyor ama sonra bir yılanın derisi gibi çıkıyor. Parmak izlerinizi üzerinde görebilirsiniz.
* Bu bir günlük değil.

Hoşça kal,
O

Jordanayla salıncaklardayız. Çarşamba günü öğle yemeği saati. "Senden daha yükseğe sallanabileceğime iddiaya girerim" diyor. Bu onun flört etme şekli. Beni yatağa atmaya çalışıyor.

Başımız dönene kadar sallanıyoruz. Sonra da kaydırağın ahşap merdivenlerinin altında yatıyoruz. Yağmur gibi kokuyor.

"Hani Arwen senin öpüşmede on üzerinden on aldığını söylemişti ya?" diyor koketçe.

"Hmm" diyorum.

"On üzerinden on almıyorsun."

Yine beni gaza getirmeye çalışıyor.

"Sana altı buçuk veririm" diyor.

Ona doğru eğilip avucumu göbeğinin üzerine koyuyorum.

Bileğimi tutup "Kalk üstümden!" diyor. Jordana bazen o kadar akıllı değil.

* Birleşik Krallık'taki okullarda yaygın sistem. Kadrolu öğretmenlerin yokluğunda geçici süreliğine yedek öğretmenler ders verir. Acil durumda aranan ve tek bir okulda ders vermeyen öğretmenlerdir. (y.h.n.)

"Oliver?" diyor.

"Evet."

Gözüme güzel bir kadın gibi görünüyor. Kalça kemikleri dışarı fırlamış. Üzerlerinde amuda kalkmak istiyorum. Süt ve östrojen kokuyor.

"Günbatımı mı gündoğumu mu?"

Jordana her zaman böyle şeyler soruyor: Bıçak mı kaşık mı yoksa çatal mı? Tam yağlı mı yağsız mı? Para mı güzellik mi?

Çatal, tam yağlı, para.

"İkisi de bir hayli boktan ama eğer seçmem gerekseydi günbatımını seçerdim. Daha az mağrurlar." Bazen Jordana'ya Noel hediyesi olarak bir sözlük almam gerektiğini düşünüyorum.

Benim evimde Pop-Tart paylaşıyoruz. Ben tuvalete giderken Jordana odama bakıp bakamayacağını soruyor. Bazen tuvalette beş dakika ya da daha fazla geçiriyorum. Değişeceğim.

14.5.97

Günün kelimesi: ekolali - başkalarının kelimelerini manasızca tekrar etmek.

Sevgili Kayıt Defteri,

Galiba günlüklerle ilgili sorun şu: Unutmak isteyeceğin şeyleri sana hatırlatıyor. Bu alanı yarışmacılardan önce geri sayım muammasını yaşadığım zamanları kaydetmek için kullanmayı tercih ederim:

referans - 14.01.96
sürat motoru - 4.04.96

Gerçekler:

Jordana sırt çantasında bir sürü kutu süt taşıyor. Sütün tadını seviyor ve yaşlandığında güçlü kemiklere sahip olmak istiyor. Şimdiye kadar hiçbir kemiğini kırmamış.

* Dört yaşımdayken annemlerin düzenlediği yemek partilerinde pencere pervazına tırmanıp pantolonumu aşağı indiriyordum, cinsel organımı gösterme merakım vardı. Daha sonraki araştırmalarımda bu tip bir davranışın beş yaşındaki oğlan çocukları için son derece normal olduğunu öğrendim. Dolayısıyla ailem bana bu olayı hatırlattığında ben de onlara ne olursa olsun yaşıtlarımdan ileri olduğumu hatırlatıyorum.
* Cinsel eğitim dersinde bize STD'lerin fotoğraflarını gösteriyorlar. Sanırım seksten nefret etmemizi istiyorlar.
* Benim en sevdiğim anal bölgesinde siğilleri olan adam oldu. Balonlu naylonun fena patlamış haline benziyordu. Bir de mantar hastalığı olan adam vardı. Penisinin ucu puantiyeliydi. Hiç kimsenin giymeyeceği bir şapka gibi.
* Biriyle sevişirken bu iş için kullanılan gereksiz sayıda kelimeyi düşünüyor olacağım: Sikişmek, düzüşmek, pompalamak, vuruşmak... Daha pek çok sayabilirim.
* Chips seksin, ıslak mastürbasyon olduğunu söylüyor.

Perşembe öğleden sonrası.

Bazen bir öğleden sonra geçirmek için okulu kırmak önemlidir. Gal dilini ve matematiği kaçırıyoruz. Sınıf arkadaşlarımız yok olduğumuzu anlayacak ve bize saygı duyacaklar. Gal dili öğretmenimiz kendini genç sanıyor. İşi kırıp şehirde sürtmenin Galcesinin *"mitchio yn y dre"* olduğunu söylüyor.

Oyun parkında çocuklar için tırmanma parkurunun altında sırt üstü yatıyoruz. Jordana taş çemberde öpüştüğümüz zamanın fotoğrafını gösteriyor. Bunları isimsiz olarak Janet'a göndereceğini söylüyor.

"Beni kullanıyor musun?" diye soruyorum.

Jordana fotoğraftan fotoğrafa geçerken gülüyor. Fotoğrafta sanki onun suratını yiyormuşum gibi görünüyor.

"Kafan kocaman" diyor. Normalde bunu sırf benimle sevişmek için söylediğini düşünürdüm.

"Dedim ki, beni kullanıyor musun?" Jordana bazen pek iyi duymaz.

Fotoğrafları koyuyor, yüzüstü dönüyor ve dirseklerinin üzerine dayanıyor.

"Seni kullanıyor olmamı isterdin" diyor gülerek.

"Sırf çıkıyoruz diye beni önemsiz göremezsin" diyorum.

Jordana kalkıp tırmanma parkurunun üzerindeki kırmızı deri kayışa asılıyor. En tepeye kadar tırmandığında bacaklarından asılıp baş aşağı sarkıyor. Ağının tam ortasındaki örümcek gibi görünüyor. Uzun kahverengi saçları benim yattığım yere uzanıyor, neredeyse burnuma değiyor. Sakız gibi kokuyor.

"Muz Cenneti. Bana gerçekten böyle mi diyorlar?"

Jordana'nın göğüsleri bu açıdan daha büyük görünüyor.

"Rhian Weld'i öpmüşsün" derken öne arkaya sallanıyor. Arkadaş olmamalarına rağmen Rhian, Jordana'ya söylemiş olmalı. Bunun olacağından korkuyordum.

"Ve Tom Jones. Tom Jones'u öpmüşsün.

Bir avuç çimen alıp ona atıyorum.

"Hiç de değil" diyorum. Yalan söyleyen biri gibi çıkıyor sesim. Yüzüstü dönüp otların altındaki toprağı incelemeye başlıyorum. Ezilmiş kıvranıp duran yarım bir solucan var. Solucanlar yerde olan titreşimlerin yağmurdan mı yoksa insanların yürüyüşlerinden mi kaynaklandığını anlamakta zorlanırlar.

Bir solucan toprağın üstüne günün güzel ve güneşli olduğunu keşfetmek için çıkar.

Solucanı alıp tekrar sırtüstü dönerek Jordana'nın saçına fırlatıyorum. Solucanın ufacık beyninde bu tamamen anlamsız bir hareket. Kendimi genç hissediyorum.

"Sen tuvaletteyken günlüğünü okudum Oliver."

"Ne günlüğü?"

"Çok boktan bir yalancısın Adrian."

"Bana Adrian deme."

"Adrian."

"O bir kayıt defteri."

"Adrian."

Okulda *Adrian Mole'un Günlüğü* kitabından bir bölümü okuduk. Chips, "Gay olduğunu anladığı bölüme ne zaman geleceğiz?" diye sordu.

Kan başında biriktiği için Jordana'nın suratı kızarmaya başlıyor. Aynı zamanda zaten kızarıyor da olabilir. Cinsel gerginlik buna sebep olabilir. Başını bana bakmak için döndürüyor. Böyle yapınca saçları, benim yüzümle onunki arasında bir tünel oluşturuyor. Sağ kaşında bir leke var.

"Ağzını aç" diyor.

Çığlık atıyormuş gibi ağzımı açıyorum. Jordana konsantre oluyor. Dudaklarını büzüyor. Bir dakika dört nala gidiyor, bir dakika duruyor. Ne planladığını bilmiyorum. Sonra yavaşça ve son derece dikkatlice ağzından bir salyanın dudaklarından aşağı akmasına müsade ediyor. Bir saniyeliğine yüzümden birkaç santimetre yukarıda sallanıyor. Sonra ip kopuyor ve gırtlağımın arkasına gittiğini hissediyorum. Öksürmemeye çalışıyorum. Ve kusmamaya.

Jordana kendini parkurun üzerine geri çekiyor. Saçları sanki biraz önce sert seks yapmış gibi görünüyor. Yutkunuyorum. Aşağı inip yanıma yatıyor. Yüzü çilek pembesi parlıyor.

"Oliver?" derken gökyüzüne bakıyor. Ya da belki de tırmanma parkuruna.

"Evet."

İçime girmişsin gibi hissediyorum.

"Günlüğünde benim hakkımda daha çok yazmalısın."

15.5.97

Günün kelimesi: Oğlancılık - Pedofilin Amerikan versiyonu. Blok din dersi boyunca bu şifreli ipucunu çözmeye uğraştım: "Derin bir değişim kayıp bir rastayı çocuk seviciye dönüştürür."

Sevgili Kayıt Defteri (ve Jordana),

* Jordana'nın yeni eksileri: Tükürüğü benimkinden daha yoğun. Eşit olmayan bir ilişkinin içinde olmak istemem.

* Yeni artıları: Hedefi tutturabiliyor.
* Blok kimya dersinde potasyumu inceliyorduk. Herkes Eliot Shakespeare'den korkuyor. Patlamalarda gülüyor.
* Coğrafya dersinde şu ipucunu çözdüm: "Oğlan kiliseye gittiğinde ritim ile hareket et." Dört harfli. İlk başta dans mı diye düşündüm ama sonra o çok basit geldi. Bayan Brow Oxbow gölleri anlatırken ipucunun geri kalanını çözdüm. Oğlanın adı Dan. Mezhebi İngiliz Kilisesi.
* Sam Portal da İngiliz Kilisesi'nden. İncil'in bir kurgu olduğunu söylüyorum. Hıristiyanlığı neden diğer dinlere tercih ettiğini soruyorum. Ona Tanrı'dan gelen post-it notları yazıp fizik kitabının içine yapıştırıyorum. Sevapların bir kaydını bulundurmak önemlidir. Aşağıya bakınız:

  Sevgili Sam, arkadaşın
  Oliver Tate'i dinleme.
  onu dünyaya
  senin kafanı karıştırması için
  gönderdim. Bunu kimseye
  söyleme.
  Çok sevgiler,
  haç ile imza atan ben. X

* Okuldan eve geldiğimde annemin limonlu kek yaptığını gördüm. Ortası o kadar kabarmıştı ki bir volkan gibi patlamıştı.
* Her cumartesi ve şimdi de çarşambaları eğer yaşım loto oynamayı tutsaydı hangi rakamları seçeceğimi düşünüyorum. Bunları bir kâğıda yazıyorum. Dün akşam hafta ortasında çekilen loto için seçtiğim rakamlar 43, 26, 17, 8, 9 ve 33'tü. Bu rakamlar çıkmadı. Bir poundumu boşa harcamamış oldum.

  Düzgün davran.
  Sevgiler, Oliver

Oğlancı

Fikrimi değiştirdim. Kayıt defteri tutmak yerine tam bir günlük tutacağım. Jordana'yla bir anlaşma yaptım. İleride bütün sınıf arkadaşlarıma dağıtmamaya söz verirse günlüğümü okuyabilecek.

Biraz duygusal hissediyorum.

Annemle bir konuşma yaptık. O biraz "sohbet" etmek istedi. Annem bir kız arkadaşım olduğunu biliyor ama şu ana kadar Jordana Bevan ismini vermeyi reddettim. Jordana'yla buluşmaya gittiğim zamanlarda çoğunlukla puding yemeye gittiğimi söylüyorum. Bunun eroin için taktığım bir ad olabileceğini düşünüyorlar. Annem uluslararası bir surat ifadesi takındı: *bana anlatmak istediğin bir şey var mı?*

17.5.97
Günün kelimesi: Nedamet - Suçluluk duygusuyla yaşanan rahatsız bir ruh hali.

Merhaba Günlük!
Merhaba Jordana!

Haberler:

* Boş gardırobun karanlığında mastürbasyon yapmanın mükemmel bir şey olduğunu keşfettim. Bunun bir sebebi de yaptıktan sonra aydınlık odaya doğumdan sonraki gibi geri giriyor olman. Bir tür Narnia.
* Bir süredir ailem, benimle ne konuda olursa olsun konuşabileceği fikrine dönmeye başladı. Makul bir genç adam modunda kalmak için çok çaba sarf ediyorum. Bir kayıt defteri tuttum, günlük değil. Her şeyden öte bir kız arkadaşım var.
  Ama yaptığım her şey bu öğleden sonra boşa gitti. Annem yemek masasında elinde kriptonit gibi parlayan bir kadeh Rose Lime Cordia ile oturuyordu. Terapistimle konuştuğunu söyledi. Arabasının alarmı öttüğü sırada yolda rastlamış.
  Ben yan kapıda, mutfaktaydım. Kendime bir tatlı dağı hazırlıyordum.

Oli T'nin Ünlü Tatlı Dağı Tarifi

Malzemeler:
Bir ahşap kulübe (çikolatalı muffin)
Kum plaj (krema)
Araç gereç: Mikrodalga, kâse, kaşık.

Annem: "Senin için endişeleniyorum."
Ben: "Bunu bilmem iyi oldu."
Annem: "Yolun karşısında oturan Doktor Goddard ile konuştum. Muayene hakkında."
Ben: "Evet."

Annem: "Sana o yastığı vermesi çok hoş bir hareket."

Bu akıllıcaydı. Ne yaptığımı bildiğini söylüyordu ama bunu büyük bir meseleye de dönüştürmüyordu. Birkaç yüz milisaniyeliğine beni dürüst ve şeffaf bir ilişkimiz olduğuna inandırdı.

Ben: "Dinle anne, sana önemli bir şey anlatmam gerekiyor."

Yapabileceğim en iyi şeyin muhtemelen ona çok büyük bir sır vermek olduğunu düşündüm. Derinlerde bir yerlerde son derece gizli bir bilginin saklı olmasını istediğini biliyordum. Bütün tuhaflığımı açıklayan insanı rahatsız edecek bir olay. Ve eğer sonra tamamen dürüst olduğuma ikna olursa bütün aile iskeletlerinin üzerindeki örtüyü kaldırabilirdi.

Tarihin büyük anlatıcıları gibi ben de konuşurken ayağa kalktık ve bir yandan yemek masasının etrafında ufak daireler çizerek yürümeye başladım. İşte konuşmamın bir dökümü:

Keiron'ın en son geldiği zamanı hatırla anne. Ben on bir yaşındaydım, o da yedi yaşındaydı. Üst dişlerinden biri dışarı fırlıyordu ve bu yüzden de bir Elvis dudağı vardı. Onun annesiyle sen ön odada kahve içiyordunuz biz de müzik odasındaydık.

Yılların klasiğini oynuyorduk: sıcak soğuk. Ona ne buldurmak istediğimi bilmiyordum. Babamın viyola çantasını açtırdım. Piyanonun kapağını da açtırdım. Karton oyunlarıyla dolu dolabı arattım ve elini Scrabble harfleriyle dolu torbaya daldırttım. Zar, düğme ve golf topu tutacaklarının olduğu kavanozları açtırdım. Sonra halının ortasına bir yıldız şeklinde serdim. Ne zaman bana yaklaşsa sıcak, daha sıcak dedim ve bunu yanıma eğilip ellerini göğsüme koyana kadar yaptım. Sonra "ılık" dedim. Sonra saçımı aradı. "Buz" dedim. Sonra göğsüme dokundu. "Çözülüyor" dedim. Sonra karnıma dokundu. "Ilıman." Sonra sağ bacağıma yöneldi. "Soğuk." Sol bacağım. "Kuru soğuk." Gidecek başka bir yer kalmayana kadar. İki eliyle pantolonumun içindeki kabartıyı tuttu. "Magma" dedim.

Sonra elini fermuarıma götürdü. "Termal" dedim. Fermuarımı açtığında "Yanıyor" dedim. Sonra bir anlığına bana baktı ve kararsız görünüyordu. Sonra yapışkan elini pantolonumun içine soktu ve aletimi çıkardı. "Sıcak" dedi.

Lütfen kızma anne. Türk halısının üstüne boşaldım.

Keiron bana sordu: "Bu ne?" Ben de "Yapışkan" dedim. "Copydex gibi." O da "Copydex'i severim" dedi. Ellerine sürdü. "Deri gibi soyuluyor" dedi.

Sonrasında tavana bakmaktan başka bir şey yapmak istemedim. Göğsüme oturdu ve bana parmak uçlarındaki menimi yedirdi. Gülüyor ve "Bu boğazını birbirine yapıştıracak" diyordu.

Jordana eğer bunu okuyorsan gerçek şu ki meninin nasıl bir tadının olduğunu bilmiyorum bile ve anneme de bunların hiçbirini anlatmadım. Bunun hepsini kendi kendime uydurdum. Günlükler ahmak işi.

Gerçekte annemle aramızdaki konuşma çok daha uzun sürdü. Bana saatler sürdü gibi geldi ve ben şekerli çay içtim. İyi miyim onu bilmek istiyordu. Duygularımı bilmek istiyordu. Beni endişelendiren bir şey olup olmadığını bilmek istiyordu. Birkaç şey hakkında çok endişelendiğimi söyledim: küresel ısınma, GCSE'ler ve kızlar. Buna inandı gibi. Bana sarılıp biraz ağladı. Beni sevdiğini söyledi ve bana benim ufak çömleğim dedi.

Güle güle,
O

Dedikoducu

Günlerden Pazar. Annemle babam Gower'a yürüyüşe gittiler. Onlara katılmamı istemediler. Oraya gittiğimde beğeneceğimi de söylemediler.

Jordana Türk halısının üstünde yüzüstü yatmış günlüğüme en son yazdıklarımı okuyor. Yaklaşık üçte birini bitirmiş durumda.

Ben piyano taburesinde oturuyorum. Onu seyrederken inandırıcı bir yalancı olmanın göreceli kıymetini düşünüyorum. Fayda getiren bir yetenek gibi görünebilir ama kötü tarafları da var. Gerçeği anlatıyormuşsun gibi görünmenin bir yolu söylediğine inanmaktan geçer. Bu bir sürü soruna sebebiyet veriyor.

Dün Jordana'yla birlikte Cardiff'e giden bir trene atladık. Bir parça romantikti. Birbirimizin evinde buluşamıyorduk çünkü ben onun ailemle tanışmasını istemiyordum ve o da benim onunkilerle tanışmamı istemiyordu. Şehirde ve parkta da pek çok okul arkadaşı olacağından Cardiff'e gittik.

Bilet memurunu tuvalete saklanarak atlatacağımızı düşündük. Ama çok fazla öpüşüp elleşmekle meşgul olduğumuz için tıslayarak açılan kompartıman kapı sesini duymadık ve adam da bize biletlerimizi sordu. O anda o gün High Street'te nasıl soyulduğumuz yalanını anlattım. İkimizin biletinin de benim çalınan cüzdanımda olduğunu söyledim. Jordana'nın doğum günü olduğunu ve Cardiff'e yolculuğun da onun hediyesi olduğunu söyledim. Jordana "boşuna uğraşma, sana inanmayacak" dercesine dizime vurup duruyordu. Ama ben devam edip karakola suçu bildirmek için nasıl gittiğimizi anlattım. Bu aralar önüne geçilemez derecede hırsızlık vakası olduğunu anlatan bir kadın polis memurundan bahsettim. "Önüne geçilemez" kelimelerini kullandık. Jordana utanarak "bırak artık" dercesine etlerimi çimdikledi. Gözyaşlarına boğulduğumda bilet için para çıkartmak üzereydi. Hıçkırarak ağlıyor ve oğlanlardan birinin nasıl da enseme vurduğunu anlatıyordum. Enseme, her yerlerime. Diğer çocuk da kız arkadaşımı bıçaklayacağını söylemişti. Hem de doğum gününde. Ve nasıl da İrlanda aksanlıydılar. Bütün bunları bir anda düşündüm. Doğaçlama. Sahiden de bir travma yaşamıştım.

Ve Jordana'nın on poundunu kurtarmış olsam da günün geri kalanında benimle pek konuşmadı.

"Krema kelimesi bana her zaman kanseri hatırlatıyor" diyor "Neden olduğunu bilmiyorum."

Tarifimi okuyor.

"Belki de tümörler kremadan yapılmıştır" diyor.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Günlüğümde Keiron'un yapış yapış elleri bölümünün benim saçma sapan hayal ürünü hikâyelerimden biri olduğunu söylüyorum. Bu iki yönlü bir blöf. Bu olay gerçekten de oldu, sadece ben o uzun lafları etmedim. Yedi yaşındaki çocuklar "kuru soğuk" gibi kelimeleri kullanmazlar.

Öğretmenlerin yeni bir sınıfla aralarındaki buzları eritme yöntemlerinden biri bize kendinle ilgili doğru olan ve yine kendinle ilgili doğru olmayan bir şey anlat demeleridir. Ve ben de her zaman yalan olduğunu düşüneceğin kadar önemli şeyler yapmış olanları her zaman çok kıskanmışımdır. Abby

King *Küçük Master Şef* programında ikinci oldu. Gerçek. Tatiana Rapatzikou Rus Sirki'ndeydi. Gerçek. Yedi yaşında bir oğlanla cinsel ilişki yaşadığımı anlatamam. Beni okul danışmanı Maria'yla görüştürürler.

Jordana sayfada yazanları işaret parmağıyla takip ediyor. İtiraf kısmına gelmek üzere. Yüzüm ısınıyor Keiron'ı fermuarımı açması için kandırmış olmak şu ana kadar hayatımda yaptığım en kötü şey.

Son zamanlarda Leon Festinger'in bilişsel uyumsuzluk teorisi hakkında daha çok düşünmeye başladım. Kendimi iyi bir tohum olarak görüyorum. Ancak Keiron ile yaşanan olay ancak kötü bir tohumun yapacağı bir şey. Yumurtanın sarısında bir kan lekesi. Bazı olayları unutabilen ya da bana uygun olup olmama durumuna göre bu şeyin hayal olduğunu düşünebilen bir beynim var. Bu olayın olmadığına inanmak muhtemelen benim için daha kolay olurdu.

Chips'in okuldaki tuvaletleri taşırdığı ve dört aynanın dördüne de BOK yazdığı için okuldan uzaklaştırıldığı zamanı hatırlıyorum. Annesi ertesi gün onu okula elinde bir notla göndermişti. Oğlunu tanıdığı ve asla böyle bir şey yapmayacağı yazıyordu.

Jordana bir sayfa çeviriyor. İtirafımın sonlarına geldi.

"Oliver senin pedofil olduğunu bilmiyordum" diyor rahat bir tavırla. Aklınca şaka yapıyor.

Chips'in babasının evindeyken (Chips haftaiçleri babasıyla, her iki haftada bir haftasonları da annesiyle yaşıyor) Curly Eberle adında Amerikalı bir katil ve tecavüzcü hakkında bir belgesel seyretmiştik. Program, işlediği en ünlü cinayete odaklanmıştı. Adam otobüs durağında on dokuz yaşındaki bir kıza tecavüz edip öldürmüş sonra da kurbanın annesini arayıp olayı anlatmış.

Mahkemede ellerinde kanıtlar vardı: Kızın cep telefonunun üzerindeki parmak izleri, malum yerlerde sperm ve adamın kıyafetlerinin üzerinde kızın kanı. Oradan arabasıyla geçen ama o an durmak için çok güçsüz hisseden bir adamın da şahitliği vardı. Yaptığı telefon görüşmesinin bir kaydı bile vardı. Nasıl oluyorsa.

Mahkemedeki video kayıtlarını gösteriyorlardı. Belki de bir tekrar canlandırmaydı. Adama telefon kaydını dinlettirirken kamera Curly Eberle'nin yüzüne odaklanıyordu. Adam kaydı dinliyordu. Kızın yüzündeki ifadeyi, kızın annesine kızının nasıl ses çıkardığını anlatıyor ve kızın ince çığlığını taklit ediyordu. Bütün bunlar olurken kızın annesi telefonun diğer ucunda sinir krizi geçiriyordu: bağırıp çağırıyor, inliyor, hayvani sesler çıkartıyordu.

Adama sordular: "Bay Eberle, bu telefon konuşmasını hatırlıyor musunuz?" "Hayır" diyor. Mahkeme salonundaki herkes bize-bu-kötülüğün-karşısında-sabırla-durmak-için-güç-ver ifadesiyle bakıyor. "Bay Eberle, bu sizin sesiniz mi?" "Hayır, değil." Curly zaten müebbet hapis yatacağını biliyor. Çok fazla kanıt var. Hiçbir şey kararı zaten değiştirmeyecek. "Bu sizin sesiniz mi?" "Hayır, benim sesim değil."

Program, adamın bu hareketiyle sanıldığından da kötü bir insan olduğunu göstermeye çalışıyordu. Ama ben adil olmaya çalışarak düşünüyordum, adam sadece pratik zekâsını kullanıyordu. Dizinin adı *Amerika'nın En Kötü Katilleri* ve belki de Curly kendinin düzgün bir insan olduğunu düşünüyor. Birkaç çok önemli arızanın dışında aslında genelde iyi olduğunu düşünüyor. Ve burada şeytan olduğunu kabul etmesi isteniyordu. Ve eğer böyle bir şeyi kabul etmeye kalkarsan bu senin bütün öz imajını yutar.

"Ha!" diyor Jordana. Önündeki sayfaya bakarken başını sallıyor. "Sen delisin."

Belki de bir kadın trende bayılmıştı (yılın en sıcak günüydü) ve Curly kadını düşerken kollarında yakaladı. Ölü gibi ağırdı. Başka bir yolcunun yardımıyla kadını platforma taşıdı. Kadın kendine geldi ve Curly de ona kendi suyundan biraz içirdi. Kadın ona teşekkür etti, iyi olduğunu söyledi, Curly de bir sonraki trene binip kendi yoluna devam etti.

Ama eğer *Amerika'nın en Kötü Katilleri*nden biri olduğunu kabul ederse bu sefer bütün anıları, güneşli günler bile, lekelenecekti. Kadını dışarı taşırken parmaklarının, kadının göğüslerine değdiği anı hatırlayacaktı. Ve onu taşırken kadının bluzunun ve eteğinin biraz sıyrılmış olmasından hoş-

landığını da. Kadının suni teneffüse ihtiyacı olmasını umut ettiğini. Bundan da fazlası kadının oracıkta külodunu parçalayıp şeytani bir şey yapmamasının tek sebebinin etrafında toplanan kalabalık olması olduğunu da hatırlayacaktı. Her bir anısı için bu süreçten geçmesi gerekecekti. Bütün hayat hikâyesini yeni baştan yazacaktı. Her çocukluk fotoğrafına şeytan boynuzları çizecekti.

Jordana, "Vay vay vay" diyor. O bölümün sonuna gelmiş.

Ben kendime Curly Eberle gibi yalan söylemek istemiyorum. Gerçeklerimi yansıtmak istiyorum. Gerçek şu ki Keiron geldi, sıcak soğuk oynadık ve neden olduğunu hatırlamıyorum ama, belki de komik olduğunu düşündüm, pantolonumun fermuarını açmasını söyledim. Belki de sadece enteresan olacağını düşünmüştüm. Bugüne kadar hayatımda yaptığım en kötü şey bu ve bunu hiçbir zaman unutmayacağım ya da olmamış gibi davranmayacağım.

Keiron şimdi on bir yaşında ve gelecek sene benimle aynı okula gidiyor olacak. Onu kalabalıkta dikilmiş bunu herkese anlatırken hayal ediyorum. Sonra polis gelecek ve çok narin ve değerli olduğu için hiçbir zaman temizlenmeyen Türk halısının üstüne ultraviyole ışınlarıyla bakacak.

Defteri gürültüyle kapatıp iterken "Tuhaf" diyor. "Buna inanmıyorum. Kuru soğuk, ayaz. Yedi yaşındaki bir oğlan bu kelimeleri nasıl anlayacak ki?"

"Tam olarak" diyorum. "Tamamıyla saçma."

Bazen zihnim bana bu olayın tamamen bir hayal ürünü olduğunu düşündürmeye çalıştığında halının o sert yerinde elimi gezdiriyorum.

Jordana sırtüstü yatıp kollarını ve bacaklarını açıyor ve bir yıldız şeklinde yatıyor. Kıvranmaya başlıyor.

Güya benim züppe konuşma sesimi taklit ederek "Daha sıcak, daha sıcak" diyor. Eşcinselmişim gibi konuşuyor. Sonra da gülerek "Magma Magma!" diyor.

Ters dönmüş bir uğur böceği gibi kollarını ve bacaklarını havada sallıyor. Üzerinde de kırmızı puantiyeli bir etek var zaten. Dizlerinin arkası kaşımaktan kızarmış.

Ellerini ve bacaklarını bana uzatmış "Hadi gel, neyin var?" diyor. "Beni bu halde bırakma."

Külodunu gayet net görebiliyorum. Beyaz pamuklu külodu apış arasına kaçmış. Hiçbir şey hissetmiyorum. Önümde bir bohça gibi. Soğudum.

"Oğlancılık çok ciddi bir suçtur" diyorum.

Bağdaş kurup otururak "Hiç eğlenceli değilsin" diyor.

Emekler poziyonuna geçip halının üzerindeki sertleşmiş meni lekesini arıyorum.

"Lensini mi düşürdün?" diye soruyor.

Sırtımı ona dönüp aramaya devam ediyorum.

Viktoryen bir yetimin ses tonuyla "Beni afallattınız efendim" diyor. "Durun bir hayalarınızı hissedeyim."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Avucunu pantolonumun ağına getirmiş avuçlayacak gibi tutuyor. Çoban köpekleri Fred'in acayip sıcak hayaları var.

Parıl parıl parlıyor. Sanki bu onun hayatının en güzel günüymüş gibi.

"Hadi gel. Ne sikim oluyor?" diye soruyor.

Jordana küfür etme konusunda çok iyi.

Suratım alev alev yanıyor. Suçluluk duygusuyla yanıyorum.

"Jordana sana söylemem gereken bir şey var."

Dönüp halının üstüne karşısına oturuyorum. Bakışlarımı ciddileştiriyorum.

"Beni seviyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, o değil."

"Bana motorsiklet aldın."

"Hayır öyle bir şey yapmadım."

"Beni seviyorsun."

"Keiron hakkında."

"Ne?"

"O hikâye gerçek. Yalan söylediğim hakkında yalan söylüyordum."

"Suratın şiş" diyor.

"Birine söylemem gerekiyordu."

"Yine ağlayacak mısın?"

"Karanlık sırrını bilmeden Oliver Tate'i tanıyamazsın."

"Ha!"

"Beni ciddiye almıyorsun. Adı Keiron. Bir aile dostu."

"Bence sen sadece karanlık bir sırrının olması fikrinden hoşlanıyorsun."

Dilimi alt dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Ben ahlaki olarak hasarlıyım" diyorum.

"Sen iyi bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum."

"İspatla."

"İspat senin altında."

"Ne diyorsun?"

"Halının üstünde diyorum."

Jordana kaşlarını çatıp kenara çekiliyor.

Onun oturduğu yerde elimi gezdiriyorum. Bir şey avucumun içine diken gibi batıyor. Gözlerimi açıyorum.

"Buraya elini sür" diyorum.

Sağ elinin üstünü halıya ileri geri sürüyor, işaret parmağıyla halının sert tüyleriyle oynuyor. Kırt kırt diye ses çıkartıyor.

"Bu neyi kanıtlıyor?" Bir hayli büyük bir çabayla tek kaşını kaldırıyor.

"O sertleşmiş meni. Eminim biliyorsun. Abby King'in kolları bununla kaplı."

"Yani çocuk gerçekten seni boşalttı mı?"

Başımı eğiyorum.

"Evet."

"Yedi yaşında bir oğlan bütün bu kelimeleri nasıl bilebilir?"

"Kelimeler hakkında yalan söylüyordum. Sadece daha sıcak ve daha soğuk dedim."

"Ve o da gerçekten sana mastürbasyon yaptı?"

"Keiron işi başlattı ama tekniği bir hayli zayıf olduğundan işin çoğunu kendim yapmak zorunda kaldım."

"Yani sana mastürbasyon yapmadı."

"Ahlaki olarak yaptı."

Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırıyor.

Gülümsüyor.

"Başkasına anlattın mı?" diye soruyor.

"Hayır, sadece sana."

"Beni seviyorsun."

Elimi alıyor.

"Seviyorum" diyorum.

"Ha! Peki annene ne anlattın?"

"Buzullarla ilgili endişeli olduğumu düşünüyor."

"Ol, sorun değil. Bu kadar dert etme."

Tavandaki kartonpiyere bakıyorum. Annemle babamı düşünüyorum.

"Önemli bir şey değil" diyor. "Başladığı işi bitirmemiş bile."

Elini hafifçe enseme koyup beni çenemden öpüyor.

Onu tekrarlıyorum. "Önemli bir şey değil" diyorum. "Artık benim tek sırrımı biliyorsun."

"Sır bile denmez" diyor.

İki elimi de tutup Türk halısının üzerine geri yatıyor ve beni üzerine çekiyor. Bacaklarının arasında yatıyorum. Beni tutkuyla öpüyor. Saçları halının üzerine saçılmış. Bacaklarını açıyor ki fermuarım onun küloduna sürtünebilsin.

Tekrar erekte oluyorum, pantolonumu zorluyor. Suçluluk duygusu kaybolmaya başlıyor.

Beni dizlerimin üzerinde durmam için itiyor ve elimi bacak arasına koyuyor.

Daha sıcak demek istiyorum.

"Daha sıcak" diyor.

Külodunu perde gibi yana çekiyor. Bu ilk kez canlı kanlı vajina görüşüm. Çok da güzel değil. İstiridyenin tadını sevdiğimi hatırlatıyorum kendime. Diğer eliyle sağ işaret parmağımı alıp vajinasının dudaklarının etrafında biri oraya vazelin sürüyormuş gibi gezdiriyor. Bazı sesler çıkartıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Parmağımı içine sokuyor. Sıcak ve ıslak. Biraz daha ileri gidince derin bir nefes alıyor. Önce bana yardımcı oluyor. Ne yapacağımı anlayana kadar eli benimkinin üstünde. Sanki zor bir kapıyı nasıl açacağımı öğretiyormuş gibi.

Külodunu bırakıyor ve halının üstünde el bileklerinden destek alarak havada duruyor. Külodun lastiği elime sürtünüyor. Bu rahatsızlığı görmezden geliyorum.

Biraz kıvranıyor, sırtını aşağı indirip kıçını kaldırıyor, başı halıya değiyor. Ağzı yarım açık, arka üst dişlerini görebiliyorum.

Oyun dolabı açık. Risk, Okey, Monopoly'i görüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Bileğim yorulmaya başlıyor. Yavaşlıyorum.

"Sik" diyor.

Hızlanıyorum.

"Sik" diyor.

Bir kez daha Chips'in öğüdünü hatırlıyorum. Bir parmak hakaret, iki parmak nezaket, üç parmak haz, dört parmak cesaret. İki parmağa atlıyorum.

"Sit" diyor.

Harfleri şaşırtacak kadar ileri gittim.

"Ağn" diyor.

Evrim tamamen manasız.

Bileğimden tutup "Dur dur dur" diyor.

Gözlerimi açıyorum. Korkmuş görünüyor, tedirgin, karanlığa bakıyor. Bu adımı beraber atacağız. Şimdi değil. Ama yakında. Önümüzdeki hafta sömestr.

İlk cinsel deneyiminin mükemmel olmasını istiyorum. İlk cinsel deneyiminin ben on altı yaşıma girmeden olmasını istiyorum.

Su Kaldıracı

Annemle babamı sevişirken duydum. Hatta annemin sevişirken güldüğünü bile duydum. Umarım babamın problemini genetik olarak almamışımdır.

Babam, annemle birkaç günlüğüne ayrı kaldığında afrodizyak olarak , yoğurt ve misket limonu sosunda pişen karides pişirmiş. Ben doğmadan önce Goa'ya gittiklerinde bu yemeği yemişler.

Babam annemin hatırladığını bildiği halde: "Misket limonlarını dalından topladıklarını hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Denizin ve çürümeye yüz tutmuş limonun kokusu."

Kokunun Body Shop'taki gibi olduğunu hayal ediyorum.

Babam bana "Bütün karidesler tazeydi, o sabah toplanmıştı" diye anlatıyor.

"Karideslerin neden gri olduğunu anlayamamıştık." Annem bana dönüyor. "Karidesler çiğken gri oluyor" diyor.

Aşk iksiri cinsel arzuyu artıran bir içecek. Babam anneme bir kadeh kırmızı şarap koyuyor ve annem "ne zaman" demek yerine sadece gülümsüyor. Böyle zamanlarda bana da ufak bir kadeh şarap veriyorlar. Alkol aynı zamanda uyku ilacı yerine de geçebilir.

İnce duvarlardan seslerini duyabiliyorum.

Annemle babam gülerek ve konuşarak başlıyorlar. Yedi dakika genelde sessizlikle geçiyor ama arada sırada babamın alçak sesiyle kesiliyor. Homurdayan bir radyatör gibi. Bu ön sevişme.

Jordana'nın babasının geniş bir video kasedi koleksiyonu var. Annesiyle babası seks yaparken onları hiç duymamış. Babası videoları odasındaki dolabın en üst rafında bir kutuda saklıyor. Annemlerin *Vastyayana'nın Kama Sutrası* videosunun üzerinde resim bile yok. Oturma odasında kütüphanede duruyor. Ayrıca *Eşlikçinin Anıları: Prag'a Zor Yolculuk ve Çok mu Ses Çıkartıyorum?* adlı kitabı da aynı rafta bulabilirsiniz.

Ön sevişmeyle penetrasyon arasında çok kısa bir geçiş süreci var. Bu noktada karyola ve yataktan gelen sesler yüzünden ağırlığın merkezinin değiştiğini anlayabiliyorum.

Vatsyayana'nın Kama Sutrası Richard Burton adında bir adam tarafından çevrilmiş. "Kadınlarla Başarıyı Yakalayan Erkekler" başlıklı bölümde "kendi zayıf noktalarını bilen erkeklerin" bütün kadınları elde edebileceği iddia ediliyor. Benim ana iki zayıf noktam: Beyzbol ve Jordana'nın bir şeyleri yakması için onu cesaretlendirmek. Bacak tüylerimi, *Evening Post* gazetesini ve kurumuş bir Noel ağacını yaktı. Noel ağacı bir jet motoru gibi alev aldı.

Kadınlarla başarılı olacak başka bir grup adam da: "Piknikleri ve Haz veren Partileri Seven Adamlar." Ben piknikerden nefret ederim. Bir de "Aşk Biliminin Dilini İyi Konuşan Adamlar." Aşk gerçekten bir bilim.

Çiftleşme. On dakika sürüyor. Seks esnasında annem ona derin bağ doku masajı yapılıyormuş gibi sesler çıkartıyor. Orgazm oluyor mu? Babamın bunu bilmediğine eminim.

Bittiği zaman babam, anlaşılır bir şekilde, rahatlamış gibi bir ses çıkartıyor. Ulusal standardı iki dakikayla geçmiş bulunuyor. İyi uyuyacak.

Tantra.com adresinde bazı araştırmalar yaptım. Görünen o ki tantra cinselliğinizi *yapmaktan* "olmaya" eviriyor. On beş saat sürebilir.

Bu akşam Jordana geliyor. Ona yemek yapacağım. Annemlere planlarımı anlattım. Olayların bu erken aşamasında ailemle Jordana arasındaki iletişimi minimumda tutmaya çalışıyorum. Annem bunun "korkunç tatlı" olduğunu söyledi ve babamı akşam dışarı çıkaracağına söz verdi.

Şimdiye dek Jordana'yı sadece kapıdan birkaç kez gördüler. Bir keresinde de Jordana bir bardak çay teklifini kabul etti. Sohbet etmeye başlamamaları konusunda hep çok dikkatliyim. İlişkimizi berbat etmek için babamın üç şaka yapması yeterli olur.

Annemler Grand Theatre'da *Üçüncü Richard*'ı seyredecekler. Babam oyunda kötü ve çirkin Richard'ın öldürdüğü abisinin güzel karısını, abisinin cesedi daha odadayken nasıl baştan çıkardığını anlatan bir sahne olduğunu söylüyor.

"İşte buna baştan çıkartma denir" diyor.

İkimizin de bekâretini yitireceği bu akşamın özel olmasını istiyorum. Partenelojist falan değilim ama Jordana'nın hâlâ bakire olduğunu düşünüyorum. Biyoloji bilgisi gerçekten çok az. Perineumun buzullarla alâkalı bir şey olduğunu sanıyor.

Etkenlerden biri de okulda Janet Smuts ile Mark Pritchard'ın birlikte oldukları ya da olmaya yakın oldukları söylentisinin dolaşıyor olması. Hızla ilerleyen ve isim yapmaya çalışan üç çift daha var. Biz de bando arabasında zıplıyormuşuz gibi görünmeye başlamadan önce bir şeyler yapsak iyi olacak.

Yemek gidişatı belirleyecek. Jordana rahatlayacak, cinsel açıdan üstünlüğüme güvenecek, çünkü yemek yapmak ve sevişmek (bu akşam da anlaşılacağı üzere) birbirine benzer yetenekler.

Bu geceyi düşünerek haftalardır sevmediği yemeklerin bir listesini yapıyordum. Bazen okula onunla kahvaltı etmek için erken gidiyorum. Kahvaltıyı yedi buçukla sekiz kırkbeş arasında veriyorlar. Ailesi kahvaltı etmiyor.

Günlüğümü açıp Jordana'nın yemek alışkanlıklarıyla ilgili notlar alıyorum.

J'nin yemek alışkanlıklarıyla ilgili
yapılacaklar ve yapılmayacaklar

* Yumurta akı. (Çikolatalı pasta ve pancake'de yumurta akı olduğunu söyledim ama umursamıyor) Sadece sarısını seviyor.
* Sosisler iyi pişirilmiş olmalı. Sosisin cildini iyi pişmiş mi diye son derece dikkatle kontrol ediyor.
* Lüks yemekleri sevmiyor. Şu yemeklerin lüks sınıfına girdiğini söyledi: pate, frankfurter sosisi, lapa, mantarlar, midye, istiridye, tarak, ahtapot, kan sosisi, hake balığı, mezgit balığı, ratatuy.
* Sadece çok yumuşak peynirleri seviyor: Olgunlaşmış Brie / eğer kenarı sıyrılmışsa Camambert olur. Erimiş sert peynir olur mu diye sordum. Olmazmış. Orta sertlikte ve yumuşaklıkta hangi peyniri sevdiğini söyleyip söyleyemeyeceğini sordum ki sınırları bileyim. Hiçbir şey söylemedi.

Sayfayı yırtıyorum ve dolabın üzerine yapıştırmak için mıknatısların gücünden faydalanıyorum.

Jordana en geleneksel afrodizyağı, deniz ürünlerini sevmediği için ona daha garanti, gebeliği de engelleyecek bir yemek yapmaya karar verdim. Ev yapımı burger. Ekmeksiz bir burger, sadece köfte ve üzerinde sadece sarısından oluşan mükemmel bir yumurta halkası, akı olmayacak. Onu dinlediğimi göstermek için.

Ama yemeği tutkuyla yaptığımı da göstermem lazım. Dolapta taze kuşkonmaz demetlerimiz var, onları da ızgara yapacağım. Kremamsı püre de yapacağım. Bunun bir sebebi Jordana'nın evde kendisine hazır püre yapıyor olması, bir

başka sebebi de patatesleri fazla pişirmek tam kararında pişirmekten daha kolay olduğundan.

Annem, "Biz gitmeden önce sorayım marketten bir şey lazım mı?" diyor.

"Her şey kontrol altında, teşekkürler" diyorum.

Babam, "Kimyagerden bir şey ister misin?" diye soruyor.

"Lloyd lütfen." Annem ön kapıyı açıyor ve dirseğinden tutup babamı çekiyor.

Bir paket Trojan Ultra Zevk, Ekstra Hassas prezervatif aldım: "Amerika'nın bir numarası." Hiç de olumlu bir ilk cinsel deneyim gibi kokmuyorlar. Bir tanesini oluyor mu olmuyor mu görmek için denedim. Geriye on bir tane kaldı.

Başka pek çok şeyde olduğu gibi güzel bir yemek de hazırlıkla alâkalı. Öncelikle üzeri çamurlu sekiz küçük patatesi yıkadım. Annem bu patateslerin daha lezzetli olduğunu söylüyor. Bunları bir çiftlikten, daima Wellington çizmeleri giyen bir kadından alıyor. Patatesleri doğruyorum.

Yarım soğanı doğrarken ağlamayı umut ediyorum ama olmuyor. Mark amcamın cenazesinde olduğu gibi. Soğanları kıymayla birlikte karıştırma kabına koyuyorum. Yoğurup göğüs büyüklüğünde küçük köfteler yapıyorum. Ki uzun vadede bunların Jordana'nın işine yarayacağına eminim.

Yumurta kırıp kabuklarını kullanarak sarısını beyazından ayırıyorum. Şeffaf akı lavaboya düşüyor. Kolayca delikten akıp gitmediği için akıp gidene kadar parmağımla karıştırıyorum. Jordana bunun da faydasını görecek.

Kuşkonmazın demetindeki lastiği çıkartıyorum. Bu da iyi bir egzersiz. Kesme tahtasının üzerine koyuyorum. Son olarak da elektrikli ızgarayı çalıştırıyorum, çünkü ısınması biraz uzun sürüyor. Chips burada olsaydı bir kadınla fırının neden birbirine benzediklerini anlatırdı.

Artık Jordana'yı bekliyorum. O geldiğinde, patatesleri ocağa koyup sekiz dakika, burgerleri ızgaraya verip onları da dört dakika beklemem, kuşkonmazları ızgaranın altına koyup burgerleri çevirmem, iki dakika beklemem, yumurtayı tavanın ortasındaki kırmızı noktada iyi bir manevrayla

oturtmam, kendi yumurtamı da kırmam, patatesleri süzüp püre haline getirmem, burgerleri ve kuşkonmazları çıkartıp hepsini birlikte servis etmem gerekecek ve işte *voila.*

Evde bir tek annemlerin ilk kattaki, ön tarafta bulunan odalarında çift kişilik yatak var. Yatak odalarında iki geniş ahşap çerçeveli pencere var, denize bakıyor. Öndeki ışıklandırma sayesinde Swansea Körfezi'nin kıvrımını ve biraz da deniz feneriyle aydınlatılmış rıhtımı görebiliyorsunuz. Körfezdeki Cork gemisi medeniyet ibaresi gibi görünüyor olabilir ama eminim içinde kusmakta olan en az bir kişi vardır. İki pencere arasında duman renginde bir makyaj masası bulunuyor. Jordana'yla ikimizi bir araya getirsen bu makyaj masasının yaşı gene de ikimizden fazladır. Jordana'yla beni bir araya getirsen.

Kraliçe yatağın ahşap bir karyolası, koyu turuncu bir yatak örtüsü ve yastıkları var. Her iki taraftaki başucu sehpaları da aynı şekilde doldurulmuş: üç kitap, bir lamba ve gözlük kılıfları. Acaba annemle babam bu sayede gece yer değiştirebiliyorlar mı? Işıklardan birini yakıp odayı seksi bir kütüphaneye çeviriyorum.

Duvarlardan birindeki şöminede kütük yerine çam kozalakları var. Üzerindeki rafta benim altı yaşındaki halim var, başımda bir bere, üzerimde denizci tişörtüne benzer çizgili bir tişört var. Çerçeveyi yüz üstü kapatıyorum. Ortam hazır.

Bir büyük endişem daha var: seks kelimeleri. Seks eğitimi öğretmenimiz Bayan Profit cinsel ilişkiyi tasvir ederken hangi kelimelerin kullanılabileceği gibi zor bir konuya girmedi. Bazı kelimeler amatör işi: tokmak, kamış, yılan.

Penis ve vajina isimleri güzel ama fazla kullanıldığı zaman bana Bayan Profit'in dişlerindeki kahve lekelerini hatırlatıyor.

Gal dili öğretmenimiz Bay Llewellyn'den genç de olduğu için bize Galce bazı seks kelimeleri öğretmesini istedik. Galce seks *"rhyw."* Kulağa öksürük gibi geliyor. Genel olarak Galce konuşanların İngilizce kelimeler kullandıklarını söyledi. Biraz üzerine gidince bunun neden olduğuna dair bir-

kaç örnek vermek zorunda kaldı. *"Llawes goch"*, "kırmızı kol" anlamına geliyor. *"Coes fach"*, "küçük bacak" anlamına geliyor. Cümle şöyle olabilir: "Küçük bacağını kırmızı koluma koy."

Bazı kibar laflar insanı Martin Clove gibi yapıyor. Psikolojik sebepler nedeniyle rugby'den sonra umumi duşları kullanmasa da olur. Martin'e pipisiyle ilgili ne sorun olduğunu sorduğumuzda birden savunmaya geçiyor ve penisine küçük adam diyor. Bu penisiyle kendisi arasında bir tür mesafeli ama arkadaşça bir ilişki olduğu anlamına geliyor.

Kama Sutra'da penis *lingam*, vajina da *yoni* oluyor. Bu kelimeler tıpkı az ışıklandırma gibi kongreye bir tür mistik bir hava katacak. Kongre seks için kullanılan antika bir kelime.

Chips "anal seksin eksper işi" olduğunu söylüyor. Bir kez benim eksper kelimesini kullandığımı duydu ve sevdiğini söyledi. Artık hemen hemen her gün kullanıyor.

Chips'in porno dergilerinde yeteri kadar kıymet verilmeyen pek çok kelime yazıyor. *Cümbüş* bölümünde okurların kendi cinsel deneyimlerini anlattıkları son derece samimi bir bölüm var. Seks daha tutkulu hale geldikçe kelimeler de daha davetkâr oluyor. "Sapımı yala" kömür madenciliğine dair bir tür kuvvet hissi veriyor. "Kaya gibi sert aletim." "Zonklayan çubuğum." "Kızgın aşk direği"nin mağrur sahibiysen yatakta da kötü olma ihtimalin pek yoktur. Bir tutku anında faydalı olabilecek bir başka kelime de: yarak. Yarak sanki biraz önce çok önemli bir insan gelmiş hissi veriyor.

Vajinayı tanımlamak da belki de bundan daha bile fazla soruna sebep oluyor. Kendi kelimelerimi bulmaya çalışıyordum. "Altağız" diye bir şey buldum. Bu cümle ne demek bilmiyorum.

Kapı çaldı. Erken gelmiş, istekli.

Kapıyı açıyorum.

"Merhaba" diyor.

Makyaj yapmamış. Modern bir ilişkimiz olmalı. Hafif kırışık siyah bir etek giymiş ve bütün kıyafetleri gibi üzerine deriyle yıldızlar yapılmış. Kırmızı fermuarlı bluzunun sol göğsünde orak ve çekiç var.

Yetmişlerde Yvana Sfetlova adında Rus kadın bir halterci vardı. O kadar erkek hormonu ve steroidi verilmişti ki içeride hayaları çıkmıştı. Jordana egzaması için hidrokortizon kullanıyor. Bir steroid kremi.

"Yine ağlıyorsun" diyor.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Soğan" diyorum.

Bazen ölen birinin ardından yıllarca yas tutulabilir.

"Hâlâ ağlıyorsun" deyip burnumu gösteriyor. Kare şeklinde yeşil bir bilezik takmış.

Yemek salonu sağlıklı ve dengeli ilişkilerin başlayacağı bir yer gibi gözüküyor. Şöminenin üzerindeki vazoda Tavistock Terrace'daki bir evden aldığım taze krizantemler duruyor.

Verandalarında aynı zamanda kovaların içinde sıradan güller ve ormangülleri vardı. Kapı kolunda da para bırakılması için bir kutu* asılıydı. Ben krizantem aldım çünkü özür gibi kokuyorlardı.

Yemek masasının üzerinde mavi bir masa örtüsü serili. En ağır çatal bıçakları ve yan yana da iki mantar masa servisi koydum. Annemle babam gibi karşılıklı değil. Hem Jordana'yı mutlu etmek hem de teni yarı karanlıkta daha pürüzsüz göründüğü için beş küçük mum yaktım.

"Şık" diyor.

"Sana yemek hazırladım."

"Umarım deniz tarahı değildir."

Deniz tarağını yanlış söylüyor. Onu düzeltmiyorum.

Jordana masanın etrafında dönüp inceliyor. Bir şarkıyı kötü bir şekilde mırıldanıyor.

Romantik bir müzik seçmeyi unuttuğumu fark ediyorum.

"Müzik koyabilirsin" diyorum. "Teyp müzik odasında."

* Honesty box: kamusal alanlarda, özellikle başında görevli olmayan camii tuvaletlerinde gördüğümüz başında size güveniyoruz, çıkışta paranızı bırakınız kutusu. (y.h.n.)

"Yoo, ben senin günlüğünü okuyacağım" diyor ve yukarı yatak odama çıkıyor. Bir tavaya kettle'da kaynattığım suyu koyuyorum ve dikkatlice patatesleri içine döküyorum. Tarif, "içine dökün" diyor, ama ben bunu sorumsuzca verilmiş bir tarif olarak görüyorum. Tavayı ocaklardan birinin üstüne koyuyorum.

Yemek hazır ve tabaklara konulmuş, ama o hâlâ yukarıda. Kuşkonmazlar mükemmel görünüyor. Biraz çıtır çıtır ve kenarları kahverengimsi. Köfteler, biraz kuru olsalar da dağılmadan tek parça halindeler. Püre saç jölesi kıvamında.

Tabakları yemek odasına koyuyor ve oturuyorum. Jordana biraz yavaş okur o yüzden yemeye başlamaya karar veriyorum.

Aşağı indiğini duyuyorum. Terli elleri tırabzanlarda ses çıkartıyor.

Kapı aralığında kovboy tarzı duruyor.

"Neden beni halının üzerinde parmakladığını yazmadın?" diye soruyor.

"Ahmm... Çünkü sana çok saygı duyuyorum."

Kesin orgazm taklidi yapmakta da iyi olurum.

"Hayır. Hayatının önemli anlarını yazman *gerekiyor*."

"İlişkimiz bittiği zaman her şeyi ne var ne yok yazarım."

Kalçasını çıkartıyor ve bana mantıksız konuşuyormuşum gibi gözlerini kısarak kızgın bakıyor. Romantizm istiyor.

Tavada yumurtamın bir parçasını kesiyorum, bir parça da köfte kesiyorum, çatalıma takıyorum, bir kuşkonmazın başını kesiyorum, lokmama ekliyorum ve sonunda hepsini püreye buluyorum. Çatalı ağzıma sokarken Jordana'nın gözlerine bakıyorum.

Otururken "Allah aşkına" diyor. Tabağına bakıyor.

Bir yandan yerken bir yandan "Zevkinize uygun mu?" diye soruyorum.

Çatalını sol eliyle alıp sağ eline geçiriyor. Bıçağa dokunmuyor.

Yumurtanın sarısını patlatırken "Oliver" diyor. Yumurtanın sarısı köftenin üzerine yayılıp oradan tabağın içine damlıyor. "Bütün bunları neden hazırladın?"

Birkaç lokma daha alırken bıçağı havada tutuyorum. Yutmak biraz zor.

"Çünkü bu akşam sevişeceğiz" diyorum.

Jordana çatalını koyup eliyle sanki o bir hemşire ben de yaşlı bir adammışım gibi bileğimi tutuyor.

"Hayır Olly, sevişmeyeceğiz."

"Nereye gitmeliyiz?" diye soruyorum.

"Oliver." Gözlerimin içine bakıyor. "Hayır."

Sol elini muma doğru yaklaştırıyor ve işaret parmağını hafifçe alevin üzerinden geçiriyor. Işık titreşiyor. Yalan söylediğini düşünüyorum.

"Sehpayı kullanabiliriz" diye öneride bulunuyorum.

Parmağının altı kararmaya başlıyor. Elini çekiyor.

"Gardırop?" diyorum. "Plaj havlularının arasına sıkışabiliriz."

Jordana yumuşamış bir kuşkonmaz parçasını eliyle alıyor.

"Bahçedeki elma ağacının altı? Ademle Havva gibi?"

"Oliver, siktir git." Jordana'ya küfretmek yakışıyor.

Kuşkonmazı yumurta sarısına banıyor ve oral seks yapıyormuş gibi davranıyor. Sonunu ısırıp gülümsüyor.

"Burada bekle" diyor. Dişlerinin üzerindeki yumurtanın sarısını görüyorum. Sandalyesini geriye çekiyor, sonra kalkıp odadan çıkıyor.

Geri geldiğinde elinde günlüğüm ve bir kalem var.

"Başını doğru yazmalısın" diyor.

O an konuşamıyorum. Henüz ağzıma büyük bir lokma jelatinimsi püre atmışım. Tokat yemiş gibi görünüyorum.

Tabağımı kenara çekiyor ve günlüğümden boş bir sayfa açıp önüme koyuyor.

"Yarının tarihi." Kalemi elime veriyor.

Lokmamı yutarken sağ üst köşeye tarihi yazıyorum.

Tepemde durarak "Devam et" diyor.

"Ne?" diyorum başımı ona doğru kaldırarak.

"Bekaretini kaybettiğin günün ertesi günü olduğunu düşün" diyor. Yazıyorum:

Günün kelimesi: partenolojist - bakir/bakireler ve bekâret üzerine çalışan uzman.

Sevgili Günlük,

Chips onunkini Riley's Snooker Kulübündeki tuvalette kaybetti.

"Bunun üstünü çiz" diyor. "Bu benim hakkımda olmalı."

Üstünü çiziyorum.

"Dur senin için ben başlayayım" diyor. "Jordana..." Duruyor.

Jordana...

"Hadi yaz" diyor.

... tamamen simetrik bir insan. Bunu artık teyit edebilirim.

"Asla" diyor. "Bir hakkın daha var."

Sayfayı kopartıp kıyafet dolabının yanındaki çöp kutusuna atıyorum. Direkt içine giriyor. Bu iyiye işaret olmalı.

Bazen bir adamın duygularından bahsetmesi seksi olabilirmiş, bir yerde okumuştum.

20.5.97

Günün kelimesi: Jordana

Ah Günlük,

Onu seviyorum. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Jordana tanıdığım en inanılmaz insan. Onu yiyebilirim. Onun kanını içebilirim. Mikroskopik bir boyuta inip vücuduma girmesine ve bir sualtı makinesiyle beni incelemesine izin vereceğim tek insan o. O harika ve çok güzel, duygusal, komik ve seksi. Bana çok fazla. O herkese çok fazla!

Bir anlığına duruyorum. Beni bölmesini bekliyorum, beğenmediğini söylemesini. Ama sessizce seyrediyor. Devam ediyorum:

Yapabildiğim tek şey bunu bilmesini sağlamaktı. Dedim ki: "Seni kelemelerden daha çok seviyorum. Ve ben kelimeleri gerçekten çok severim." Bu basit bir laftı ama Jordana'ya âşık olmanın bana basit şeyleri sevdirdiğini fark ettim. Ona "Seni sonsuza kadar mutlulukla beklerim" dedim.

(İtiraf ediyorum, bir anlığına bile olsa sonsuza kadar beklemenin diri ve güzel vücutlarımızı yazık etmek anlamına geleceğini düşündüm ama yine de beklemeye değeceğini düşündüm.)

İnanılmaz ve galaksiler arası bir şans eseri hazır olduğunu söyledi. Mükemmel, kusursuz bir şekilde seviştik. Artık ikimiz de bakir değildik. Ama bir şey kaybetmiş gibi de değildik.

"Tamam. Dur. Orada dur."

Başımı kaldırıp Jordana'ya bakıyorum. Gözlerini kırpıştırıyor. İkimizin de birbirimizin ne düşündüğünü merak ettiği bir dakika geçiyor.

"Tamam" diyor. Yavaşça işaret parmağını kaldırıyor ve tavanı gösteriyor. "Annenlerin odası."

Jordana annemlerin şifonyerinin en üst çekmecesine şöyle bir bakıyor.

Hazırladığım yemeğin soğumakta olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Özellikle de yumurta sarısının. Kendi kendime eğer seks söylendiği gibi bir şeyse o zaman yemeğin ve hatta nefes almanın, konuşmanın, uyumanın ve diğerlerinin sadece sevişmeler arasındaki ıvır zıvır olduğunu düşünüyorum.

Jordana bir kutunun içindeki siyah keçe içinde annemin bir çift küpesini buluyor. Turkuvaz rengi. Birini tutup kulağına götürüyor ve göz kırpıyor. Baya hazırım.

Başucu sehpasının üzerindeki saat, saatin sekizi dört dakika geçtiğini iddia ediyor. Odayı annemin tarafındaki abajur aydınlatıyor. Perdeler açık ama pencerenin karşısında sevişmediğimiz sürece kimse bizi göremez.

Makyaj masasının önünde, Jordana'nın yanında dikiliyorum. Oval ayna bizi çerçeveliyor. Tam ben onu öpecekken o beni öpüyor. Yumurta sarısı kokuyor, süt değil. Bir müddet sonra tadı fark etmiyorum ya da belki de alışıyorum: sentez. Dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Ellerim beline gidiyor, o da ellerini enseme koyuyor. Çok tutkulu. Onun gözleri kapalı, benimkiler açık. Aynada o beni benim onu sevdiğimden daha çok seviyormuş gibi görünüyor.

Yatağın üzerinde oturup uzun süre öpüşüyoruz. Dudaklarımın sanki domates yemişim gibi şiştiğini hissediyorum. Tişörtümü sıyırıp elini şişman bir kadının boynuymuş gibi dörde katlanmış karnımın üstüne koyuyor.

Elini göğsümde gezdirip göğüs uçlarıma dokunuyor. Koltukaltımda ya da göğsümde de kıl bile yok ama ereksiyonum var. Bu olan bir şey.

Boynunu öpüyorum; karşılık olarak. Bir eli bir bacağımın iç kısmında. Elinin yanında, kotumun mavi kumaşının ve siyah boxer'ımın altında penisim yaşıyor.

Açılmamış bir kavanoz Bonne Maman Çilek Reçeli.

Tişörtümü tutup iki eliyle yukarı kaldırıyor. Kollarımı yukarı kaldırıp o başımdan çıkartırken kendimi altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum.

Bir elimle kırmızı fermuarlı bluzunun yakasını tutuyorum, öbür elimle de fermuarı açıyorum. Omuz silkiyor ve bluz aşağı düşüp kollarından çıkıyor. Bunu sanki daha önce pek çok kere yapmış gibi. Kolarında çil var. Köprücük kemiklerini bisiklet gidonu gibi tutmak istiyorum.

Közlenmiş, doldurulmuş, kırmızı ve sarı biberler.

Çıplak bir halde bana sarılıyor ve yatakta geri düşüyoruz. Bir anlığına beni altında kavrayarak dizlerinin üzerinde duruyor ve atletini çıkartıyor. Siyah, fırfırlı sütyeni on üç numaralı evin perdelerini hatırlatıyor. Ellerini sürpriz hangisindeymiş diye soracakmış gibi arkasına götürüyor. İki sürpriz var: Sütyeni bana doğru düşüyor.

Ereksiyonum devam ediyor. Karnında üç çizgi var. Bunları daha önce de görmüştüm. Hidrokortizon kremini fazla kullandığın zaman bu çizgilerin oluştuğunu söylüyor. Fırında domuz butu pişirirken bağlanan ipler çözüldüğünde nasıl iz bırakırsa onun cildindeki izler de öyle.

Önce sol sonra da sağ göğsünü elliyorum.

Üzerime yerleşiyor; göğüsleri ılık.

Yvana Sfetlova.

Pantolonumun düğmesini açıp fermuarımı indiriyor. Sertleştiğimi fark etmemiş olmasına şaşırıyorum. Bana hayranlık olarak algıladığım bir bakışla bakıyor.

Pantolonuma bakıp "Kaldır" diyor. İki kemer deliğinden tutuyor. Popomu havaya kaldırıp pantolonumu dizlerime kadar indirmesine izin veriyorum.

"Çıkar" diyor ve ben ayaklarımla paçalarımı indirip çıkartıyorum. Çoraplarımın hâlâ ayağımda olması güzel.

Kenarda eteğinin düğmesini açıyor sonra da matador gibi eteği atıyor.

St. Ives Gözenek Açıcı Kayısılı Krem

Külodu yeşil. Birkaç örümcek bacağı gibi siyah kıl pamuktan dışarı taşmış. Her insanın uyurken yılda altı örümcek yediği genel bir bilgi. Hâlâ sertim. Elleriyle boxer'ımın üzerinden sıkıyor.

İki elimi de göğüslerine koyuyorum, memelerine. Okuldaki Noel kutlamalarında sürpriz kutusunun içinden çıkan hediyeleri okşar gibi okşuyorum. Sadece tahrik olduğu anlamına gelebilecek bir ses çıkartıyor.

Sağ elimi bacaklarının arasına yerleştiriyor. Umarım ne yaptığını biliyordur. Rahatlamaya çalışıyorum. Ruhen burada olmam lazım. Elleri boxer'ımın daha da derinine giriyor ve *lingam*ımı okşuyor. Cinsel görgü kuralları bölümlerini atlıyor ama onu affediyorum.

Kuzu but.

Elimi bacaklarının arasında tutmaya devam ettiğimden kolum ağrıyor. *Yoni*sinin ısısını hissediyorum ama henüz ıslanmamış. *Cümbüş*'ten kelimeler: ıslanmak, akmak, damlamak. Jordana bunlardan hiçbiri değil.

Komodinin üzerinde *Günlük Ohm Yoga Yapma Kılavuzu* adında bir kitap dikkatimi çekiyor. Jordana anın içinde kaybolduğumu düşünüyor. Gülüyor.

Bacak arasındaki elime bakıp "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. Hiçbir referans çerçevesi kullanmadan bir kanı oluşturabiliyor.

Hâlâ gülerken yatakta yanıma düşüyor ve külodunu çıkartıyor. Tüyleri sandığımdan uzun ve daha yumuşak.

"Hadi gel" diyerek boxer'ımdan çekiştiriyor. Bir kurtçuk gibi kıpırdanarak çıkartıp atıyorum. Sadece Wilson spor çoraplarım var. Benim tüylerim bu dağınık ve kuru halleriyle daha çok bir sakala benziyor.

Vay canına dermiş gibi gülümsüyor.

"Çoraplar?" diyor.

Dizlerimi kendime doğru çekip çıkartıyorum. Yan yana çıplak yatıyoruz.

Chips'in kuralını tekrarlıyorum: bir parmak hakaret, iki parmak nezaket, üç parmak haz, dört parmak cesaret.

Elimi göğüslerinden aşağı kaydırıp hafifçe araladığı bacaklarının arasına sokuyorum. *Yoni*'sine dokunuyorum. Powerball topu gibi yapışkan bir dokusu var. Klitorisini kolaylıkla buluyorum. Bulduğumu biliyorum çünkü gerilip başka yöne bakıyor.

Elimi alıp belli belirsiz dairesel bir hareketle oynatıyor. Sonra tekrar geri yaslanıyor. Babamın farkında olduğumdan

daha çok ayakkabısı varmış. Köşedeki ayakkabılıkta sekiz çift duruyor. Cork gemisi denizde açılıyor, limana yaklaşmıyor. Görebiliyorum. Bu aynı zamanda zamanın ilerlediği anlamına da geliyor. Yedi dakika.

Jordana bileğini kaşıyor. Parmaklarım biraz nemli. Kokusunu alabiliyorum. Hazır gibi görünüyor.

Beni üzerine çekiyor ama bacaklarını açmıyor. Penisim sağa sola sallanıyor.

Collins İngilizce Cep Sözlüğü

"Prezervatifin yok, değil mi?" diye soruyor. Yumurta sarısı kalıntılarının dudaklarını sarılaştırdığını fark ediyorum.

"On bir tane var" diyorum. "Odamdalar. Süper Nintendo'nun altında."

Beni göğsümden geri itiyor.

"Güle güle o zaman."

Ben yokken bir şey olmaz. Hızla aşağı odama gidiyorum. Yatağın altında hareket etmem zor. Erekte halde olmak bazen tekerlekli sandalyede olmak gibi bir şey.

Odaya geri döndüğümde hâlâ sertim. Jordana yan yatmış, sırtı bana dönük ve elleri kucağında. Göğsü inip kalkıyor. Bir şey ona acı veriyor gibi. Dizlerinin arkasında tokat izleri gibi egzama lekelerini görebiliyorum. Önce geldiğimi fark etmiyor. Ağzını örtüye bastırıp "Ihhh" diye bir ses çıkartıyor.

Prezervatif paketini yırtıp açıyorum. Çocuksuz yaşamın kokusu. Penisimin ucundaki deriyi geriye çekip -ki Vienetta dondurması gibi bir hayli kıvrımlı- prezervatifi öyle takıyorum. Erekliğimin sapına geçiriyorum.* Penisim prezervatifi bir banka hırsızının tayt gitmesi gibi giyiyor.

Jordana bana dönüyor. Birisi ona muhteşem bir sır vermiş gibi görünüyor. *Yoni*'sini, hayır, amcığını elleriyle kapatıyor. Belki de benim önümde utanmıştır.

---

* Bu cümleden sonra başlayıp, bölüm sonuna kadar süren kısımlar orijinal metinde ters yazılmıştır. Bunu Türkçeye aktarırken okumayı kolaylaştırmak ve yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermemek için normal şekilde aktardık. (ç.n.)

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Beni üzerine çekiyor. Tam olarak klitorisine dokunuyorum ve birdenbire sırılsıklam oluyor. Beni kendine doğru çekiyor ve makinem vajinasına değiyor. On üç dakika oldu. Ulusal standart sekiz dakika. Babamınki on dakika sürmüştü. Beni kırışmış bir parayı bilet makinesine yerleştirirmiş gibi yavaşça içine doğru çekerken seyrediyorum.

Marie Claire dergisinde erkeğini yatakta daha iyi yapabileceğin hakkında bir makale vardı. Boşalmayı geciktirmenin en iyi yollarından birinin tuhaf, seksi olmayan şeyler düşünmek olduğunu söylüyordu:

Yaşlılık lekeleri - Yaşlılarda görülen kara lekeler.

Jordana, yüzdükten sonra ıslak saçlarını tararken çıkarttığı sesin aynısını çıkartıyor.

Buna alışabilirim. Jordana beni belimden tutuyor, arada bir tırnaklarını yanlarımdaki etlerime batırıyor. Bir reçel kavanozunun kapağı açılırkenki pop sesi falan çıkmadı. Chips yalan söylemiş.

Salmagundi - doğranmış et, ançüez, yumurta ve terbiye.

Saat sekizi yirmi iki geçiyor. Yani dokuz dakika. Ben erkeğim. Bir yarağım var. O kadın. Amcığı ıslak. Bu anı hatırlamalıyım. *Cümbüş*'e bir mektup yazacağım. Onu gerçekten sikmeye başlıyorum ve ereksiyonum değişiyor. İyice sertleşiyor. Bir kamışım, bir sikim, kayadan bir yarağım var. Onu dolduruyorum, onu pompalıyorum. Suratının girdiği şekillere gülüyorum. Ne yaptığını hemen hemen hiç bilmiyor. İçine boşalacağım. Yapışkanımı içine fışkırtacağım. Şimdi acıdan kıvranıyor ve ikimiz de misyoner pozisyonunda kalmış olmamızın fark etmediğini biliyoruz. Bir daha düzüştüğümüzde onu altımda bir tekerlek gibi çevireceğim. *Kama Sutra* bu pozisyona "üst" diyor.

Gitgide daha az Chips'in sikilen kız taklidine benziyor.

Akan musluğun altında habire dolan su balonu gibi hissediyorum. Sigara içenlerin ciğerlerini ya da pupa böceklerini veya endoskopiyi düşünmeye çalışıyorum ama balon hâlâ doluyor, şişiyor, bu yüzden ben de bir su kaldıracını hayal etmeye çalışıyorum, Mısırlıların kullandığı bir sopaya asılı kova ya da bir su yılanını, bir sürü kafası olan yılanı ama sonra birden su hızla tepeye çıkıyor ve düşünmeyi bırakıyorum.

Prezervatif, kan ve kıvamlı mukusla leke leke. Kondomu hâlâ dimdik duran penisimden çıkartıp anne babamın odasına atıyorum.

Sırtüstü yatıyorum.

Jordana burada. Berbat görünüyor.

"Kaç orgazm?" diye soruyorum.

Tavana bakıp kolunu kaşıyor. Sigaranın dumanı gibi ölü deri çıkıyor. Çiftleşme sonrası.

"Kaç kere?" diyorum ama sanırım sayısını hatırlayamıyor.

Mektuplaşma

20.5.97
Günün kelimesi: Öjenik

Evet Günlük. Evet.

Bütün çalışmalarım mükâfatlandırıldı: Duvar çıkıntılarında iki parmakla yaptığım kendini yukarı çekme çalışmaları, kalçalarımı bütün otobüs yolculuklarında sıkıp bırakarak kuvvetlendirmem (teşekkürler *Marie Claire*) ve saatler süren *Kama Sutra* ve internet araştırmalarım.

Kişisel eğitmenim Chips'in son derece katı deni taraği, kebap, ıslak marul içeren bir seks diyeti önererek vücudumu hazırlamış olmasından dolayı memnunum.

Örtünün altına bile girmedik.

Marie'nin öngördüğü gibi birbirimizin vücudunu keşfediyorduk. Yeni bir tür bulmuşum gibi hissediyordum.

Siyamlar gibi işaret diliyle anlaşıyorduk. Kapiçinonun süt ısıtıcısıydık.

Tam boşalacakken aynı anda hem hassiktir! hem tanrım! diye düşünüyordum ama sonra birden hiçbir şey, tek kelime çıkmadı. Sadece gırtlağımın derinlerinden belli belirsiz bir Galce "cymraeg" kelimesi çıktı. Eminim bir gün prezervatifin içine gelirken çıkardığım bu ses gelecekteki bir dilde "galip" anlamına gelecektir.

Jordana beklediğim seslerin bir kısmını çıkardı. "Aaaaah"a benzeyen bir şey vardı. Sadece daha az ünlü ses vardı. Daha çok bir "ah" gibiydi. Ama daha çok "nh" gibi sesler çıkardı.

Seviştiğimizden beri -ve böylesi sonuçlarla- şu soruyu sormak istiyorum: Tekrar ne zaman yapacağız? Yapmamızın bir manası var mı? Daha iyisini umabilir miyiz?

Ve şimdi artık böyle kokarken bir daha yıkanmayacağım. Parmak uçlarımda kalıcı işaretler var.

Böylelikle huzurlarınızdan ayrılıyorum.

O

Not: Sonrasında kurt gibi açtım. Kendi yemeğimi bitirdikten sonra Jordana'nınkine başladım.

Dışarıda Mazda'nın park ettiğini duyduğumda *Yeni Larousse Mitoloji Ansiklopedisi*'ni okuyordum. Telefon rehberi büyüklüğünde bir kitap. Kucağımda duruyor. Şu cümleye odaklanmışım: "Bir sabah Thor uyandığında baltasının kaybolduğunu görmüştü."

Annem verandadan sesleniyor, "Merhaba?" İçinde hayalet olan bir eve giriyormuş gibi davranıyor.

Ön odada kitaplığın yanındaki hasır koltuktayım. Annemler içeri girdiğinde onlara bakıp kitabı kapatıyorum.

İlgisiz bir şekilde, "Geceniz nasıldı?" diye soruyorum.

Üzerlerinde paltoları var: Babamın üzerinde koyu lacivert bir palto, annemin üzerinde de turuncu bir rüzgârlık.

Babam, "Mükemmel" diyor. "Çok iyi bir prodüksiyondu, değil mi?"

"Anneannen gerçekten severdi." Annem sesini kısarak konuşuyor. "Bir sürü çıplak insan." Anneannem Edinburgh Festival broşürünü alıp içinde çıplaklık olduğunu söyleyen gösterileri daire içine alıyor. İnsan vücudunu sevdiğini söylüyor.

Annem bir şeyleri toparlamak için odada göz gezdiriyor.

Babam, "Ve hanımefendi neredeler?" diye soruyor.

"Jordana eve gitti."

Annem televizyonu kapatıyor.

Babam, "Hep çok erken gidiyor. Burada çok uzun süre kalmış olamaz" diyor.

Ah bir bilseydi.

"Umuyorum onu eve bıraktın" diyor.

Omuzlarımı silkip "Onu bir taksiye bindirdim" diyorum.

Annem kanepenin üzerindeki kolçak örtülerini düzeltiyor. Babam gülümsüyor. Eli açık kapının üst kısmında, yaslanarak duruyor.

Annemin ortalığı toparlamasını izlerken babam, "Umarım yeteri kadar para verdin" diyor. Annem televizyon kumandasını alıp televizyonun üstüne koyuyor.

"Üç sterlin verdim" diyorum.

"Güzel. Peki romantik yemeğiniz nasıldı?" Babam sırıtıyor, annemin ona bakmasını bekliyor. Annem bakmıyor.

"İyiydi. Kuşkonmazları beğendi."

Yataklarının suç ortağımız olduğundan şüphelenmiyorlar bile. Jordana benden iki ay büyük ve kendisi bu yüzden bu suçun beyni.

Yukarı çıkıyorum. Seks hayatımın ilk işemesi Alton Kuleleri'ndeki spiral hız treni gibi akıyor. Ve kokuyor. Asit, çöp ve evsizler gibi. Cezalandırılacak kadar korkunç bir şey yaptığımı ve iç organlarımın gübre haline geldiğini düşünmeye başlıyorum ama sonra yemekte kuşkonmaz yediğimizi hatırlıyorum.

Sonrasında, odama çekilip *Cümbüş*'e bir mektup yazıyorum. Şöyle bir metaforu var: "Bacaklarını bir porno dergisinin sayfalarını en ortadan açar gibi açtım."

II
Diüretik

Geçen hafta banyo çöpünde babamın trisiklik anidepresanlarını buldum. Çocuklar açamasın diye özel yapılmış bastır-bük kapağı basit bir hareketle açıyorum. Şişe yarısına kadar tebeşir beyazı haplarla dolu.

Babamın bilgisayarında kayıtlı bir websitesi olan alternativemedicine.com adresinde "Prozac'ı bırakırken yaşanan duygusal çöküntü hasta gözünde çoğunlukla orijinal depresyondan daha kötü algılanıyormuş" diyor.

Sanırım websitesi "hasta tarafından" demek istiyor. Gözler gerçekten de etkilenmiyor.

İlk işaret babamın asla kaçırmadığı pazartesi kahvaltısına katılmayışıydı.

Pazartesi günü okuldan eve geldiğimde onu odasının penceresinde kan rengi pijamalarının içinde Cork vapurununun iskeleye gelişini seyrederken buldum. Odalarının ışıkları sonuna kadar açıktı.

Odaya girerken bir yarışma programının sunucusunun sesiyle "İşte Corky" dedim.

"İşte Corky" diye teyit etti.

Elinde bir fincan su vardı ve içinde yamru yumru kesilmiş bir dilim limon yüzüyordu. Ayağında çorapları ve terlikleri vardı.

"Kötü müsün?" diye sordum.

Bana döndü. Gözlerinin altındaki şişlikler yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu. Gözlüklerini takmamıştı.

"Pek iyi hissetmiyorum" diye onayladı. "Biraz daha yatacağım."

Gözbebekleri küçüktü.

Odaya göz gezdirdim. Yatak yapılmıştı. Hatta yastıkları yatak başlığına pırlanta şeklinde dayamıştı.

Sonrasında onu birkaç gün görmedim. Sadece arada bir aşağı fincanına sıcak su koymak ve içindeki limonu değiştirmek için geldi. Üzerinde Persona yazan fincanı kullanıyordu. Yanında da yaratıcı olmayan bir logo vardı: Renkli noktalardan oluşan bir dönme dolap. Kırmızıdan sarıya, oradan yeşile ve yine kırmızıya geçiyordu.

Pazartesi akşamı babam yukarıda yatağındaydı. Annemle ikimiz yalnız yemek yiyorduk. Annemle babamın amaçsız çay saati muhabbetlerinden ne kadar sıkılıyor olsam da en azından birbirlerini eğlendirebildikleri için şükrediyorum. Akşam yemeğinin çoğunu kendi çenemden çıkan sesi dinleyerek geçirdim. Tabağımdaki alfabeli krakerlerin yaratacağı sonsuz kelime olasılıkları bile bir sohbet başlatmaya yetmedi.

Yaşadığımız bu sessizlik içinde bir liste yapmaya ve içindekileri ezberlemeye karar verdim. Bu listede haftayı geçirmemize yardımcı olacak konu başlıkları olacaktı. Her ikimizin de ilgi alanlarını göz önünde bulundurmaya çalıştım.

Uygun Olanlar	Uygun Olmayanlar
Mantar	Chips'in kadınlar hakkındaki görüşleri
Jordana'nın egzaması için ev yapımı tedaviler	Bir depresyon tedavisi olarak intihar
O iyi arkadaşım Rick'e ne oldu?	Keiron'un geldiği zaman
Annemin kilosu	Babamın cinsel performansı
Köpekbalıkları	Chips'in göçmenlik hakkındaki fikirleri
Persona kelimesinin anlamı ve babamın fincanı	Bu kadar esnek bir penis derisine sahip olmak iyi mi?
Benim metobolizmam	Günbatımı mı gündoğumu mu?
Jordana'nın ailesi	Geri çekilme yöntemi
Oxbow gölleri	Chips'in annemin bacakları hakkındaki görüşleri
Pleasant Dağları Quarry Grubu	Babam. Seksi mi değil mi?
Hoş arkadaşım Zoe'ya ne oldu?	Onlara kötü davran, dikkatleri hep sende olsun - tartış

Bu konulardan en iyisinin Persona fincanı olduğunu artık teyit edebilirim.

Annem telefonu açarken kullandığı o cıvıltılı sesle konuştu: "Persona bedeninle tamamen uyumlu olan yepyeni bir gebelikten korunma yöntemi." Konuşurken başını sağa sola sallıyordu.

"Evet" dedim.

Bana bakmak için döndü.

"Temel olarak, bir çubuğun üzerine işiyorsun ve o günlerde doğurgan mısın değil misin anlıyorsun."

"Babamla sen bunu mu kullanıyorsunuz?"

"Bazen."

Ona cesaret verir gibi baktım. Belki biraz daha bilgi verirdi.

"İtalya'da çok popüler" dedi.

Ve işte bu hazır cevaplılığımızın en üst noktasıydı.

Cuma öğle vakti.

Bu sabah, hiçbir uyarıda bulunmadan babam kahvaltıya indi. Bir dilim tam buğday ekmeği ve yulaf ezmesine bulanmış laver* kızarttı ve üzerine koymak için bir yumurta kırdı.

Ben de azıcık Raisin Splitz'den ve azıcık da Golden Grahams'tan yedim. Babamın çiğnemesini dinledim. Diliyle dişlerinin arasında takılan parçaları temizlemeye çalışırken şişip inen yanaklarını ve philtrum'unu seyrettim.

Konuşmadı. Birdenbire akşam yemeklerine gelmeyi neden kestiğine dair bir şey söylemedi. Birdenbire neden yosuna meylettiğini açıklamadı. Bir gecede sevgi pıtırcığı, neşe kaynağı, buzlu meyve tadından insandan bir tür ekşi yüzlü uyuşturucu müptelası keşişe dönüştüğü için özür falan dilemedi. En azından bizim için masa örtüsünün üzerine bir not yazabilirdi:

J + O
Şu andan itibaren
Kalbim soğuk,
Taş gibi.
Ll

Babam odasına geri dönüyor. Onun bu davranışını açıklayacak bir araştırmaya giriyorum.

Encarta'da "Depresif bozukluklar, çok şükür ki psikiyatride en tedavi edilebilen hastalık türlerindendir. Depresyonu tedavide iki önemli ilaç kullanılır: trisiklik antidepresanlar ve monamin oksidaz inhibitörleri. İkincisi kullanılırken özel

* Laver, Galler'de sık tüketilen yenilebilir deniz yosunundan yapılan bir yiyecek. (y.h.n.)

bir diyet uygulanmalıdır, zira tiramin ile birlikte etkileşim gösterirler. Bu da bira, şarap, peynir, tavuk çiğeri ve diğer gıdalarda bulunur ve yüksek tansiyona sebebiyet verir" diyor.

Bu da yosunu açıklıyor olabilir.

"İlaç terapisindeki çok büyük bir gelişme beyindeki serotonin geri alımını bloke ettiği için Prozac'tır.

"Elektrokonvülsif terapi ilaca direnen depresyon vakalarında en etkin tedavi yöntemi olarak görülmekte."

Ayrıca "Vakaların yüzde 42'sinde plasebonun da antidepresanlar kadar işe yaradığını" okuyorum.

Geçen yıl panayırda şok adında bir oyunun oynandığını hatırlıyorum. İletkenleri tutarak oturduğun ve elektroşok alıyormuşsun gibi hissettiğin bir oyundu.

Sanırım bu da elektrokonvülsif plasebo olarak işe yarar.

Ayrıca kendi deneyimlerimden yola çıkarak panayırda mutsuz olmanın çok da mümkün olmadığını söyleyebilirim. Hatta geçen yıl Chips'le beraber Sıcak Kızarmış Domuz arabasının arkasında soyulduğumuz zaman bu bile bizim modumuzu düşürememişti.

Çocuk, "Sökülün bakalım paraları" deyip bize geyik toynağı şeklinde bir sapı olan kör bir bıçak göstermişti.

Bizi iyi bir zamanımızda yakalamıştı. Marinadaki iki penilik makinelerde bereketli bir öğleden sonra geçirmiştik.

Ona avuç avuç para verdik. Asker tarzı ceketinin ön cepleri sarkmış bakır memelere döndü. Bilenen bıçak sesleri gibi sesler çıkartarak yavaşça yanımızdan uzaklaştı.

Panayır deniz kenarındaki rekreasyon alanında çakıl taşlarının üzerinde kurulu. Dönme dolabın üst kısmını yatak odamın penceresinden görebilirsiniz. Aşağı zıplayarak iniyorum, tek seferde beş basamak, tırabzandan sallanıyorum.

Dışarıda hava kararıyor. Annemi mutfakta buluyorum, açık buzdolabından gelen ışık onu aydınlatıyor. Üst rafta duran bir Sainsbury's paketini boşaltıyor.

Konuya basitçe giriyorum: "Anne ailecek panayıra gidebilir miyiz?"

Kayısılı Müller Meyve kutularını en üst rafa yerleştiriyor.

"Eğlenceli olur!" diye ekliyorum.

Yumurtaları kapaktaki yerlerine yerleştirirken "Canım istemiyor Ol" diyor. "Neden arkadaşlarından biriyle gitmiyorsun? Para vereyim."

Babamın en sevdiği Yunan yoğurdunu Tupperware peynir kutusunun yanına koyarken tam arkasında duruyorum. Yetim ifademi takınıp omzuna başımı yaslıyorum. Dolabın ışığı yüzümü İncil'den bir sahne gibi aydınlatıyor. "En son ne zaman ailecek dışarı çıktık?" diyorum.

Beni duymazdan geliyor. Ağzı açılıp kapanıyor. Burnundan bir nefes veriyor.

Kapağa bir kutu elma suyu koyarken "Yani..." diyor.

"Artık birlikte kaliteli zaman geçirmiyoruz" diyorum.

Gözleri birden açılıyor. Duygusal şok terapisi uyguluyorum.

"Babanın şu an panayır havasında olduğunu sanmıyorum" diyor.

Dolabın kapağını kapatırken arkasındayım.

Dönüp dosdoğru yüzüme bakıyor.

"İstersen ikimiz gidebiliriz" diyor.

İşte o plastik içindeki peynir kokusu.

"Hmm hayır, sanmam" diyorum.

Böyle söylemek istememiştim aslında.

Bana bakmaya devam ediyor. Dudakları ince.

Telefon çalıyor.

Yerinden kıpırdamadan "Ben bakarım" diyor

Telefonun mızırdanmaya devam etmesini dinliyoruz.

Üstdudağında hafif bir ıslaklık görüyorum.

Giderken "Ben bakarım" diyor.

O cevap verirken ben dinliyorum. Hep yeşil kristal küpeler takan arkadaşı Martha.

Evimde iki telefon var: Biri aşağıda müzik odasında ve biri de yukarıda. Yukarıdaki, babamın çalışma odasında, telefonun üzerinde bir monitör düğmesi var. Buna basınca konuşmalar ufak bir hoparlörden dinlenebiliyor. Sen konuşmayı duyabiliyorsun ama karşıdakiler seni duyamıyor. Bu düğmenin zayıf iletişim alışkanlıkları olan ailelere yardımcı olmaktan başka ne işe yaradığını bilemiyorum.

Yukarı çalışma odasına çıkıp babamın masasının altından dönen çalışma sandalyesini alıyorum. Oturup bilgisayarın yanındaki telefona doğru kayıyorum ve monitör tuşuna basıyorum.

" Koo-free adındaki bu harika adamla görüşüyorum; Nijeryalı" diyor Martha.

Annem gülerek "Çok güzel Martha" diyor. "El atmadığın bir kıta kaldı mı?"

... sessizlik ...

"Ay lütfen" diyor annem, "eğer cevabı bulması bu kadar zaman alıyorsa o zaman demek ki evet."

... sessizlik ...

Martha dörtte üç arkadaşça, "Siktir" diyor.

"Pardon."

... sessizlik ...

"İyi misin?"

"Pardon" diyor annem.

"İyi değilsin."

"Siktir."

"Önemli değil. Ne oluyor?"

"Her zamanki şeyler."

"Her zamanki şeyler ne?"

Annem sesini alçaltıyor. "İşte Oliver her zamanki Oliver."

Sandalyede etrafımda dönüp tavana bakıyorum; Oliver her zamanki Oliver her zamanki Oliver. Birden kendi gördüğüm benle başkalarının beni gördüğü ben arasındaki ayrımı fark ediyorum. Bir bilek güreşini kim kazanır? Kim daha yakışıklı? Kimin IQ'su daha yüksek?

"Bu kadar mı?" diyor Martha.

"Evet. İyiyim ben" diyor annem.

"Lloyd hâlâ şeyleri..."

"Sana anlatmış mıydım?"

"Evet, tabii ki anlattın."

"Hmm."

"Lloyd'un modunun yüksek olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, ama kendini iyi hissettiğinde bunun sebebinin ilaçlar olduğunu söylüyor."

"Yaaa."

"Ya mutlu ya da üzgün olmayı tercih ederim" diyor

Ya annem ya da Martha yanlışlıkla bir düğmeye basıyor, sanırım yıldız tuşuna ve kısa bir biiip sesi çıkıyor. Bir yarışma programında yanlış cevap verildiğindeki gibi.

"Ah. Alo?" diyor Martha.

Annem, "Buradayım" diyor.

Martha, "O zaman..." diye başlıyor.

"Hadi" diyor annem, "Bize şu Kafiyi anlat."

"Koo-free" diyor Martha.

Annem heyecanlı görünmeye çalışarak "Dökül" diyor.

... sessizlik ...

Martha, "Unutmadan" diyor, "dün gazetede bir makale okudum. Antidepresanların kendi etkilerinden çok hastaların beklentisine göre işe yarayıp yaramadığını anlatıyordu."

"Hmm."

"Veli toplantısındaki şu homeopati doktoruyla konuştun mu?"

"Kim?"

"Onu görmemiş olamazsın. Dafydd. Yaşına göre muhteşem bir şey. Laktoz intoleransı olan çocuklar için okul yemekleri hakkında bir soru sordu."

"Ha evet."

"Tatlım, sesin kötü geliyor."

"Kötüyüm" diyor annem.

... sessizlik ...

"Graham'dan bir daha haber aldın mı?"

Graham kim bilmiyorum.

"Evet, gelecek hafta geliyor. Gower'da ev arıyor."

"Aaa vay."

"Vrindavan'da öğlen yemeği yiyeceğiz."

Martha, "Aha" diyor, "o zaman hâlâ o konularla ilgileniyor."

Vrindavan, Hare Krişnacılar tarafından işletilen bir kafe.

"Evet" diyor annem.

Bir parça kâğıdın üzerine "Graham kim? (Bir Hippiye Asla Güvenme)" yazıyorum ve pantolonumun prezervatif cebine koyuyorum.

Martha, "Lloyd ne düşünüyor?" diye soruyor.

"Gidip onu görmem gerektiğini."

"Ah güzel."

"Evet."

Çalışma odasının kapısının yavaşça açıldığını duyuyorum. Arkama dönüyorum.

Babam kapıda duruyor. Gözlükleri gömleğinin cebinde.

Annemin monitörden sesi geliyor: "Belli ki Graham, Brecon Beacons'ta bir çiftlikte kalıyor."

Babam sanki konuşan benmişim gibi gözlerini kısıyor.

Monitör düğmesine basmak için hızla elimi uzatıyorum ama yanlışlıkla tekrar arama tuşuna basıyorum. Bir dizi hızlı ve melodik ses yükseliyor. Monitör susana kadar tuşlara vuruyorum. Babamın yüzünde klasik müzik dinlerken oluşan ilgili ve rahatlamış bakış var.

"Merhaba baba" diyorum.

Kızgın görünmüyor.

"Merhaba Oli" diyor.

Ayağa kalkıyorum.

Gözleri hiçbir şeye odaklanıyor gibi görünmüyor. Bir şeyler söylemem lazım.

"Baba panayır açıldı biliyor musun? Dönme dolap, çarpışan arabalar ve daha bir sürü eğlenceli şey var. Belki gidebiliriz?"

"Evet, kulağa iyi geliyor." Başını sallıyor. "Şimdi gidelim mi?"

"Evet" diyorum.

"Tamam gidip ayakkabılarımı giyeyim."

Ayaklarına bakıyorum. Çıplak. Baş parmaklarının üzerinde kıllar var.

Odama koşuyorum. Araştırma ve aileme destek amacıyla ilaçlarından dört tanesini ağzıma atıyorum. Bir gece öncesinden kalma bir fincan Ribena'yla yutuyorum.

Aşağı iniyorum. Annem hâlâ telefonda. Babam bir not yazıp holdeki telefon masasının üzerine bırakıyor.

J,
Olly'yi panayıra götürüyorum ☺
Ll x

Çakıl taşlarının üzerinde park ederken hava kararmakta. Kamikazeye binenlerin gülmeyle karışık çığlıkları geliyor. Neşeli bir hardcore punk şarkısı çalıyor.

Abby King neşeli hardcore punk meraklısı. Gerçek punk'ın dakikada 160 ila 180 vuruşla çaldığını söylüyor. Otobüs durağında kulaklıklarından taşan müziği duyduğumda bir böcek saldırısının ilk anları gibi gelmişti. Onluk bir kaset koleksiyonu var. On sekiz saat. Adı *Dreamscape 21.* Aynı zamanda herkesin almak istediği türden siyah kabarık ve arkasında kabartma harflerle *Dreamscape* yazan bir ceketi var. Bazı Pazartesiler gözlerinin altındaki torbalar kil renginde olduğunda *Dreamscape* ceketini her derste giyiyor ve çıkartmayı reddediyor.

Babam yürürken eğlence aletlerinden gelen ışıklar yüzünü bir yeşil bir kırmızı yapıyor.

Rekreasyon alanı tam Mumbles Yolu'nun kenarında. Hızla giden arabalar heyecan hissini biraz daha artırıyor.

Önce çarpışan arabaları seyrediyoruz. Teneke hoparlörlerden müzik geliyor: İçinde statik barındıran bas davul gümbür gümbür.

Heyecanlı görünmeye çalışarak "Bu müziğe neşeli gerçek punk deniyor" diyorum.

Babam metal tavandan aşağı düşen kıvılcımları seyrediyor. İki araba burun buruna çarpışıyor. Genç adamlar koltuklarında zıplıyorlar ve gülerek başlarını geriye doğru atıyorlar.

Babam kulağıma eğilerek, "Binmek ister misin?" diye soruyor.

"Yok, ben gökdelene binmek istiyorum" diyorum.

Panayırın en ucunu gösteriyorum. Her bir kafese insanları yerleştirirlerken gökdelene yavaşça hareket ediyor.

Babam önden giderek "Hadi gel o zaman" diyor.

"Bana katılmak ister misin baba? Dönme dolap gibi ama bağımsız bir eksende hareket eden bir kafestesin!"

"Hmm. Önce sen bir güvenliğini test et" diyor.

Bu beni mutlu ediyor, çünkü neredeyse bir şaka sayılır.

Solgun bir adamın paraları onar onar ayırıp önüne dizdiği gişeye yaklaşıyoruz. Babam bana bir avuç bozukluk uzatıyor. İçlerinden bir pound alıp plastik penceredeki fare deliğinden içeri veriyorum. Adam poundumu hiçbir şey demeden önüne ekliyor.

Tekerleğin tellerine asılı rengârenk ışıklara bakıyorum; kumar makinelerindeki gibi örümcek ağları, rüzgâr değirmenleri ve kıvrımlar halinde parlıyorlar.

Tırtıklı bir dokusu olan demir rampadan çıkıyorum.

Kısa, düz kaküllü ve dağınık sakallı bir adam boş kırmızı kafesi dengeliyor.

"Tamam mı?" diye soruyor.

"Evet" diyorum.

Bana içine girmemi işaret ediyor.

Kafamdan aşağı güvenlik demirini geçiriyor. Bisiklet gidonları alnımdan ne kadar uzaksa o kadar uzakta kalan demirler çok da güvenli değil. Çatlayacak kafatasımın kavisli yörüngesini sergileyen noktalı bir çizgi hayal ediyorum. Metal çubuklara önce dişlerim çarpıyor. Tavanda "TriForm İnşaat Şti." Yazan metal panel var.

Tekerlek bir diş dönüyor. Hâlâ boş bir kafes var.

İki kız rampadan yukarı çıkıyor. Birbirini tamamlayan Vişneli Kola kutuları tutuyorlar. Yaklaşık on altı yaşındalar. Onları seyredebilmek için koltuğumda dönüyorum. Bir tanesinin ufak Nike tiki küpeleri var ve kürk yakalı beyaz bir palto giyiyor. Öteki ise beyaz eşofman altı giymiş, apış arası bariz görünüyor.

Adam içeceklerine bakarak "Bunları yanınıza alamazsınız" diyor.

Ağızları hafif açık soğuk bir ifadeyle adama bakıyorlar. Gözleri kısılmış.

Adam bir şey demiyor.

"Söz veriyorum, *söz* veriyorum, hiç dökmeyeceğim." Başı hafif yana yatmış melodik bir sesle konuşuyor.

Adam, "Kusura bakma aşkım" diyor.

Beriki kolasını içerken "hüflllöff" diye bir ses çıkartıyor. "Ama gerçekten çok dikkatli olacağız."

Kusura bakmayın kızlar, içecek yok" diyor adam.

Nike küpeleri olan bütün kutuyu başına dikmeden önce "Cehenneme kadar yolun var" diyor: Boğazındaki damarın attığını görüyorum. Elindekini bitiriyor. Gözleri yaşarıyor. Sonra da geğiriyor. Ağzı tamamen açık ama ses göğsünden geliyor. Dilinden yayılan tükürükler ışıkta görünüyor.

Altımızdaki ufak çimlik alandaki çöpe kutuyu atıyor. Takırdayarak tam içine giriyor. Birincisinden daha az kuvvetli bir kez daha geğiriyor ve gülümseyerek adama bakıyor.

Arkadaşı gülüyor. O da kutusunu atıyor ancak ıskalıyor. Çöpün kenarına çarpınca içindeki kola etrafa saçılıyor, çakılların rengi kararıyor.

"Hay allah" diyor.

Tam arkamdaki kafese atlarlarken onları seyrediyorum. Adam güvenlik demirini aşağı indirirken birbirlerine yaslanıyorlar. Yavaş yavaş yükselirken babama el sallıyorum. O da bana el sallıyor.

Saat yedi yönünde yukarı doğru hareket ederken havzayı geçiyoruz, sağ çaprazımda kalan panayırı görebiliyorum. Jeneratörler yerden bitme meymenetsiz adamlar gibi görünüyor. Her aletin arkasındaki gölge köşelere saklanmış ardı ardına sigara içiyorlar. Arkamdaki –doğrusu altımdaki– kafeste kızlar henüz hızlanmamış olsak da korkuyormuş gibi yapıyorlar. Bir tanesi bağırıyor: "Ahh, allah kahretsin, yavaşlayın!" Zirveye ulaştığımda çarpışan arabaların çatısında yanan sönen ampullerle DAVIS'S kelimesinin yazılmış olduğunu görüyorum.

Babama el sallıyorum. O da bana el sallıyor.

Gişedeki adam polislerin kullandığı tarz bir telsize konuşuyor.

"Hazır mısınız?" Duyuruyu yaparken sesi çatlıyor. Doğu Londra şivesi var.

"Evet!" diyorum.

"Sizi duyamıyom" diyor. İnce plastik bir pencerenin arkasında ayakta duruyor. "Hazır. Mısın ız?"

"Eveeeeet!" diye bağırıyorum.

Adam bir düğmeye basıyor.

Çember hızlanmaya başlarken bağrışmalar başlıyor.

En alt noktaya ulaştığımda babama el sallıyorum. Abartılı bir şekilde sanki endişelenmiş gibi tırnaklarını yiyor taklidi yapıyor.

Alet daha da hızlanıyor. Kafesim kendi ekseni etrafında beşik gibi sallanmaya başlıyor. "Rhythm is Dancer" şarkısını çalıyorlar.

Kızlar çığlık atmaya başlıyor.

Babamın çoktan ilgisinin dağıldığını, plastik halkaları avladığın balık oyununa baktığını görüyorum.

Alet tırmanıyor. Benim kabinim dönüp sallanmaya başlıyor. Yuttuğum ilaçları, loto sonuçları açıklanırken çekilen toplar gibi midemde oynadığını hayal ediyorum. Beynimin arkasında toplanan bütün o serotonini düşünüyorum. Beş farklı loto makinesini düşünüyorum: Arthur, Guinevere, Lancelot, Merlin ve Galahad. Deli gibi sırıtmaya başlıyorum.

"Hooop!" diye bağırıyorum.

Merkezkaç kuvveti beni oturağımda geri itiyor. Tepeye ulaştığımda St. Helen Rugby ve Kriket Sahası'ndaki ışıkların yakılmış olduğunu görüyorum. Havada asılı duran dikey beyaz ışıklar bir sonraki boyuta çıkan bir kapıyı andırıyor. Işıklara bakıyorum. Aşağı düşerken ışıklar retinalarımı yakıyor. Popom soğuk metal oturakta kayıyor, göğsüm güvenlik demirine dayanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Gözkapaklarımın arkasında, eriyen marshmallow şekilleri var. Midem kötü oluyor. İç gıcıklayıcı duyguya, mutlu sinapslarıma odaklanıyorum. Gözlerimi açıyorum.

Dağınık sakallı adamın yanında geçerken "Yaaaaaahhh!" diye bağırıyorum. Adam hiçbir şeye bakmıyor. Sıkılmış, avucunda içi bozukluk dolu bir torba var.

Tekrar hızla yukarı çıkamaya başlarken aşırı mutluluk hali hissediyorum.

Yükselirken görüş açımdaki projektörler yıldızlar gibi, baş dönmesi gibi. Kafam büyüyormuş gibi hissediyorum. Zaten oldukça büyük bir kafam var. Şiştiğini hissediyorum. Sanki biri bütün saçlarımı aynı anda çekiyor.

Diğer kafeslerden çok ciddi mutlu-çığlıklar yükseliyor: kızlar, oğlanlar, adamlar.

Tepeye çıkıp düşmeye başladığımızda boynum başımı tutamayacak kadar zayıflıyor. Kendimi bir alkolik gibi hissediyorum. Başımı güvenlik demirine dayıyorum.

Herkes çığlık atıyor. Sanıyorum ki onlar da benim gibi, kafesleri tutan vidaların gevşediğine inanıyorlar. Kırmızı kafeslerinin bir kriket topu gibi atıldığını, panayırda bir tekerlek gibi yuvarlandığını, ışıklarla hafif aydınlandığını hayal ediyorlar. Ve tam yere çarptıklarını hayal etmeden önce -Kızarmış Domuz arabasına çarpacakken- olayın en kötü kısmının bittiğini ve hayatta kaldıklarını fark ediyorlar. İşte aynı anda hem gülüp hem bağırdıkları zaman o zaman.

Saat altı yönünde tekrar tırmanmaya başlıyorum. O kadar mutluyum ki ölümü kötülemeden düşünebiliyorum. Midem jimnastik hareketleri yapıyor; öne takla, parende, yuvarlanma. Kendimden geçtim geçeceğim.

Kafesim zirveye varmadan önce kısa bir süre baş aşağı dönüyor ve dikine düşmeye başlıyor.

Ağzım açılıyor, dilim yerçekimini tanımıyor. IQ'um her yerde. Kelimeyi düşünemiyorum.

Tekrar düz dönene kadar.

Sarkma. Yerinden düşmek ya da kaymak anlamına geliyor. Özellikle de organlarda.

Chips bana bir keresinde internetten sarkan bir rektumun fotoğrafını gösterdi. Rektal sümüğümsü zarın anüsten dışarı fırlaması. Maymunun beyni gibi görünüyor. Mutsuz olduğumu söylemenin yollarından biri; internetteki cinsel

yolla bulaşan hastalık fotoğraflarına, futbolcuların kırık bacaklarına ve napalm bebeklerine* baktığımda midem bulanıyorsa tamamdır.

Doruğa ulaşıp tekrar inmeye başlıyorum. Yukarıda kafesteki kızlar hâlâ gülüyorlar.

İçlerinden biri bağırıyor: "Kapa çeneni, işemem lazım!"

Kulaklarım da odaklanamıyor. Dilimde kan tadı var. Güvenlik demirini zayıfça tutuyorum.

Yukarı ve aşağı kavramlarıyla bağım kopuyor. Çığlık atıyorum ama sadece alışkanlıktan. Diğer kafeslerden gelen çığlıklar azalıyor, o kadar ikna edici değiller. Sabit bir şeye odaklanmaya çalışıyorum: İki adam kontrol odasına sıkışmış, birbirleriyle konuşuyorlar.

Kalın sesli bir adamın kustuğunu duyuyorum.

Bedenime odaklanıyorum. Şakaklarım zonkluyor. Kafatasımın içindeki beynimin şeklinin farkındayım. Dış hatlarını çizebilirim.

Kızlardan biri, "Aman allahım" diyor yine. Birkaç gidiş gelişten sonra hâlâ eğlenebilen yalnız onlar var. Histerik bir halde gülüyorlar.

Kafesimin tavanından bir şeyler damlıyor. Boş koltuğa, elime ve kollarıma geliyor. İki koku var. Petrol ve amonyak. Üstümdeki kafesin ızgarasından bakıyorum. İki renksiz ovalin birbirine bastırıldığını görüyorum. Sıvı onların kafesinin altından akıyor. Bir kısmı rüzgâr tarafından savruluyor, bir kısmı benim vagonuma düşüyor. Aslında bunlar oval falan değiller. Bunlar çıplak popolar.

Benim vagonum öne doğru eğilince sıvı koltuktan akıp alttaki vagona iniyor.

"Aman allahım" diyor biri.

Paruresis, toplum içinde işeme korkusudur.

Gökdelen botanik bahçelerindeki su fıskiyelerine benzemeye başlıyor.

---

* İkinci Dünya Savaşıda atılan napalm bombalarıyla vücutları yanan bebekler. Bir diğer: Vietnam Savaşı'nın sembolü haline gelen "napalm kızı" fotoğrafı. (y.h.n.)

Alnımı güvenlik demirine dayayıp bu turun bitmesini bekliyorum.

Çeşitli iç organlarımı gözlerimin önüne getirmeye çalışıyorum. Ciğerlerim yuvarlanmış mısır gevreği paketleri. Kalbim ıslak bir tenis topu. Midem çalınmış bir cüzdan. Omurgam Jenga.

Sonunda gökdeleni durduruyorlar: ışıkları, müziği, hepsi. En son düşüşümüzü yaşarken iki çok tiz çığlık duyuluyor

Sonra her şey geri geliyor. Işıklar önce bir yanıp bir sönüyor. Bizi yavaşça aşağı indiriyorlar. Bütün kafesleri tek tek.

Ben inerken kısa düz kâküllü adam elime bir pound sıkıştırıyor. Yer bir su yatağı gibi. Demek mutluluk bu. Bir daha normal olmak nasıl hissettirecek hiçbir fikrim yok.

Çakıl taşlarının üzerine oturup iki kızın kendi vagonlarından inmelerini seyrediyorum. Bir tanesinin pantolonun arkasında koyu lekeler var.

Babam kendi kendine, "Bu amaç doğru değil" diyor.

Onu "Herkes kazanır!" Yazan bir tabelanın yanında dizleri üzerine çökmüş ufak bir tüfeğin deliğinden bakarken görüyorum. Biraz perspektif kazanmak için geri geliyor ve arkasında durduğumu fark ediyor.

"Ah, gelmişsin. Eğlendin mi?"

"İyiydi" diyorum.

Silaha geri dönüyor ve namludan sağ gözüyle bakıyor.

"Adamın biri kustu, ama sadece kendi üstüne" diyorum.

Gözünü kısarak "Şanslıymışsınız" diyor.

"Şanslı" diyorum gizemli bir sesle. Elimdeki demir poundu ısıtıyorum.

Bir gökdelenin beş dakika boyunca dönmesinin normal olduğunu düşünüyor olmalı. Muhtemelen verdiği paraya değdiğini düşünüyordur.

Babam silahı ateşliyor. Kâğıt hedefin ödül kazanabildiğin kırmızı alanını vuruyor. Daha doğrusu kırmızı bölgeyi hiçbir şey kazanamadığın beyaz bölgeden ayıran kalın siyah çizginin hemen yanından. Daha açık olmak gerekirse hediye kazandığın yerden.

"Evet!" diyor.

O ana kadar görünmeyen, bir taburenin üzerinde oturan oyun kabininin sahibi ayağa kalkıp kâğıt hedefi kontrol ediyor.

Babam bana dönerek "Bende hâlâ iş var" diyor

Oyun sahibi adamın üzerinde fermuarlı rahat görünen kabarık bir mont var.

"Kusura bakmayın. Tamamıyla kırmızı alanda değil. Tamamıyla kırmızının içinde olmak zorunda. Şans işte."

Babam hedefe yakından bakmak için biraz daha eğilirken ağzı da açık kalıyor.

"Ah" diyor kibarca başını sallarken, "önemli değil."

Adam üzerinde "Herkes kazanır!" yazan, altın rengi bir kovayı uzatıyor. Babama doğru sallıyor. Kırmızı ve beyaz hedefleri gösteren bir sürü iğneli armayla dolu. Sanırım diğer oyun sahiplerinin kaybedenlerin kim olduğunu anlamaları için tasarlanmış.

Babam adama gülümseyip bana dönüyor.

"Bunlardan ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler" diyorum.

Babam sanki kırılacakmış gibi görünüyor.

"Teşekkürler, almayacağız diyor adama.

Eğer bu bana olsaydı babamın ne diyeceğini tahmin etmeye çalışıyorum.

"Panayır? Yok hayır" diyorum.

Gülüyor. Onun her zamanki gülüşlerinden biri değil ama yine de bir gülüş.

Eğilip yerden tüylü bir balina alıyor.

"Bunu balık tutma oyununda kazandım" diyor bana uzatırken. "Özür dilerim. Ya bu ya da yengeç olacaktı."

Eğlence alanı alçak tavanlı geçici bir yapı. Sökülüp takılabilen sınıflar gibi. Duvarlar ve tavan siyah.

Peşimde babam Ridge Racer, Street Fighter II Turbo, Mortal Kombat ve PacMan'i görmezden gelip doğrudan Shocker'a, otantik elektrikli sandalye replikasına gidiyorum. Bütün bir arka duvarı kaplıyor.

Oturak çok büyük meşe bir taht. Sırtını dayadığın şeyde gerçek bir voltmetre var. En üst hedef olan 13.200 volta ne kadar yaklaştığını gösteriyor.

"Hadi baba. Bunu denemen için biletini ben alacağım" diyorum. "Sonuna kadar dayanman gerekiyor, yoksa paramı ziyan etmiş olacaksın."

Her tarafında uyarı levhaları var. "Yüksek voltaj" ve "Baş üstünde Güç Telleri." Bir tanesi Gal dilinde ve üzerinde elektroşoka uğrayan bir adamın resmi var. "Tehlike / Perygl" yazıyor.

"Beni öldürmek için ne kadar ödeyeceksin?" diyor.

"Yeteri kadar" diyorum.

Babamın terapiste gitmem için bana otuz sterlin verdiği zamanı hatırlıyorum.

Babam sandalyeye oturuyor. Sırtını dikleştiriyor.

Deri kayışları takmasına yardımcı oluyorum. Parmaklarının kolçaklardaki elektrotlarla doğrudan temas halinde olmasına dikkat ediyorum.

Sıcak poundu jeton deliğine atıyorum.

"Ben yapmadım!" diyor.

"Tövbe et! Tövbe et!" diyorum.

"Karım zorla yaptırdı!" diyor.

"Söyleyeceğiniz son bir sözünüz var mı?"

Bir şeyler düşünürken ağzını açıyor.

"Yapman gerekiyorsa yapman gerekiyordur!"

Babam bunu uzun araba yolculuklarında ne zaman tuvalete gitmem gerekirse söyler.

"Söyleyeceğiniz daha iyi bir son bir sözünüz var mı?"

"Ve şimdi işin gizemi!" diyor.

Birkaç çocuk oyunlarını bırakmadan dönüp bize bakıyorlar. İki oğlan Formula Bir arabalarının göçmüş koltuklarından bakıyor.

Babamın üzerinde yeşil bir tişört ve haki renk şort var.

Seni elektrikli sandalyeyle ölüme mahkûm ediyorum" diyorum ve "Yüksek Güç" düğmesine basıyorum.

Ağır bir çelik kapının kapanması ve kilitlenmesi sesi geliyor. Sonra ısınmakta olan bir elektrik jeneratörünün homurdanmasının altından babamın kalp sesini duyuyoruz. Voltmetre oynuyor.

Babam kaşlarını kaldırıp ben korkuyorum yüzü yapıyor. Başına gelecekleri bilmiyor bile.

İdam başlıyor. Sandalye şiddetle sarsılmaya başlıyor. Daha sakin bir şey beklediğini söyleyebilirim. Sandaletleri ayaklarına vuruyor. Keskin bir statik vızıltısı var.

Başlarında kep olan iki oğlan yanımda durup seyrediyorlar.

Babam tutunuyor.

"Hadi baba" diye bağırıyorum

En iyi gözlükleri burnundan kayıyor. Yere düşmeden önce dizinde duruyor.

Oğlanlardan biri gülerek babamı gösteriyor.

"Yapabilirsin!" diyorum, eğilip gözlüklerini alıyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum. Çılgınca gözlerini kırpıştırıyor.

Voltmetrenin iğnesi yarıyı geçiyor.

Bozuk para veren kadın dışarıdan seyrederken sigara içiyor. Sıkılmış gibi görünüyor.

Babamın başının arkasından biraz duman çıkıyor.

Yüzü kızardı ama şaşırtıcı bir şekilde gülüyor, öyle bir sırıtıyor ki dişleri birbirine çarpıyor. Koltuğun üzerinde zıplarken kahkahası dalgalı.

Parmak eklemlerinin şeklini görebiliyorum. Bembeyazlar.

Oğlanlardan biri "Bam!" diye bağırıyor.

Babamın başının tepesinde bir duman beliriyor. Yanma ve tütme sesi var.

Elektrik dalgasının sesi yavaş yavaş kaybolurken geriye sadece babamın kalp monitöründen gelen monoton ölüm sinyali sesi.

"Evet!" diye bağırıyorum.

Oğlanlar onaylayarak başlarını sallayıp uzaklaşıyorlar.

Duman tavanda toplanıp gecenin içinde kayboluyor. Ters bir şelale gibi. Dolabın altında kaynayan kettle'dan çıkan duman gibi.

Koltuğun sallanması yavaşça duruyor.

Babamın gözleri sulanmış. Elektrotları gevşiyor.

Başı omzuna düşüyor, dili dışarı çıkıyor. Uzuvları birden kendini salıyor.

Tahta yaklaşıp sanki evlenme teklifi edecekmişim gibi elini elime alıyorum.

"Ölmedin" diyorum

Gözleri geriye dönüyor. Gırtlağından uzun bir inleme çıkıyor. Kolları yavaşça kalkıyor, bilekleri hâlâ uyuşuk. Deney işe yaradı. Babam ceset taklidi yapalı aylar olmuştu, belki daha fazla. Zombi elleri boynuma sarılıyor. Beni kendisine çekip sarılıyor.

"Ölmedin" diyorum.

Devretme

Günlerden çarşamba. Yemek masasının etrafında oturuyoruz. Uyguladığım tedaviden beri babam işe döndü ve yemeklerde de çok daha konuşkan oldu. Psikiyatrist olmayı düşünüyorum.

Başlangıç olarak Parma salamıyla kavun yedik ve şimdi de Fas usulü koyun eti, kuskus ve sultaniye üzüm yiyoruz. Haftalardır ilk kez akşam yemeğimizi babam hazırladı.

Graham ismini düşünüyorum. Yıllardan beri annemle babamın arkadaşlarının hepsinden konuştuklarını duydum. Her tür ismi, soyadını ve lâkabı duydum: Maya, Salmo, Porko, Cheşsy, Morwen, Dyllis, Silent, Colleen ama bugüne kadar bir kez bile Graham adını ettiklerini duymadım. Telefonda annemin arkadaşı Martha, Graham'dan sanki çok önemli bir karaktermiş gibi bahsediyordu. Hiçbir ön bilgi ihtiyacı hissedilmemişti.

Annemla babam toplu taşıma hakkında konuşuyorlar.

Babam, "Neredeyse uçmak daha ucuz" diyor.

Ailemin bütün sırlarının ortaya dökülmesinin önemli olduğunu düşünüyorum.

Çatalımı havaya kaldırarak "Durun" diyorum. "Yeni bir sohbet konum var."

İkisi de bana bakıyor.

Babam, "Oliver, kibar topluluklarda sohbetin seyrini konuşmak istediğimiz konu sanki o anda konuştuğumuz konuyla alâkalıymış gibi davranarak değiştiriyoruz" diyor.

Annem, "Çok önemli bir yetenek" diye onaylıyor. "Anneannen bu konunun uzmanı."

"Bir deneyeyim" diyorum.

Annem, "Peki" diyor. Tren biletlerinin fiyatlarından konuşuyorduk."

Babam, "Kendini bölümler arasında geçiş yapan bir televizyon sunucusu gibi düşün" diyor.

"Trenler diyorsunuz..." Yaratıcı bir ara veriyorum. "Ne kadar da sıkıcı; benim konuşmak istediğim şey hakkında konuşalım. Graham... kim?"

Annemle babam bakışıyorlar.

Annem, "Eski bir arkadaşımız" diyor.

Babam bir eliyle ağzını kapatarak bana fısıldıyor: "Anneni kollarından çaldığım adam."

Bir cin gibi omuzları sarsılarak gülüyor.

Annem ona bir çocuğa bakarmış gibi bakıyor. Babamın dudakları "ups" der gibi büzülüyor. Sonra duruşunu düzeltip yeniden yetişkin modeline geçiyor.

"Ne kadar eski bir arkadaş?" diye soruyorum.

Annem, "Eski çok eski" diyor.

Şarabından bir yudum alıyor.

"Neden onun adını daha önce hiç duymadım?"

"Çünkü onu uzun zamandır görmedik. Lloyd bana erik ezmesini uzatabilir misin lütfen?"

"Onu şimdi neden göreceğiz?"

Sorum yeteri kadar işitilebilir seste olmasına rağmen annem, "Ne?" diyor.

Babam ezmeyi masa örtüsünün üzerinden itiyor.

"Onunla öğlen yemeğine çıkıyorsun" diyorum.

Babam, "Evet, çıkıyorsun" diyor.

"Doğru Lloyd. Onunla yemeğe çıkıyorum çünkü Port Eynon'a taşınıyor."

"Ve o eski bir arkadaş" diyorum.

"Evet" diyor annem. Erik ezmesi kavanozunun kapağı açılırken pat diye bir ses çıkıyor.

Babam, "Port Eynon'da bir ev almaya nasıl parası yetiyor ki?" diye soruyor.

Annem kan kırmızısı ezmeden bir çatal dolusu alıyor ve tabağının kenarına vurarak koyuyor. Babam peçetesini yerden alıyor.

Babam, "Bana sakın iş bulmuş deme" diyor.

"Lloyd, adam on yılın hemen hemen tamamını bütün Amerika'da capoeira* okulları kurarak geçirdi. Port Eynon'da elbette bir kulübe alabilir."

Adam. Annem ona adam diyor. Bu beni endişelendiriyor.

"Dansta bu kadar para olduğunu bilmiyordum."

"Capoeira dans değil Lloyd."

Babam bana göz kırparak, "Ah pardon" diyor.

Annem devam etmeden önce babama kaşını kaldırıyor.

"Her neyse, son derece kibar bir şekilde bizi akşam yemeğine davet etti."

"Bir dakika, bir ajandama bakayım..." Babam bir defterin sayfalarını çeviriyormuş gibi yapıyor, başını sallayıp dilini şaklatıyor. "Hay allah, sanırım bütün haftasonu bale dersim var..."

Gülüyorum.

"Lloyd. Aptal aptal konuşma."

Aptal aptal konuşma, süper!

"Hayır gerçekten, yapmam gereken bir sürü iş var."

"Hadi ama, adamı on yıldır görmedin."

Yine... *Adam.*

"Sen de benim kâğıt yığınımı görmedin."

"Ben senin yerine yaparım baba" diyorum. Arada bir dışarı çıkması iyi olur diye düşünüyorum.

* Brezilya kökenli bir tür dövüş sanatı. (ç.n.)

"Hah tamam, Oliver benim işlerimi yapar. Galler yetki devriyle ilgili bilgin ne durumda Ol?"

"Bu Cardiffliler maymunlara ne kadar benziyor hakkında mı?"

Babam hayal ürünü bir zile vurarak "Çıs-tak" diyor. O da Cardiff'ten nefret eder.

"Sohbet konusunu değiştirmene izin vermeyeceğim" diyorum

"Ah."

"Anlat bakalım. Annemi nasıl ondan çaldın ve atletini yırtmanla bu konunun bir alâkası var mı?

Babam konuşmak için ağzını açıyor ama annem çenesi bir tarafa kaymış, dili de alt dişlerine yapışmış bir şekilde sertçe babama bakıyor.

"Baban beni çalmadı Oliver."

"Atletini o zaman mı yırttın baba?"

Babama ne zaman sıkıcı biri olduğunu anlatsam bir zamanlar atletini yırttığını iddia eder. Hikâyeyi hiçbir zaman bir bağlamda anlatmaz.

"Graham benim çok çok eski bir erkek arkadaşım ama şimdi çok hoş bir kız arkadaşı var..."

"Her fırsatta bahsettiği bir kız arkad..."

"Çok sevdiği biri Lloyd lütfen büyü artık."

Hepsi tek cümlede. Harika.

"Öyleyse neden Swansea'ye geri geldi?" diye soruyorum.

Babam, "Pek yerinde bir soru Oliver" diyor ve sanki haber spikeri suç mahallinden bildiren muhabire dönmüş gibi anneme dönüp bakıyor.

Annem mükemmel bir lokmayı çatalında dengeliyor (koyun etinden alınmış bir parçayla kuskus -iki üzüm de içinde- bir tepe halinde dengelenmiş). Çatal sallanıyor; birkaç sarı tahıl düşüyor.

Bütün lokmayı ağzına atıp hiddetle çiğnemeye başlamadan önce babama, "Sen pisliğin tekisin" diyor. Annem pisliğin dediği zaman kelime çalılık gibi hışırdıyor.

Ben hâlâ hey ho hey, ben bir soru sormuştum? yüz ifadesiyle bakıyorum.

Babam bana dönüyor: "Hmm, Swansea'ye yemekleri için dönüyor olmalı Oliver" diyor

"O zaman bize çay içmeye de gelecek mi?" diye soruyorum.

Annem daha hızlı çiğnemeye başlıyor.

"Hmm, sadece Jill vejeteryan rulosu yaparsa. Graham benim nabzımı dirseğimden ayırt edemediğimi sanıyor."

Babam kendi esprisine gülüyor.

Annem lokmasını yutuyor. Masadan kalkıp tabağındaki yemeğin geri kalanını komposto kutusuna döküyor ve gürültülü bir şekilde tabağını bulaşık makinesine koyduğunu duyabiliyoruz.

Babamla ben yemeye devam ediyoruz. Graham hakkında konuşmayı bırakıyoruz. Babamın bana göz kırpmasını ya da öyle bir şey bekliyorum ama yapmıyor.

Canicide*

"... Dün öğrendim, medulloblastom** deniyor." Sarsılıyorum. Jordana ilk kez anlamadığım bir kelime söylüyor. Ya da annesinde bir beyin tümörü olduğunu söylüyor.

Okuldan eve dönerken geçtiğimiz yaya köprüsündeyiz. Durup kenara yaslanıyoruz, altımızda arabaların kayboluşunu seyrediyoruz.

"Bu çok uzun bir kelime" diyorum.

"Oliver, annem kelime oyunu programında değil. Ölebilir." Jordana dudaklarından bir tükürüğün sarkmasına izin veriyor.

Ona kelime oyununda en uzun kelimenin dokuz harfli olduğunu söylemek istiyorum.

---

* Sık kullanılmayan Latince kökenli bir kelime. Bir köpeği öldürmek veya köpek katili anlamına geliyor. (ç.n.)

** En yaygın görülen çocukluk çağı tümörlerindendir. Yetişkinlerde daha az görülür. (ç.n.)

"Bayan Riley'nin arabası geliyor" diyorum. Yaklaşmakta olan vauxhall'u gösteriyorum ama Jordana arabayı zaten çoktan gördü. Tükürüğünü sallıyor ama hedefi tutturamıyor; Jordana iyi değil.

"Şanssız atış" diyorum.

Aşağı yola bakıyor, saçları yüzünü saklıyor.

"Ameliyat üç hafta sonra. Doktor çok tehlikeli bir prosedür olduğunu söyledi. Ölmese bile bir daha hiçbir zaman aynı olmayabilirmiş."

"Hmm."

"Bir yerlere gidiyorlar. Sadece ikisi. Bu hafta sonu." Jordana bana bakmıyor. "Bize gelsene."

20.6.97

Günün kelimesi: Kırpmak (exungulate) - Tırnak ya da toynak kesmek.

Sevgili JorGünlük,

Jordana'nın ailesiyle hiç tanışmadım. Sanırım Jordana tanışmamı istemiyor. Duyduklarımdan yola çıkarak çay arasında ne yediklerini hayal etmekten ya da onlar dışarıdayken evlerinin içini görmekten memnunum. Hafifçe buzlu camların ardında, bir büfe ve içinde tabaklar var. Duvarda Three Cliffs Plajı'nın suluboya bir resmi asılı. Çalışmayan bir gaz sobaları var.

Babasının tırmanma duvarındaki tutunacak çıkıntılar gibi büyük bir burnu olduğunu hayal ediyorum. Annesinin ense derisinin haşlanmış domuz eti gibi olduğunu düşünüyorum. Güneş yanığı olmanın kötü kabul edilmediği günlerde İspanya'da oluşmuş güneş lekeleri.

Fred doğru düzgün havlayamıyor. Beyaz bir keçi sakalı ve siyah bir vücudu var. Bazen ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Evcil hayvanlar sahiplerini taklit ederler. Fred çok korumacı. Jordana ile o kirli işi yaptıktan birkaç gün sonra kulağıma vurdu. Fred'i kırpmak isterim.

Köpek yıllarına göre doksan altı yaşında. Her altı günde bir yaş günü. *Ergenleri Sevgi ve Mantıkla Büyütmek* kitabında evcil hayvanların öldükleri için önemli oldukları yazıyor. Çocuklar bu sayede ölüm ve yas sürecine alışıyor. Fred'in annesinden önce ölmesi Jordana için iyi olur.

Jordana, Fred'i uyutma yani gönüllü olunmayan ötanazi konusunda konuşulduğunu söylüyor. Merdivenleri çıkarken yarısında kakasını yapıyormuş. Sanırım yaşlı, zayıf olduğu ve yukarı çıkarken başı döndüğü için böyle yapıyor. Fred'in romatizması da var. Yani bu da sallanan tahta bir at gibi koşuyor demek.

Mükemmel biri ve çok ilgili bir erkek arkadaş olduğum için Jordana'nın fiziksel sağlığına ilgi gösteriyorum. İnternet araştırmalarıma göre evcil hayvanlar egzamayı artırabiliyor. Sorun iki katmanlı. Öncelikle egzamatikler –bu benim uydurduğum bir kelime– çoğunlukla hayvan kılına alerjikler. İkinci olarak evcil hayvanların ortaya saçtıkları tüy ve ölü deri mikroskopik maytları kendilerine çekiyor.

Alâkasız olacak ama bugün Sketty Road'daki nalbura gittim. Şeytan ve Büyük Peynir adını verdikleri fare kapanları vardı. Ben sonunda Ratak aldım. İçi ilaç dolu ufak bir tüp. Fareleri ve sıçanları öldürüyor. Warfarin'in öldüremediklerini bile. Dev bir sıçan gördüğüm günü hiçbir zaman unutmayacağım. Otuz numaranın bahçesindeki çöp torbalarının yanındaydı.

Warfarin kelimesini seviyorum.

Uluyorum,

O

Cumartesi sabahı.

Jordana'nın mutfağındayım. Saat onda geldiğimde Jordana'nın üzerinde hâlâ pijamalarının olacağını biliyordum. Seksi pijamalar değil: üzerlerinde bulut ve gökkuşağı çizimleri var. Yukarıda üstünü değiştiriyor.

Musluğun altındaki dolapta teneke teneke köpek maması ve bir de büyük bir torba Canine Crunch topları var. Bir avuç Canine Crunh toplarından ve sonra da bir avuç Ratak alıyorum ve bunları Fred'in yemek kabına boşaltıyorum. Fare zehiri rengi biraz farklı ve biraz da fazla küçük ama yeteri kadar ikna edici görünüyor.

Fred kapıyı başıyla iterek içeri giriyor.

Ratak aslında kolekalsiferolden yapılıyor. Bu kelimeyi Yahoo'ya yazdım ve etkileri hakkında daha çok şey öğrendim. Şansıma websitesi, *Isis* adında online bir bilimsel dergi ve bu kimyasalın bilhassa köpeklere zarar vereceğinden bahsediyordu.

Fred'e ne olacağını, insan dilinden anlamasa da anlatıyorum.

"Önce ciğerlerin, miden ve böbreklerin kireçleşecek."

Bana aptal aptal bakıyor.

"Sonra birkaç saat ya da belki birkaç gün sonra: iç kanama, kalp rahatsızlıkları ve böbrek yetmezliği."

Fred zaten son zamanlarını yaşıyor. Eminim, normal şartlar altında Jordana'nın uzun dönemli duygusal dengesini koruyabilmesi için bir nebze rahatsızlık çekmeyi ve hayatının bir nebze kısalmış olmasını isterdi.

Fred ağzını açıyor ama hiçbir ses gelmiyor.

Ellerimi yıkayıp yukarı Jordana'nın yanına gidiyorum.

Daha sonra aşağı Fred'e bakmaya geldiğimde -Jordana yorgun- sadece fare zehirlerinin tabağın ortasında kalmış olduklarını görüyorum. Fred sepetinde gözleri tamamen açık oturuyor. Ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Fare zehirlerini alıp bir kesme tahtasının üzerine koyuyorum. Bıçağın sapını kullanarak her bir topu iyice un ufak ediyorum. Babamın sarımsağı ezmesi gibi. Fred tezgâhın yanındaki ahşap tabureye zıplayarak beni seyrediyor. Siyah dudaklarına bakıyorum.

Buzdolabından içinde kalp, karaciğer ve işkembe aroması olan Pedigree Chum kutusunu alıyorum ve ölüm tozunu içine serpiyorum, bir çatalla karıştırıyorum.

"Çok asilsin" derken tenekeyi buzdolabına geri koyuyorum.

Buzdolabının kapağına bakıyor.

Pazartesi öğleden sonrası, Jordana'yı okuldan evine bırakırken "Fred nasıl?" diye soruyorum.

Jordana başını bana doğru eğiyor ve gözlerini kısıyor.

"Sadece merak ettim" diyorum, "Fred'i severim."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor.

Sonra tekrar açıyor: "Aslında artık yemek yemiyor." Jordana şüpheyle bana bakıyor: "Sanırım bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor."

İlgilendiğim için şüpheleniyor. Bir suikast planladığımı bildiği için değil.

"Ah, köpekler çok akıllıdır" diyorum.

Watkin Sokağı'ndan aşağıya yolun ortasından giderek sessizce yürüyoruz. Spor dersi için yanımda Tesco çantası var ve bununla Fred'i boğmaya hazırım.

Jordana birden önemli bir şey hatırlamış gibi duruyor ve "Siktir" diyor. Dişlerini suçluluk duyar gibi gösteriyor.

"Zavallı Bayan Riley" diyor.

Bayan Riley bizim din öğretmenimiz.

"Sanırım gerçekten çok ileri gittik" diyor.

Jordana annesinin tümörünü öğrendiğinden beri iki yönden çok değişti. Birincisi çok daha anlayışlı. İnsanlara lâkapları yerine isimleriyle sesleniyor: Scab ve Rid artık Joseph ve Rhydian. Bir öğretmen özel bir çaba sarf ettiğinde, mesela Bay Linton elektrogitarını getirdiğinde, ilgi gösteriyor. Janet Smuts'ı günlerdir eleştirmedi.

İkincisi, kendi hayatına önem veriyor. Ana caddeyi geçmeden önce geçme sinyalinin ötmesini bekliyor. Bisikletine doğru dürüst binmemesine rağmen kask satın aldı. Okul servisinde emniyet kemerini taktığını saklamak için çantasını kucağına koyuyor.

Bayan Riley'nin sağ kaşının üzerinde büyük bir beni var. Fotokopi çekmeye gittiğinde onun Blu-Tack yapıştırıcısını çaldık. Chips'in emriyle on sekizimiz de kendi benlerimizi yaptık. Hatta Chips üşenmeyip genital bölgesindeki kıllardan (onda bir hayli var) birini kopartarak kendisininkini

biraz daha süsledi. Jordana isteksizce de olsa kuralları bildiğinden gruba uyum sağladı. Hepimiz bu aksesuarımızı sağ kaşımızın üstüne taktık. Bayan Riley sınıfa geri geldiğinde hepimizin başımızı eğmesine –harıl harıl çalışıyormuşuz gibi– şaşırmıştır.

"Hepinizin neyi var böyle?" diye sordu. Nihayet sorunlu sınıfıyla bir aşama kaydediyormuş gibi hissediyordu.

Başımızı kaldırdık. Dört saniye sonra ağlamaya başlamıştı. Onun kullandığı bu sınıfın kapısını kilitlemezsen kapı asla kapanmıyor: Kapının kilidini zar zor açıp kendini koridora atması on iki saniye sürdü.

Yürümeye devam ediyoruz. Jordana altdudağını ısırıyor.

Jordana tekrar yolun ortasında durarak "Siktir" diyor.

"Kimse onun ağlayacağını beklemiyordu" diyorum, bunu derken de Chips'in sözlerini hatırlıyorum: eminim hıçkırarak ağlar.

Durup arkama bakıyorum: gözleri açık, beni görmüyor, yola bakıyor. Jordana'nın empati duygusunu kontrol altına alması gerekiyor.

"Muhtemelen daha derin bir duygusal çalkantının semptomuydu" diyorum.

Gözlerini bir şeye odaklamış, "Kes sesini" diyor.

Onun bakışlarını takip ederek yolda birkaç metre ötedeki bir noktaya bakıyorum. Siyah bir köpek yatmış, bacakları titriyor.

"Fred" diyor.

Biraz daha yaklaşıyorum ve midesinin açıldığını, ufacık ince bağırsaklarının dışarı taştığını, asfaltın üzerine spagetti gibi yayıldığını görüyorum. Gözleri patlamak üzere olan sivilceler yuvarlarından fırlamış. Çenesi sarkmış. Dişleri daha çok sarı ama uçları beyaz. Kar rengi protez yapılmış gibi. Biraz daha gerisinde, yerde kuyruklu yıldız şeklinde bir kan lekesi var.

"Fred ölmüş" diyorum.

Ve sonra on altı yıllık yaşantısında ilk defa Fred gurur duyabileceği bir ses çıkartıyor. Bozulmuş bir çim makinesi gibi: yarı tiz yarı gargara yaparmışçasına.

Jordana, "Hâlâ yaşıyor" diyor ve ben acaba onu kurtarmaya çalışacak mı diye merak ediyorum: Gözlerini geriye bastır, karnını ayakkabı bağcıklarıyla dik. St. John's ambulansından gelen yaşlı adamı düşünüyorum. Sabah toplantısına katılıp bize kalbi durmuş on iki yaşındaki bir plastik kıza nasıl suni teneffüs yapabileceğimizi göstermişti. Fred'le ilgili sevdiğim şeylerden biri nefesinin kötü kokmamasıydı.

Jordana kayboluyor. Yardım bulmak için gittiğini, bunu tek başına kaldıramayacağını düşünüyorum. Nasıl hissettiğini biraz anlıyorum. Bacaklarının böylesine titremesi beni de gerçekten mutsuz ediyor.

Ona daha fazla acı çekmemesi için yardım etmem lazım. Bu insanca bir davranış olur. Yolun aşağısında bir inşaat malzemesi konteynırı var. Onun içinden bir kiremit ya da kalas bulabilirim. Fred'in nasıl ölmek isteyeceğini merak ediyorum. Kiremitle mi kalasla mı? Hangisi daha saygın? Ama hiçbir şey yapmıyorum çünkü kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyorum. Sırtındaki tüyleri kabarmış, punk modeli ve pıhtılaşmış kanla topaklanmışlar. Bir miktar kan oluktan aşağı akıyor. Başımı çeviriyorum ki biraz daha iyi düşünebileyim.

Bunu yapabildiğine inanamıyorum ama Fred aynı sesi bir kez daha çıkartıyor. Azgın bir kedi sesi.

Bence en azından Fred'in anlaşılmayan bir kelimeyle ölüyor.

Jordana bir tuğlayla birlikte dönüyor.

Yüzündeki bakış odaklanmış ve üzgün. Matematik testi çözerken de aynı ifade oluyor.

"Şaka yapıyorsun" diyorum.

"Onu burada böyle bırakamayız."

"Tuğlanın çözüm olduğunu sanmıyorum."

"Bir şey yapmamız gerekiyor."

"Belki başka bir arabanın geçmesini bekleyebiliriz."

"Of allahım" diyor.

"Sence ne kadar dayanabilir?"

"Zavallı Fred" diyor.

Ağzı açık bile değil ama yine bir ses çıkartıyor. Ses boğazından geliyor. Gargara yapma sesine yakın.

"Ah Fred!" Jordana'nın yüzü kıpkırmızı. Tepesinde tuğlayla birlikte duruyor. "Yapmam lazım."

"Yapamazsın" diyorum.

"Bu onun iyiliği için" diyor.

"Ama..."

"Tutmama yardım et."

"Biraz sonra ölecek."

"Şunu tutmama yardım et."

Kaşları gözlerinin çok da yukarısında değil.

Fred'in kafatasının iki yanına geçiyoruz ve tuğlayı iki yanından tutuyoruz. Jordana'nın bileklerinde kaşıdığı yerlerde kuru deri parçaları var. Halının tüylerini ters tarafa sürttüğün zamanki haline benziyor.

Jordana'nın annesi Fred'in durumunda olsaydı onu İsviçre'ye götürmedikleri sürece bunu yapamazdık. İsviçre'de hiçbir kural yok.

"Hitler bunu engelli insanlara yaptı" diyorum.

"Kapa çeneni Oli."

"Kelime ötanazi" diyorum.

"Kapa çeneni!"

En sevdiğim kelimelerden biriydi eskiden.

"Tamam, üçten sonra" diyor. Öfkeyle gözlerini kırpıştırıyor.

"Yapamam" diyorum.

"Üç."

"Dur."

"İki."

"Lütfen."

"Bir."

"Tanrım."

"Şimdi."

İkimiz de tuğlayı indirmiyoruz.

"Kahretsin" diyor.

"Özür dilerim" diyorum.

"Kahretsin."

Bacakları dört buçuk dakika sonra duruyor. Jordana'ya, Fred'den geriye kalanları bir mukavva parçasına koyarken yardım ediyorum. Koku, sanırım yarı yarıya hazmedilmiş dışkıdan geliyor. Onu çöp konteynırına, ceket askılarıyla dolu bir yatağın altına sıkıştırıyoruz.

Yolun ortasında birbirimize sarılıyoruz. Şehit Fred'e saygı duruşunda bulunuyorum. En azından kendi seçtiği zamanda öldü. Onun ölümü Jordana'nın annesinin ölümü durumunda çok faydalı olacak. Ve toz maytı nüfusunun da azalmasına sebep olabilir. Jordana'nın omuzumda ağladığını hissediyorum.

Daha büyük resmi görebildiğim için mutluyum. Sevdiği birini kaybetme testinden geçti.

İki gün sonra. Ameliyattan iki hafta önce. Salıncaklarda oturuyoruz. Burada oturabilip Fred'in olmadık yerlere çişini ve kakasını yapıp yapmadığını düşünmemek güzel.

"Annem ve babam bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmemi istediler. Onlara Fred'i sevdiğini ve onun için endişelendiğini söyledim."

Jordana'nın yüzünde tanıdık bir ifade; beni anladığını, beni iyi yanımı, ne kadar sevecen olduğumu, öyle olmasam bile, bildiğini gösteren bir ifade var.

Bana bakarak "Jude seninle tanışmak istediğini söyledi" diyor. Jordana annesinden ismiyle bahsetmeye başladı: Jude. Bu Jordana'nın öfke dolu empatisinin talihsiz bir semptomu. Annesini normal bir insan gibi görüyor. "Seni yemeğe davet etti."

İşte yine aynı ifade. Benim gerçekten de onlar üzerinde iyi bir etki bırakmak istediğim için gergin olduğumu sanıyor. Bunun Jude ölmeden onu görebileceğim tek sefer olabilme ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum.

"Bu kadar endişelenme. Seni yemezler."

Başka yöne bakıyorum. Kesme tahtası üzerindeki fare zehrini düşünüyorum.

Trojanlar

Geçen pazar annem Graham'la birlikte öğlen yemeği için Vrindavan'a, şu Hare Krişhna kafesine gitti. Babam evde kaldı.

Bir keresinde Vrindavan'a götürülme şanssızlığını yaşadım. Vegan çikolatalı pasta güvenli bir seçenekti. Menüleri neredeyse bir manifesto sayılır. Veganlar arıcıların köle sahipleri olduğunu ve balın da hırsızlık olduğunu düşünüyor.

Ben serbest piyasa ekonomisine inanıyorum ve eminim arıların mantıklı düşünme imkânı olsaydı fazla ürettikleri balı insan yapımı daha temiz kovanlarla değiş tokuş etmek isterlerdi. Arılar zaten halihazırda güzel bir ortamda çalışıyorlar. Çiçekler vesaire. Bununla uyumlu şık yaşam koşulları isterlerdi.

Annem yemekten geri geldiğinde doğrudan yukarı çıktı ve babamla uzun bir konuşma yaptı. Sonra benimle konuşmaya geldi. Yatak odamda ben yerde otururken yanıma

çöktü. Arkadaşları Graham'ın Powys'de bir meditasyon atölyesinde gönüllü olarak çalıştığını ve onlara da gelme şansını sunduğunu anlattı. "Tebrikler" dedim. Her zaman böyle bir şeyi denemek istediğini söyledi. Bunun iyi bir fırsat olduğunu, çünkü genelde böyle çalışmaların rezervasyonlarının aylar öncesinden bittiğini söyledi. Kendini Graham'a borçlu hissedip hissetmediğini sordum. Giriş derslerinin on gün süreceğini söyledi. Vrindavan'da duyduğu her şeye inanmaması konusunda dikkatli olması gerektiğini söyledim. O da "Bir sonraki Cumartesi başlıyor" dedi. O yokken bana babamın bakacağını söyledi.

Babam sütlacın benim en sevdiğim tatlı olduğunu düşünüyor. Bana göre ise kurtçuğa benziyor.

Annem bu sabah Powys'e gitti. Babamla ben birlikte kaliteli zaman geçiriyoruz.

Kaşığını tatlının henüz bozulmamış buruşuk tabakasına daldırırken "Bu benim de en sevdiğim tatlıydı" diyor. Şişmiş bir pirinç tanesi kendini onun sakalına asıyor. Babam kalan sütlacı, soğuk da olsa kahvaltıda, öğlen ya da akşam yemeğinde yer.

"Biraz daha?"

"Hayır teşekkürler, doydum" diyorum.

Başını sallıyor, yutuyor.

"Baba. Grahamla ilgili?"

"Evet"

"Nasıl biri?"

"Düzgün sayılır. Neden soruyorsun?"

Kız arkadaşımın düzgün sayılan bir adamla on gün gitmesine izin vermezdim demek istiyorum. Chips düzgün sayılır.

"Graham'ın soyadı ne?"

"Neden?"

"Sadece annemi düşündüğüm için."

"Anneni merak etme."

"Emin misin?" diyorum şüpheli.

"Evet."

"Peki."

Babamın arkasındaki resme bakıyorum. Annemler bunu gerçekten de para verip aldılar. Teraslı bir evin önünde duran ufacık kalmış yaşlı bir kadının resmi.

"Her neyse, Jordana nasıl?"

"Daha iyi" diyorum.

"Onunla doğru düzgün tanışmamıza bir gün izin verecek misin?"

"Hayır. Siz ölümcül hasta olana kadar değil."

"Ah, çok iyi."

"Jordana'nın ailesiyle akşam yemeği yiyeceğim."

Ağzına bir kaşık daha atıyor ve çiğniyor. Ses bana iki parmağı hatırlatıyor: Chips'in kurallarına göre nezaket. Babamın ağzının kenarlarında bir tür beyaz köpük kalıntılar var.

Babamla Jordana gerçekten de uzun uzun konuşacak olsa ne olacağını düşünüyorum. Onları bir Fransız restoranında otururken hayal ediyorum. Kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsü var. Babamı sarımsak sosunda salyangoz siparişi verirken görebiliyorum. Jordana'nın dudaklarını ağzının içine çekerken görebiliyorum. Yarım porsiyon patates kızartması yarım porsiyon da pilav sipariş verdiğini hayal ediyorum. Babamın kulaklarının kızardığını hayal ediyorum. Aslında bütün bir evren o an sona erebilir. İki oynatılamaz nesne çarpıştığında.

"Umarım prezervatif kullanıyorsunuzdur" diyor.

Kaşığımı cam kâsemin kenarına vuruyorum.

"Trojan kullanıyorum, Amerika'nın bir numarası" diyorum.

Babam bir tarihçi. Galler tarihi olsa da. Bana böyle bir prezervatif markasına güvenmem konusunda dikkatli olmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Yunanlıların ordularını (ya da penislerini) hediye diye yutturdukları dev bir tahta atın içine saklayarak (ya da prezervatife) Truvalıların kalesine (ya da vajinasına) soktukları bir ana dayanarak oluşmuş bir markaya. Truvalılar sarhoş olduklarında prezervatif yırtılmış ve bütün Yunanlı askerler dışarı çıkıp ciddi bir yağma yapmışlar.

"Ha tamam" diyor.

Jeeves'ten "Graham'ın gönüllü olarak çalıştığı Powys meditasyonunu anlatmasını" istiyorum.

Jeeves tam olarak neden bahsettiğimi biliyor. İlk bulduğu web sitesi Anicca meditasyon merkezi. Gönüllülerden birinin adı Graham Whiteland. Web sitesinde meditasyonla ilgili bilgiler dışında Powys'in adresi de bulunuyor.

Jeeves'e soruyorum. "Bu Graham Whiteland lavuğu da kim?" Jeeves bana Islingtonlı eski mücevher tüccarı bir Graham Whiteland'in fotoğrafını gösteriyor. Başka bir Graham Whiteland'in Büyük Set Resif'inde geçirdiği balayından denizaltı fotoğrafları var; o ve karısı denizin dibinde gözlükleriyle son derece âşık görünüyorlar. Etraflarındaki kılıç balığına benzeyen balıklar konfetiler gibi görünüyor.

Babam alt kattan "Bir dakika sonra o makineyi kullanmam lazım" diye bağırıyor. Babam fişi olan herhangi bir şeyin bir makine olduğunu düşünüyor.

Babam annem o anda Powys'de olsa bile ona sesleniyor: "Oliver'a o aletin başından kalkmasını söyle" diyor.

Cevap yok.

"Oliver!" Onu gayet iyi duyabildiğim halde bağırıyor.

İnternetten çıkıyorum.

"Biraz sonra o aletin başına oturmam gerekiyor. Gecenin bu saatinde zaten internete giriyor olmamalısın."

Babam internetin bir saatten sonra daha terbiyesiz bir yer haline geldiğini sanıyor.

Evimizde sadece bir telefon hattımız var. Bunu hem modem hem de telefon için kullanıyoruz. Dolayısıyla gelen aramaların bize ulaşabilmesi için internetten çıkmam gerekiyor. Telefon çaldığında bu benim çocuk pornosu indirmediğimin kanıtı oluyor.

Chips bir keresinde bir kızın siyah beyaz fotoğraf çıktısını getirmişti. Yaklaşık benim yaşlarımdaydı ve bacakları açıktı. Babasından çok nefret ettiğini bu yüzden de onun bilgisayarından çocuk pornosu indirerek "Özel" ve "Carl'ın dosyası" gibi isimlerle sakladığını söylüyordu. Chips uygun pornoları seyrederek mastürbasyon yapmayı sevdiğini söy-

lüyordu. Çocuk pornosu seyretmek kız kardeşinle küvette olmak gibi bir şeydi onun için. Chips'in kız kardeşi annesiyle birlikte yaşıyor.

Telefon çalıyor.

Babam ikinci çalışının yarısında cevap veriyor.

"Alo?"

Telefona cevap verirken hiçbir zaman depresif değil.

Monitör düğmesine basıyorum. Babamın en eski arkadaşı, Geraint. Birlikte büyümüşler. Geraint'in aksanı melodik, yumuşak ve derinden.

"İyiyim kardeş, mücadeleye devam ediyorum" diyor Geraint. Sesinin bas tonu bu berbat hoparlör için çok fazla. Sesi değişiyor.

"Sen nasılsın, bekârlık nasıl?"

"Gayet iyi. Her zamanki gibi idare ediyorum. Sesin iyi geliyor."

"İdare mi ediyorsun? Yaşlanıyorsun dostum. Karınız nasıllar?"

"Şu an burada değiller kendileri, sizden çok uzakta değiller aslında."

"Öyle mi?"

"Powys'in derinliklerinde. Meditasyon kampında." Babam "meditasyon kampı"nı sanki "siyahi" dermiş gibi bir tonla söylüyor.

"Meditasyon kampı öyle mi? Sana öyle mi dedi?"

Geraint o kocaman kahkahalarından birini atıyor, hoparlör titriyor.

Babam da bir anlık suskunluktan sonra gülüyor.

"Dikkatli olmalısın dostum. Keşişlerden biriyle kaçabilir."

Babam "Hahahah" diyor.

Gülmeyi kesiyor.

"Ne kadar orada olacak?"

"On gün."

"On gün mü?" diyor Geraint.

On gün çok fazla. On gün temel olarak bir balayı. Chips'in kız tavlama zaman tablosuna göre Graham bir dahaki hafta Perşembe itibariyle olayı bitirmiş olur.

"Biliyorum. Ama öyle görünüyor ki birinin meditasyondan tam olarak faydalanabilmesi için en az bu kadar zaman geçirmesi gerekiyormuş."

"Eminim bu kamptan sonra bir şeylerle bağlantı kuracaktır." Geraint yine büyük bir kahkaha atıyor.

"Evet, bence de öyle."

"Pekâlâ adamım, eşiniz kendi keyfine baktığına göre esas konumuza girebilirim. Bildiğiniz gibi beş hafta sonuna yayılan bir yiyip içme şenliğini rugby turnuvası kisvesiyle karşımıza çıkması konusu.

Geraint ile arkadaşlığın kurallarından biri babamın rugby de seviyor gibi yapması. Her yıl eski okul arkadaşlarından biriyle, Bill ile gidip Cardiff'te bir otelde kalıyorlar ve Galler'in Beş Ulus turnuva oyunlarını seyrediyorlar.

"Galler-İngiltere maçı için bize üç bilet aldım; Bill otele rezervasyon yaptırdı. Şimdi tek ihtiyacımız olan sen ve karaçiğerin."

"Tamam, umalım da geçen yılkinden daaa iyi olsun. O pisliklere gününü göstermemiz lazım."

Geraint ile geçirdiği bir haftasonundan sonra babam konuşurken "h"leri atlamaya başlıyor. Benim gibi başka herkes gibi konuşmanın ne kadar önemli olduğunu biliyor. Babamın anne babası Galler'den. Mount Pleasant Hastanesi'nde doğmuş ama ilk on yılını sigortacı olan rahmetli büyükbabamın çalıştığı Londra'da geçirmiş. Büyükbabam genel olarak hasarsızlık indirimini icat eden kişi olarak tanınıyor. İngiltere'de büyürken okulundaki çocuklar babama on yaşındayken aslında babam ne kadar İngiliz aksanlı konuşsa da "Taff*" diyormuş. Sonra ailesi Newport, Pembrokeshire'e yerleşmişler. Babam burada ortaokula gitmiş ve ona "Toff" demeye başlamışlar. İşte tam o zamanlarda Geraint ile tanışmış ve rugby oynamayı öğrenmiş.

Babam Gal dilinde sadece Geraint ve Bill ile birlikte içerken tam olması gerektiği gibi konuşuyor. Ben Gal dilinde

* Taff, sık konulan Gal isimlerinden biri olan Davud'tan gelmektedir. Gallerli olanları, hatta özellikle Cardiff'ten gelenleri aşağılamak için bu söz kullanılır. (y.h.n.)

tam olması gibi sadece birini etkilemek istediğimde konuşuyorum.

Geraint, "Aman başlama" diyor. "O pislik herifler."

"Fransa'nın yenmesine izin vermeliydik."

Babamın rugby'den çakıyormuş gibi konuşmasını dinlemeye dayanamıyorum. Monitörü kapatıyorum. Chips'i düşünüyorum. Kırk yaşımıza geldiğimizde buluşup buluşmayacağımızı eski günlerdeki gibi porno dergilerine bakıp bakmayacağımızı ve benim "Hassiktir!" ve "Şununkine bak!" deyip demeyeceğimi merak ediyorum. Bugün yaptığım gibi. Sanırım bu bir tür sevgi gösterisi.

Babamın "Güle güle" dediğini duyuyorum. Telefonu kapatıyor.

Eğer babam rugbyi seviyormuş gibi yapabiliyorsa evliliği de mutluymuş gibi yapabilir diye düşünüyorum.

Tekrar internete girip Annica web sitesine giriyorum.

En yakın tren istasyonu Hereford. Harita ve yol tarifinin çıktısını almaya başlıyorum. Epson 610 farklı renklerle cebelleşip mırıldanarak işini yapıyor.

Swansea'den tren saatlerine bakıyorum. Beklerken ekranda bir saat beliriyor.

Babam, "Oliver! Bu tabakları bulaşık makinesine de koyabilirsin" diye bağırıyor.

Yarın sabah on birde kalkan bir tren var. Babamın gürültülü bir şekilde tabakları koyduğunu duyabiliyorum.

Yazıcı inliyor, hareket ediyor. Yarı yarıya çıktı; Kampın bir nehrin kenarında olduğunu görebiliyorum. Çatal bıçak sesleri geliyor. Bilgisayardaki bütün pencereleri kapatıp bütün sekmeleri temizlediğime emin oluyorum. Tedbir olsun diye. Yemek odasının kapısı çarparak kapanıyor. Babam koridorda sert adımlarla yürüyor. Basamakları gürültülü bir şekilde ikişer ikişer çıkıyor.

"O aptal makinenin tepesine bir tuğla indireceğim!"

Babamın yeni bir bilgisayar alamayacağımızı söylediği zamanı hatırlıyorum. Ama sonra şehirdeki Hertec bilgisayara gitmiş ve en iyilerinden bir Pentium 90 ile geri gelmişti. Adam ona bu bilgisayarın bir yatırım olduğunu söylemişti.

Kapı açılıyor. A4 kâğıdı yazıcıdan çekip alıyorum ve tuhaf bir hareketle yanımda tutarak buruşturuyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Elleri kırmızı ve ıslak; alnının üst kısmı parlıyor. Limon gibi kokuyor.

"Hey?" diyor. Burun kemiğinin üzerindeki kıkırdağın derisinin altından gerildiğini görüyorum.

Chips'in bir kez bana babasının onu bir porno dergisiyle nasıl yakaladığını anlattığını hatırlıyorum. Chips'in ne dediğini hatırlıyorum.

"Porno baba, özür dilerim." Suçlu görünmeme de yardımı oluyor.

Chips'in hikâyesinde babası bakmak istiyor.

"Ah, peki tamam" diyor.

28.6.97

Sevgili Günlük,

Bir müdahalede bulunmaya karar verdim. Jordana'ya yarın akşam ailesiyle yemeğe gideceğime söz verdim, bu yüzden Pazar sabahı gitmem gerekecek. Umarım çok geç olmaz.

Anicca meditasyonu daha çok zihinsel pisliklerin temizlenmesi ve bunun sonucunda da tam bir özgürleşme ile mutluluğun yakalanmasına yarıyor.

Web sitesi annemin "kendini gözlemleyerek kendini temizleyeceğini" iddia ediyor. On gün boyunca konuşmayacak, yazmayacak, okumayacak, Radyo 4'ü dinlemeyecek, alkol almayacak, yaşayan herhangi bir canlıyı öldürmeyecek ve göz temasında bulunmayacak. Web sitesi endişeli bir eşi sakinleştirmek için bunları tasarlamış gibi görünüyor. "Aynı ya da farklı cinsten insanlar arasında hiçbir fiziksel iletişimin olmayacağını" söylüyor.

Web sitesi "Hiçbir ücret alınmıyor. Yemek ve kalma masrafları da dahil. Ne öğretmen ne de asistan öğretmenler ödeme almayacaklar; bu kursta yer alanlar zaman ve eforlarını gönüllü şekilde harcarlar" diyor. Gönüllü kelimesi beni kuşkulandırıyor. Graham on gününü annemle bir odada geçirmek için "gönüllü" oldu. Gözleri kapalı, derin nefes alıp veriyorlar. Çok farklı ön sevişme yöntemleri var.
Gönüllü olmak Graham'a aynı zamanda yemek yapma, yatakları toplama, duşları paklama, duş deliğini tıkayan saçları toplama imkânı da sunuyor. Annemin modern bir kadın olduğunu ve ev işleri yapabilen erkeklerden hoşlandığını biliyor.
Babamın piyanoda tek bir şey bile çalmadığını fark ettim. D minör bile çalmıyor. Halbuki D minör hem basit hem de kederlidir. Ayrıca masasında oturmuş diş ipiyle dişlerini temizlerken gördüm. Annem gittiğinden beri iki telefon çağrısını yanıtlamadı ve limonlu sıcak su içmeye geri döndü. Aynı fincanı hiç yıkamadan tekrar tekrar kullanıyor. Fincanın üzerinde birkaç tane çizgi penguen karakteri var: Emperor, Little Blue, Rockhopper, Adelie ve King.
Babama annem yokken arkadaşım Dave ile birkaç gün geçireceğimi söyledim. "İyi" dedi. Dave adında birini tanımıyorum.

Huzursuzum,
Oli

Baş Kesme

"İşte sana bir bulmaca Oliver."

Jordana'nın babasının adı Bryn.

Koyu renkli ahşap bir masada oturuyoruz. Altı sandalye var ama yemekte sadece dört kişiyiz. Jordana benim karşımda babasının yanında oturuyor. Ben Jude'un yanında oturuyorum. Biftek yedik. Lezzetliydi ama çiğnenmeye şiddetle karşı koyuyordu. Büyük kıkırdaklı tüylü toplar yutmak zorunda bırakıldım. Havuçlar renklerini kaybedecek kadar haşlanmışlardı. Brokoli lezzetliydi ve patates tava da erimiş tuzlu yapışkan bir maddenin dışı çıtır kalmış haliydi. Her bir tabağın altında ve masanın ortasına da iki tane mantar amerikan servisi konmuştu.

Jordana inleyerek başını öne eğiyor: "Baba!"

"Şimdi Jor daha önce bu bilmeceyi duymuştu ama gerçekten güzel bir bulmaca, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Bryn'in tam olarak beklediğim gibi bir burnu var. Kalın ve büyük. Burun deliklerine baş parmaklarımı sokabilirim.

Etli kollarıyla masaya yaslanıyor ve bana dönüyor.

"Öyle. Kral kızının, –güzel prensesinin– evlenebileceği düzgün bir adam bulsun istiyor."

"Tamam" diyorum. İşte o an geldi. Bu benim nasıl biri olduğumun ortaya çıkacağı an.

Parfüm, köpek kılı kalıntıları ve soğan kokusu alıyorum.

"Şimdi tahmin edebileceğin üzere civardaki her erkek güzel prensesle evlenmek istiyor, bu yüzden de kral olası talipler için bir test hazırlıyor. Eğer testi geçerlerse kızıyla evlenebilecekler. Eğer geçemezlerse boyunları vurulacak."

Bryn'in gülümsemesi kocaman. Jude da gülümsüyor.

Boyun vurmak.

Kıyafetimi düşünerek seçtiğim için memnunum. En koyu renk kot pantolonum, annemin bana New Orleans'tan getirdiği L.L. Bean marka lacivert bir gömlek var üzerimde.

"Bu kızıyla evlenmek isteyen adamın gerçekten onu sevip sevmediğini açığa çıkaracak çok basit bir test. Kralın elinde içinde iki üzüm olan bir torba var. Biri siyah, bir beyaz. Tamam mı?"

Yarı Galli yarı Bangladeşli arkadaşım Rayhan'ı düşünerek "Tamam" diyorum.

"Prensesle evlenmen için yapman gereken tek şey beyaz üzümü seçmek, siyahı değil."

"Tamam" derken oyun ilgimi çekmeye başlıyor. "Yüzde elli hayatta kalma şansı."

Her ikisi de gülümsüyor. Bryn hafifçe başını sallıyor. Jordana'ya bakmıyorum.

"Evet, doğru, tam olarak öyle." Bir anlığına masaya, kirli tabağına bakıyor. Bir patatesi sosun içinden geçirerek gökkuşağı şekli yapmış.

"İlk aday testi yapmak için geliyor. Elini torbaya daldırıyor ve siyah üzümü alıyor."

"Ah hayır" diyorum.

"Ah evet. Yani başı vuruluyor."

Kaşlarımı, "pof, hayat zor olabiliyor" dercesine yukarı kaldırıyorum.

"Ama bilmediği şey kızını biraz fazla seven kralın..." Burada gülüyor ve Jordana'ya bakıyor. Jordana bitkin görünüyor. "Torbaya iki siyah üzüm koyduğu."

Ağzımı biraz açıyorum. Bryn şarabından bir yudum alıyor. Jude'un parmak uçları bardağın etrafında geziniyor. Kadehi hâlâ dolu.

"Bir sürü aday şanslarını denemeye geliyor ama elbette hepsi de başarısız olup hayatlarından oluyor."

"Soru şu: Kralın testini nasıl geçersin?"

Önce Jordana'ya sonra Jude'a bakıyorum. Jude'un saçları onun en güzel yeri. Hosteslerinkine benzeyen saçları var.

Bryn, "İpucu yok" diyor. "Burada hayatı söz konusu."

Jude'un mezarına eşlik edecek kişinin ben olacağımı düşünmemeye çalışıyorum.

Önce üzümü soymayı düşünüyorum. Böylelikle yeşilimsi kırmızı bir renk olur; belki bu hayatımı kurtarmanın bir yoludur. Bir kız ne kadar değerli olabilir?

Sonra bütün elimi daksille boyamayı düşünüyorum. Böylelikle hangi üzümü alırsam alayım üzüm beyaz olur. Ama Bryn'in daksil sevdiğini sanmam.

Kralla savaşmayı düşünüyorum. Rugby'deki gibi çelme takarım, prensesi kolumun altına alıp işini bitiririm.

Her iki üzümü de çıkartıp kralın yaptığını yüzüne vurabilirim.

İpucu için etrafıma bakıyorum. Televizyonun üzerindeki videolara: *Carreras, Somingo, Pavarotti: Üç Tenör: Yüzyılın En İyi Konseri.*

Jude'a bakıyorum. Tümörü üzüm büyüklüğünde. Hafif makyaj yapmış. İnce dudakları pembeye boyanmış. Açık mavi gözleri var ve şakağında belirgin bir sivilce.

"Bana bakma, tek başınasın" diyerek gülüyor.

"Ammm, bilmiyorum. İki üzümü de çıkartabilir ve herkes de kralın hilebaz olduğunu görür."

"Hayır ama iyi denemeydi. Üzümü de soyamazdın. Bu da Jordana'nın fikriydi."

Daha iyi bir cevap arar gibi hâlâ bana bakıyor. Kemoterapi? demek istiyorum.

"Immm" diyorum.

Bocalayışımı seyrediyor.

"Hayır mı? Pekâlâ, geleceğin prensi ne yaptı söyleyeyim. Torbadan bir üzümü aldı ve hemen ağzına attı ve yuttu."

Bryn bir üzümü ilaç gibi yutma taklidi yapıyor.

"Sonra da diyor ki: 'Kalan üzüme bakarak hangi rengi seçtiğimi anlayabilirsiniz.' Tabii ki geriye kalan üzüm siyah."

"Ah, anladım. Çok zekice" diyorum.

"İşte artık biliyorsun" diyor. "Bir daha bir prensesle evlenmeye kalkarsan."

Bir zamandır oturuyorduk. Bir kadeh şarap içtim. Jordana ailesinin yanında çok rahat.

"Tanrım, Jordana'ya nasıl hamile kaldığını hatırlıyor musun?"

"Aaa ama Bryn, zavallı oğlanı utandırıyorsun. Ah peki tamam, hadi anlat."

Konuşurlarken birbirlerinin gözlerine bakıyorlar.

"Jordana'ya Üç Kayalıklar'ın geçitinde hamile kaldım."

Jordana çok genç görünüyor: ağzı açık, alnını kaşıyor. Gözleri dikkatini dağıtacak bir şey arıyor.

"Bunu daha önce defalarca dinledi ama çok güzel bir geceydi. Rüzgârdan korunan bir nokta bulduk, ateş yaktık ve ateşe birkaç tane patates attık. Kocaman bir ay vardı–"

"Ve yarasalar..." Jude lafını kesiyor. Birdenbire konuya ilgi gösteriyor, sesi titrek, heyecanlı. "Kayalıkların içinden çıkıp uçtular ve etrafımızda kasırga gibi döndüler."

Sanırım onu ilk kez böyle konuşurken görüyorum. Hayalperest. Elini Bryn'inkinin üzerine koymak için öne doğru eğiliyor.

Jude, Jordana'ya bakarak: "Hep senin bir şekilde karanlıkta görebileceğini düşündük" diyor.

Sonra bana dönüyor ve kulağıma fısıldıyor: "Jordana muhtemelen senin bunu bilmeni istemiyordur." Nefesi kulağımın yanında ılık, "ama doğduğunda kulakları sonbahar yaprakları gibi kıvrıktı."

Etkileyici: yeniden teşbih yapıyor. Jude'u seviyorum.

"Sağ kulağında hâlâ görebilirsin. Öyle değil mi benim küçük yarasa kızım?" diyor Bryn.

Jordana, "Baba!" diye şikâyet ediyor.

Jordana'nın sağ kulağında gerçekten de peri kulağı tipi var.

Jude ve Bryn kıkırdıyorlar, birbirlerine gülümsüyorlar. Onları bu kadar duygusal yapan tümör mü yoksa şarap mı merak ediyorum.

Jordana, "Tanrım" diyor.

"İşimizi bitirdiğimizde patatesler tam kıvamında olmuştu. Yediğim en iyi kumpir" diyor Bryn.

Kumpirin olması kırk beş dakika kadar sürebilir. Sanırım Bryn'den çok şey öğrenebilirim.

Bryn'ün tatlı olarak masaya üzüm getirmesini bekliyorum. Bunun yerine bana çikolata kaplı dondurma öneriyor. Ben de kabul ediyorum. Dışı siyah, içi beyaz. Bunun herhangi bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Oradan ayrılırken Jordana'ya annemle babamın eviliğini kurtarmak için yolculuğa gideceğimi söylemiyorum. Fred'in zamansız ölümünden birkaç gün öncesinden beri günlüğümü okumadığı için konulardan geri kaldı. Ki bu da galiba en iyisi. Tümör gibi bir sorun ona fazlasıyla yeter.

Apostasi (Dinden Çıkma)

Llandrindod istasyonunda inen tek kişi bendim. Sonra da Llanwrthwl'e giden bir otobüse bindim. Meditasyon merkezine üç kilometre çakıl taşı bir yoldan yürüyerek gidiliyordu. Bana düşünme, planlama ve meditasyon yapma zamanı tanıdı.

Ormanlık alanın içinde çok büyük ölü bir ağaç gövdesinin yanına karargâhımı kurdum. Çürümüş ağaç popomun altında yumuşacık. Üzerinde hiçbir kıyafetin olmasını istemeyeceğin türden bir gün. Özellikle bacaklarımın arası bir hayli terli. Havada spor ve mantarların misk kokusu var.

Kütüğe bitişik çatlamış toprakta çalı çırpıyla "yardım" kelimesinin yazıldığını görüyorum. Sonunda bir ünlem işareti yok. "Yardım" kelimesine bakıyorum. Ya biri yardım istiyor ya da birileri benim yardımı bulduğumu söylüyor.

Bayırın aşağısında, çığlığın yakınlarında, üç tarafı da tavan aşağı camlarla kaplı bir hol var. Mabetle sökülebilir

sınıf arasında bir şey. On kişi sayıyorum. Bağdaş kurmuş sert minderlerin üzerinde oturuyorlar. Sırtları dik ve kukalar gibi birbirlerine aynı uzaklıktalar. Meditasyon yapıyorlar. Annem aralarında değil. Holün etrafı çimenlik bir alan. Beyzbol sahası kadar. Ortasındaki birkaç yeni dikilmiş ağaç henüz çok küçük görünüyor.

Mabetin ilerisinde bir ahır, ambar, yan yana dizili birkaç kırmızı kiremitli bina ve çakıl taşlı bir otopark var. Meditasyon merkezi bir çiftliğe benziyor. Annica, "şeyleri oldukları gibi görmek" manasına geliyor.

Işık azalıyor, bulutlar kararıyor. Bir vızıltı sesi duyuyorum, mabetten bir erkeğin monoton sesi geliyor. Chips'in dindar insan dua ederkenki taklidine benziyor.

Chips, horsebang.com sitesinde hemen hemen hiçbir zaman o işi ahırın içinde yapmadıklarını söylüyor. Bir daha hiçbir zaman erkek yarağı istemediğini söyleyen Missouri'den on sekiz yaşındaki Estelle, çalılıklarda yapıyor ve posta siparişi için kullanılan koşum takımıyla Estelle'yi bağlayıp yapıyorlar. Bu tür bir özel ekipman için gözlerimi dört açacağım.

Ses kesildiğinde sırtlarını ve bacaklarını esnetmek için ayağa kalkıyorlar. Sessiz odada aniden ışıkla doluyor.

Daha yakından görebilmek için ağaçların arasından yürüyorum. Mabetin içi aydınlık dışarısı karanlık olduğu için beni göremeyeceklerini düşünüyorum. Yüzlerini görebilecek kadar yaklaşıyorum. Kadınlardan biri genç görünüyor. Asistan öğretmen gibi. Sarı saçları doğru düzgün taranmamış. Duygularıyla iletişim halinde görünüyor. Mabet yavaşça boşalıyor, erkekler bir kapıdan, kadınlar diğer kapıdan çıkıyor.

Karargâhıma geri dönüyorum.

Sırt çantamdan bir paket yaban mersinli milföy tatlısı çıkartıyorum. Bir tanesinin paketini açıp hızlıca yiyorum. Her bir büyük lokmayı yutmadan önce beş altı kez çiğniyorum. Annem yemeklerimi yeteri kadar çiğnemediğimi, vücudumun alması gereken besinleri alabilmesini zorlaştırdığımı söylüyor. Eğer burada olsaydı ona yaban mersinli milföy tatlısı yediğimi

söylerdim. Eğer burada olsaydı, ki düşünüyorum da aslında burada, ona sağlıklı beslenmeyle ilgili görüşlerimi sunardım.

Sağlıksız yemekleri hapır hupur yemekte bir sorun yok: Pop-Tart, Battenberg keki, vanilya dilimi, yabanmersinli Danish, çikolatalı ekmek. Ama eğer oburca yemek zorundaysan o zaman çiğneyemeyeceğinden fazlasını ağzına alma. Ama brokoli, mezgit balığı ya da kırmızı lahana gibi sağlıklı yemekler yerken kırk defa ağzında çevirerek iyice su haline gelene kadar çiğne, yani bir smoothie makinesi ol.

Saat onda gökyüzü kararıyor. Mabetin ışıkları da söndüğünde etraf karanlığa gömülüyor. Sıcak, bulutlu, kuzey doğudan hafif rüzgârın estiği bir gece. Çadırla uğraşmıyorum. Sadece uyku tulumumun içine girip kuru yerde yatıyorum. Otların yavaş yavaş üzerinde yeşermeye başlayan kütüğün kokusu burnuma geliyor. Sırt çantamı alıyorum, fenerimi, günlüğümü ve kalemimi çıkartıyorum.

Pazartesi 30.6.97
Günün kelimesi: inziva. Huzur, sessizlik, mahremiyet ya da güvenlik sunan yer.

Gerekli malzemelerin bir listesi

Web sitesinden çıktısı alınmış yerel bölge haritası
Okulda ödünç aldığım Trangia marka gazlı ocak
İspirto - mor
Yedek ayakkabı - Hi-Tec
Tişört: Brunsfield Sports marka
Babamın Durham Üniversitesi kapüşonlu ceketi
İki kişilik çadır - turuncu
Uyku tulumu - mor
Bir golf dürbünü (yeni gibi kutusunda)
İki paket Pop-Tart, biri yaban mersinli biri çikolatalı
Bir şişe seyreltilmemiş Ribena, ispirto zannedilmesin.
Bir kullan at fotoğraf makinesi
ramameditation.com ve treefields.net adreslerinden alınmış okuma materyali
Bir blok post-it not kâğıdı

Bir diktafon
Günlüğüm
Siyah bir tükenmez kalem
Dörtlü pakette çikolatalı kek
Bir paket Q marka domuz cipsi
Sosis - %38 domuz eti
Babamın cüzdanından çalınmış bir 20lik banknot
Bir adet Trojan prezervatifi; eğer durum hiç kurtarılamaz gibiyse bunu Graham'a vereceğim.

Birtakım şekillere uyanıyorum; şişkolaşmış ve erimiş hayaletler. Ya gözüme fener ışığı tutuyorlar ya da bir şeyleri olduğu gibi görüyorum. Toprağın üzerinde bir solucan gibi kıvrılıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı yanıma dönüyorum.

Biri üzerime eğiliyor: vejeteryan olduklarının kokusunu alabiliyorum.

"Pardon? Özür dilerim ama burası özel bölge."

Fenerle aydınlanan sandaletleri çamurlu.

"Mmm" diyorum.

"Kusura bakmayın ama bu bölge halka kapalı."

Bir gözümü açıyorum.

"Mmmhhh."

"İyi misiniz?" Hafif Amerikan aksanı var.

Işığı yüzüme tutuyor. Kendimi inceleme altındaki bir tür gibi hissediyorum.

Feneri kapatıyor. Hava aydınlanıyor ama yanan retinalarımdan ötürü adamın yüzünü tam göremiyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diyor, yanıma eğiliyor.

Yakasız keten gömleğinin ilk iki düğmesi açık.

Bir müddet yere baktıktan sonra: "Evde bazı sorunlarım var" diyorum. Bu yaklaşımı Chips'ten öğrendim.

"Hmm" diyor.

"Bazen sadece sessiz bir yere gitme ihtiyacı duyuyorum. Bütün bağrış çağrıştan ve savrulan çanak çömlekten kaçmak için."

Çanak çömlek yanlış kelimeler. Aileleri neredeyse dağılmış oğlanların çanak çömlek gibi kelimelere vakti yok.

Dişlerini gösteriyor, sonra kulağıma eğiliyor ve entrika tonunda: "Bak, bunu yapmamam lazım ama sana bir kâse çorba getirebilirim. İster miydin?" diyor.

"Ne çorbası?"

"Ah, mmm... Sanırım mercimek ve sebze. Sana biraz getireyim. Hemen gidip gelirim."

"Eksik olmayasınız. Çantama Pop-Tarts aldım."

Daha sevimli görünmek için kötü bir İngilizce kullanıyorum.

"Bak, burası özel mülk. Bana kalsa..."

Gerisini getirmiyor.

Bam teline basıyorum: "Hayır, sorun değil. Merak etme. Giderim."

Biraz gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Bak dinle, şimdilik burada kalmana bir şey demem. Konu şu. Burası bir meditasyon kampı; misafirlerimizin rahatsız edilmemeleri çok önemli."

Tanıdığım başka bu denli göz kontağı kuran insan Bay Thomas, okul müdürü.

Gözlerim düzelince kuru bir keçi sakalı ve dışarıda çok vakit geçirdiğini gösteren bronz bir teni olduğunu görüyorum.

"Ailen çok uzakta mı yaşıyor?"

"Yeteri kadar uzakta değil" diyorum.

Ah, işte bunu seviyor.

"Bak, bir şeye ihtiyacın olursa; yani birini araman ya da bir yere gitmek için arabaya ihtiyacın falan?"

Bir bağlantı kurduğumuzu düşünmesine sebep olacak kadar sessizlik oluyor. Yüzünü inceliyorum. Alnında ince uzun mor bir yara izi var. Kaçan ince çorap gibi.

"Bu yara nasıl oldu?"

"Bu mu?" diyor, işaret parmağını koyu lekenin üzerinde gezdiriyor. "Kayaya tırmanırken kafamı kestim, sekiz dikiş atıldı. Sonra sörf yapmaya gittim, dikişler patladı. İşte böyle."

"Vay." Küçük cesur asker ifademi takınıyorum. Dudaklarım kapalı gülümsüyorum. Beni neşelendirdiğini düşünüyor. Viktoryeni oynayarak "Teşekkürler, bayım" diyorum.

"Lütfen" Elini omzuma koyuyor. "Bana Graham de."

Büyük dişlerini göstererek gülümsüyor. Ön dişlerinin arasına siyah bir tohum sıkışmış.

"Teşekkürler Graham. Sen de bana Dean diyebilirsin."

Dean isminden nefret ederim.

"Her sabah bu saatlerde araziyi kontrol ediyorum o yüzden belki yarın sabah yine görüşürüz. Ama lütfen kimseye görünme."

Gözümü kırpıyorum.

"Bu çok önemli" diyor.

Gözümü kırpmaya devam ediyorum.

Gong çalıyor. Graham göz kontağını hiç koparmıyor.

"Pekâlâ, bu kahvaltı saati demek" diyor, "şimdi gitmeliyim dostum."

Bu insana önem veren yetişkin rolünde, belki tamamen değil ama bir hayli ikna edici. Gözlerimi kapatıp uyuyorum.

Duyduğum anda biten bir ses beni uyandırıyor. Saat sadece yedi buçuk. On beş adamın ellerinde birer battaniye ve sert bir yastıkla mabete girdiklerini görüyorum. Başları hafif yerde. Asyalı bir adam bağdaş kurup oturmuş. Gökyüzü kenarlarda açık.

Uyku tulumumu tekmeleyip çıkartıyorum ve ayağa kalkıyorum. Üzerimde hâlâ dünün kıyafetleri (kot pantolon, turkuvaz çorap ve sarı bir Park Ridge futbol tişörtü) çiftlikteki diğer binalara bakmak için ağaçların yanına gidiyorum.

Ambarın arkasında, iki yeşil tekerlekli çöp kutusunun yanında iki adamın gizli bir şey konuştuklarını görüyorum. Elinde bir kova ile eski bir paspas olan ahırlara işaret ederek "bütün menileri ve kanı temizledim" der gibi bir hareket yapıyor.

Kimsenin olmadığından emin olduğumda bu sefer de ahırların arkasına doğru gidip bakıyorum. Görünemeyeceğim bir noktadayım. Ahırın açık kapısından girmeden önce şöyle hızla bir etrafıma bakıyorum. İçerisi beyaz fayanslarla döşenmiş, parıl parıl parlıyor. Birbirine aynı uzaklıktaki duş başlıkları duvarlara monte edilmiş ve giderler de tertemiz. Ne bir kamera ne de özel bir seks kayışı var.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde dışarı geri çıkıyorum ve çakıl taşlarının değil, çimenlerin üzerinde yürümeye dikkat ederek sessizce mabedin yanındaki kapıya yanaşıyorum. İçeri, bir vestiyer odasına giriyorum. Kaba battaniyeler yere yığın halinde konulmuş ve yanında da on beş çift çamurlu ayakkabı duruyor: botlar, sandaletler ve bir çift de espadril. Aralarından özellikle bir çift sandaleti tanıyorum. Bilekten bağlı, beyaz marka etiketi olan bir çift: "Vejeteryan Ayakkabıları." Korkarım ki bunlar Graham'ın.

Bir adamın yine bir şarkıyı söylediğini duyuyorum. Sözleri yok. Ana salona açılan kapının ortasında cam bir pencere var. Meditasyon yapmakta olan kafalarını ve dimdik duran sırtlarını görüyorum. Bir süre sonra şarkı yerini bir konuşmaya bırakıyor. Bakıyorum ama konuşan adamı göremiyorum.

"... dünden biraz daha iyi ... biraz daha iyi ... hâlâ zorluklar var ... meşgul bir zihin ... titreşen bir zihin..."

Arada bir susuyor ama kimsenin umurundaymış gibi görünmüyor. Kendini cümleleri bitirmek zorunda hissetmiyor.

"Titreşen bir zihin ... dengesiz, tutarsız, bir kalıba sığdırılamaz ... huzursuz ... vahşi, vahşi bir hayvan gibi ..."

Kelimeler yükselip alçalıyor.

"Bir maymun zihni ... daldan dala atlıyor ... bir nesneden diğerine ... fazlasıyla sinirli, kesinlikle çok vahşi, vahşi bir öküz gibi, vahşi bir fil gibi... Toplum içine girdiği zaman zarar veriyor..."

Yerde bağdaş kurmuş oturanları görünce aklıma ilkokuldaki masal saati geliyor. Tek fark burada kimse arıza çıkartmıyor ya da kavga etmiyor.

"Bir kez bu hayvan ehlileştirildiğinde... insan topluluğuna hizmete hazır hale gelir..."

Atları düşünüyorum.

" ehlileştirilmemiş olan çok tehlikelidir, zarar veriri... ama eğer eğitirsek ehlileştirirsek inanılmaz kuvveti bize yardımcı olmaya başlar..."

Bir anlık içgüdüyle –beynimin boş olduğuna yemin ederim– vejeteryan sandaletlerini alıyorum. Her iki yönü de kontrol ettikten sonra vestiyerden koşarak çıkıp devasa ağaçların arkasındaki güvenli ve karanlık alana gidiyorum. Meditasyon yapmak planlamak ya da projelendirmek, kurnazlık peşinde olmak, dolap çevirmek demek.

Karargâhıma döndüğümde dürbünümle mabetteki adamların ve kadınların boyunlarını, sırtlarını, kollarını nasıl esnettiklerini görüyorum. Gülünç görünmenin pek çok yolu var.

Kamp ocağımı çantamdan çıkardıktan sonra taze dağ suyuyla incelttiğim Ribena'yı çukurlu tavanın içinden içiyorum. Edinburgh Dükü bu hareketimi onaylamazdı. İki tane çikolatalı kek yiyorum.

"Yardım" yazısını çam kozalağı ve bir dal kullanarak büyük harflerle, sonuna da bir ünlem ekleyerek yazıyorum. "YARDIM!"

Tekrar uykuya dalamadığım için merkezden uzaklaşarak tepeyi keşfe çıkmaya karar veriyorum. Derinliğini tahmin edemeyeceğin bir tür ormanlık alan. Ama babam kuzu butunu sıyırmak için başını eğdiğinde keli nasıl görünüyorsa orman da öyle görünüyor.

En tepedeki meşenin en tepedeki dalına tırmanıyorum. Bir kolumu gövdesine doluyorum. Graham'ın sandaletlerini uzanabildiğim dallara süs olarak asıyorum. Birbirine geçmiş tepelere, çukurda kalan vadiye bakıyorum: Yumuşak bir manzaraya atılmış bir yumruk.

Kendimi bir korsan gibi hissediyorum. Bir elimle ağaca tutunup diğer elimle golf dürbünümü kullanıyorum. İşte tam olarak bu noktadan annemi tespit edebiliyorum.

Dairesel bir yol çiziyor kendine. Yol ormanın kenarına kadar geliyor. Dürbünümle onu takip edebiliyorum. Üzerinde bahçede çalışırken giydiği kalın fitilli kadife kahverengi pantolonu, omuzlarında ise daha önce görmediğim bir battaniye var. Hastalara veya kandırılmışlara verilen soluk mavi bir hastane battaniyesi.

Koyu renk, yağlı saçlarının altından kafa derisini kaşıyor. Soluk kafa derisinin üzerinde yama gibi bir parça görünüyor. Hiç yukarı bakmıyor, sadece tam olarak önünde ne varsa ona odaklanıyor.

Dürbün konusundaki yeteneğimden bir hayli etkilendim. Ben Lee Harvey Oswald'ım. Onu gözümün önünden hiç kaybetmiyorum. Bir ağacın arkasında kaybolduğunda bile.

Beş tur attıktan sonra ahırların önünden geçip L şeklindeki kırmızı kiremitli bir binanın içine giriyor. Şeytan azapta gerek.

Daha öğleni geçeli çok az zaman oldu ve ben beş saattir uyanığım. Öğle yemeği olarak domuz cipsi ve iki tane de çikolatalı Pop Tart yiyorum. Nehrin yukarısına doğru yürüyerek kayaların üzerinde dengemi bulmaya ve ayaklarımı ıslatmamaya çalışarak birkaç saat geçiriyorum. Ayaklarım ıslandıktan sonra kamp alanıma geri dönüyorum, ayakkabı ve çorapları çıkartıp uyku tulumuma giriyorum. Yüzüstü yatıp meditasyon hakkında çıktısını aldığım pek çok bilgiyi okumaya başlıyorum. Doğayla yeniden bağ kurmak hakkında okuyorum. Modern toplumun beni dünya ve çevremle olan içsel bağlantımı anlamaktan nasıl alıkoyduğunu okuyorum. Kendimle ilgili içgüdüsel bilgileri nasıl edinebileceğimi öğreniyorum. Eğer kendimi daha iyi tanıyor olsaydım, ayaklarım ıslanana nehrin yukarısında yürümem gerektiğini bilecektim. Annem bile bunu bilirdi. Kendim hakkımda sezgisel olarak bilgiler almayı öğrenmeyi isterim. Bunun CV'imde de iyi görüneceğinden eminim. Kişisel bilgiyi proaktif olarak sezebilen bir bireyim.

Okulda nasıl CV yazılacağını öğreniyoruz. Bununla beraber proaktif kelimesini öğrendim. Aktif kelimesiyle aynı gibi ama biraz daha fazlası. Çalışanlar da aynı zamanda bu kelimelerden hoşlanıyorlar: zorlayıcı, gelişme ve öz-yönetim gibi arasında çizgi olan kelimeler.

Bilincimi geliştirmek hakkında okuyorum. Yeni bir kelime keşfediyorum: egregor. Egrogor bir tür bir grup bilinci. İnsanların bilerek aynı amaç uğruna bir araya gelmesiyle oluşuyor. Burada olan da bu sanırım. Bu beyin fırtınasından

daha fazlası. Ya da web sitesi öyle iddia ediyor. Bir egregor "bir grubun akli ve astral mevcudiyeti."

Şöyle devam ediyor: "Bir tür melek gibidirler. Sadece akılları yoktur ve emirleri uygulamayı isterler. Pek çok fiziksel şekle bürünebilirler. Bazı UFO'lar egregor olabilirler."

Egregor grup zihinlerinin bir karışımı olduğuna göre hem Graham'ın amacını hem de annemin bu amaca yönelik hissettiklerini içinde bulundurması gerekir. Bu varlığı sorgulamama bile gerek kalmayabilir. Örneğin eğer egregor bir boşanma avukatının fiziksel görünümüne bürünürse o zaman olanların en kötüsü olmuş demektir.

Orman ılık ve küf kokuyor. Haftalarca ayakkabılarımı çorapsız giydiğim, masamın altında nemli bir havlunun tortop halde unutulduğu ve odamın da haftalarca havalandırılmadığı zamanlardaki halini anımsatıyor. Kestirmek için güzel bir koku.

Midem beni uyandırıyor. Hava hâlâ aydınlık ama gri ve kararmaya başlıyor. Uyku tulumumu tekmeliyorum ve kamp ocağımı yakmak için alandaki yangına en az davetiye çıkartacak noktayı bulmaya çalışıyorum.

Sıcak Ribenalı aperatif için biraz nehir suyu kaynatıyorum. Dört Lincolnshire sosisini yağsız kızartıyorum. Pişmeleri çok uzun sürüyor. Jordana bunları hiç sevmezdi. Zarı ya simsiyah olana kadar yanmış ya da şeffaf oluyor.

Yemekten sonra Graham'ın maskesini nasıl düşüreceğimin planlarını yapıyorum.

Saat dokuz buçukta adamın yine aynı melodiyi mırıldandığını duyuyorum. Beynimin içinde radyo reklam müziği gibi yer ediyor

Erken uyumak için uyku tulumuma giriyorum. Yarın büyük gün. Kamp kurmak Jordana'ya ilk kez ilgi duymaya başladığım zamanı hatırlatıyor. Edinburgh Dükü Bronz Ödülü zamanındaydı: Bana bir sprey kutu "mango çılgınlığı" duş jelinin kamp ateşinde nasıl ses çıkardığını göstermişti. Önce bir ıslık sesi, sonra tabağın çat kırılma sesi.

Onunla aynı yerde kamptaydım: Broughton Çiftliği. Çadırıma gelmiş ve bana sivilcelerini göstermişti. Bir sivilcenin

içinde sıvı üretmeye ad infinitum (sonsuza kadar) neden devam edebileceğini bilip bilmediğimi sormuştu. Ben de sümük hakkında her zaman aynı şeyi merak ettiğimi söylemiştim. Birlikte olmamızın sebeplerinden biri aynı şeylere ilgi duymamız.

İlk ışıkla uyanıyorum. "YARDIM!" kelimesine ok şeklinde bir ağaç dalı ekleyerek tepeyi işaret ettim. Sonra ağaçlara post-it not kâğıtlarıyla izler bıraktım. Üzerlerine fosforlu kalemle yazdıklarım Graham'ı ormanın derinliklerine çekecekti.

GRAHAM!

SEN ÇOK İYİ
BİR AKTÖRSÜN

BÜTÜN BU
ORGANİZASYON
GERÇEKTEN ÇOK
İKNA EDİCİ

KADINLARIN
SANA NEDEN
AŞIK OLDUKLARINI
ANLIYORUM

SANA BİR TÜR
SAYGI DA DUYUYORUM

AMA BU İŞ
BİRAZ FAZLA UZADI

Son post-it kâğıdını da böğürtlen çalılıklarının önündeki yumuşak kabuklu bir kayının üzerine yapıştırıyorum. Birkaç karadut çıkmış ama daha tam siyah değil. Henüz yeşil ve meşe palamudu gibi sertler.

Çalılıkların arasında bir boşluk bulup oradan süzülüyorum. Ben ve biraz sonra çok kızacak olan Graham arasında

koruma bariyeri görevi görüyorlar. Şişmiş bir porsuk ağacının arkasına saklanıp bekliyorum.

Güney Galler'de insanlar "sen" yerine "sevgn" derler.

Kuşlar uyanıyor. Ötüşlerini dinliyorum.

Nihayet sakin ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, çalılıklar adımlarının altında kırılıyor. Yavaş yürüyen insanlara güvenmiyorum: okul müdürleri ve rahipler.

"Dean?" Ses uzaktan geliyor ama Graham'a ait olduğunu anlıyorum. Aksanındaki o hafif Yankee vurgusu.

"Ormanı böyle kirletmemelisin."

Onu çoktan sinirlendirdim.

"Dean?" Yaklaşıyor.

"Bütün bunlar ne demek?" diyor ve sonra hâlâ kişiliğini korumaya çalışarak: "Sen iyi misin?" diye soruyor.

"Graham!" Kayın ağacının çaprazından bağırıyorum. Sesimin ağacın gövdesinden yankılandığını, hangi yönden geldiğinin anlaşılmadığını hayal ediyorum.

"Sizler minder dolu bir odada grup meditasyonu yapıyor ve bedenlerinizi keşfediyorsunuz ve kadınlar gözleriyle evet diyorlar!"

Bekliyorum. Gülüyor gibi.

"Sanırım öyle yapsaydık programa çok daha fazla başvuran olurdu" diyor.

Yakın. Bağırmıyor.

"Dean, neler oluyor?" diyor.

Bu onu zıvanadan çıkartacak: "Sandaletlerini en yüksek ağacın en yüksek dalına astım!"

"Gerçekten mi?" diyor.

"Senin ağırlığını taşımayacak bir dala astım!"

Hiçbir şey demiyor. Depara hazırlanıyorum.

"Dean, Annica meditasyonu kendi mental ve fiziksel gelişimini anlaman için yapılır. Bedeninin ve zihninin nasıl çalıştığını gözlemleme şansı verir ki olanlara sadece tepki vermeyesin. Sadece otomatik pilotta hareket etmeyesin.

Sesi kızgın gelmiyor.

"Sevişmek için de iyi mi?"

"Lütfen buraya gel. Ağacın arkasında olduğunu görebiliyorum."

Bakıyorum. Graham çalılıkların öteki tarafında duruyor ve hiç de agresif görünmüyor.

"Merhaba" diyor.

Kolları iki yanında hareketsiz bir şekilde duruyor. Kıyafetleri doğal renkler, elleri post-itlerle kaplanmış.

Meditasyon hakkında konuştuk ve ben de vahşi hayvanlarla seks ve at koşumlarının kullanılmasıyla ilgi bazı kandırmacalı sorular sordum. Yanlış bir kanıya vardığımı söyledim. Bana tekrar bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ona iyi olduğumu ve öğleden sonra gideceğimi söyledim.

Annemi anlayabilmek için bir şekilde kendimi arındırmayı denemeye karar verdim.

Araştırmamda bazı insanların meditasyon için ağaçları kullandıklarını gördüm. Ağacın gövdesi omuriliği temsil ediyor, o yüzden kötü duruşu olan bir tanesini aradım. Ağaçların aldığı güneş ruhsal beslenmeyi temsil ediyor.

Koyu renk, kambur bir meşe ağacı buldum. Dibinde iki büyük kök V şeklinde çıkıntı yapıyor. Kolçakları olan bir tahta benziyor. Bağdaş kurup sırtımı gövdesine dayayarak köklerin üzerine oturuyorum. Egzamalı görünen kabuğu bana Jordana'yı hatırlatıyor.

Web sitesine göre iletişime geçmek için ağaçtan izin alman gerekiyor. Resmi bir yaklaşım deniyorum: *Sevgili ağaç, benim adım Oliver Tate. Seninle sezgisel bir bağ kurmak isterim. Senin doğayla olan derin bağlılığın sayesinde kendimle ilgili bir şeyler öğrenmek isterim. Detaylar www.forestangha.org'ta.* Ağaç hiçbir şey demiyor. *Bu kadar uzun süreceğini sanmıyorum. Kendimi bir hayli iyi tanıyorum.* Hâlâ bir cevap yok. Ağacın bana karşı olan ilgisizliğini anlıyorum. *Eğer hiçbir şey söylemiyorsan o zaman kabul ettiğini düşüneceğim, tamam?*

Tamam. Öncelikle gözlerimi kapamam ve zihnimi temizlemem gerekiyor. Zihnimi, çatı katı odam gibi düşünüyorum. Yatağımı, çalışma masamı, kitapları, yıllıkları, kıyafet dola-

bını, Süper Nintendo'mu atıyorum. Kartpostalları, posterleri, rafları söküyorum: süngerle boyadığımız mavi duvarları bir balyozla yıkıyorum. Annemle babamın körfezi gören pencerelerini dev bir demir topla yıkıyorum. Sokağımda ne var ne yok yerle bir etmesi için bir hava saldırısını onaylıyorum. Swansea Körfezi'ni dev bir omletmiş gibi ikiye katlayıp hepsini bir lokmada yutuyorum...

... hiçlik uzun sürmüyor. Boşluk bir hatırayı getirmek için açılıyor. Yeni bir hatıra, bir rüyayla ilgili bir hatıra.

On yaşımdayken Alman au pair'imiz Hilde'ye âşıktım. Üniversitede teoloji okumuştu ve mükemmel çikolatalı ekmek ve terayağı pudding'i yapıyordu. Oğlan saçı gibi kısacık sarı saçları vardı. Kaşları o kadar sarıydı ki neredeyse görünmezdi. Kaşları yüzünden nezaman ne sinirli ne zaman özür diler ya da şaşırmış olduğunu anlamak çok zordu. Bana "Olifer" derdi. Birlikte süpermarkete giderdik ve benimle kız arkadaşımla ilgili dalga geçerdi. Bir kız arkadaşım yoktu ama benimle şakalaşması hoşuma gidiyordu. Odamın yanındaki misafir odasında kalıyordu. Kulağımı duvara dayayıp The Stone Roses şarkısına eşlik edişini dinlerdim.

Annemle babamın yanında her zaman çok kibardı ve masayı her yemekten sonra muhakkak temizlerdi. Bazen akşam yemeklerinde din ve ahlak konuları hakkında konuşurlardı. Bir Pazar akşamıydı. Ertesi gün Almanya'ya geri dönüyordu. Bütün günümü çizgi kitap yazmak için geçirmiştim, ona ayrılış hediyesi olarak verecektim. Hikâyenin adı *Warp*'tı ve zamanda yolculuk hakkındaydı. İyi etki vermek adına çoktan seçmeli bir sonu vardı. Ve o akşam yatağıma gittiğimde çok üzgün olduğumu hatırlıyorum. Ayrıca çay saatinde de mantarlı lazanya yemiştik. Dolayısıyla o akşam rüyamda dilimin kocaman bir fareye dönüştüğünü ya da dokunduğum her şeyin tuza dönüştüğünü görmüş olsam bu beni şaşırtmazdı. Gördüğüm rüyayı hatırlıyorum.

Gecenin ortasında uyandığımı ve yatağımdan kalktığımı görüyordum. Odam her zamanki odamdı. Üzerimde gece yatarken giydiğim pijamalarım vardı. Her şey normaldi. Yanmakta olan bir plastik kokusu vardı. Aynı Jordana'nın

silgisini laboratuvardaki ocağın üzerinde yaktığı zamanki gibi. Terliklerimi giydim. Kim rüyasında terlik giyer? Ve Hilde'nin odasına girdim. Eşyası çoktan gitmişti. Ki bu da normaldi çünkü uçuşu sabah çok erkendi ve babam onu Heathrow'a götürecekti.

Annemlerin odasının kapısı açıktı. Yatak boş ve dağınıktı. Aşağıdan gelen sesler duyuyordum. Aşağı, salona gittim. Özellikle soğuk bir gece değildi ama annem şömineyi yakmıştı. Sehpanın kenarında oturmuş burnunu onu bir hayalet gibi gösteren beyaz pamuklu geceliğinin koluna siliyordu.

Bunun bir rüya olduğunu biliyordum çünkü körfeze bakan pencereleri ardına kadar açmıştı. Ateşten keskin bir katran kokusu geliyordu. Ateş sağa sola sıçrıyordu ve dumanı da siyahtı. Şöminenin üzerindeki rafta babamın klasik plak koleksiyonundan beş tanesi kılıflarıyla beraber düzenli bir şekilde dizilmişti. Klasik plakların kılıfları onları daha değersiz göstermek üzere tasarlanmıştır. Babamın bazı plakları iki yüz pounddan fazla eder.

Annem elleri başında bana baktı ve hâlâ çok mutsuz görünmesine rağmen burnunu çekmeyi bıraktı. Klasik müzik genelde şu konular hakkındadır: ölüm, keder, kayıp. Henüz on yaşındaydım ve daha Jerry Springer ya da Vanessa Feltz gibi isimleri tanımıyordum ama ilkokulda futbol oynamıştım, dolayısıyla anneme: "Başını dik tut anne, heyecanlan" dedim.

Sonra yukarı çıktım, yatağıma yattım ve rüyamda uykuya dalmakta biraz zorlandıktan sonra uyudum.

Gerçek dünyada uyandım. Annem perdeleri açmıştı ve okul günüydü. Babam Heathrow'dan geri gelmişti bile. Yataktaydı.

Okula gitmeden önce merhaba demek için yanına gittim. Yorganın altından sadece ufacık kafası görünüyordu. Uykuya dalmış değildi. Eğer evde bir yangın çıkacak olsa ve annemle ikimiz aynı derecede zor bir durumda bulunuyor olsak önce hangimizi kurtaracağını sordum. Hiç tereddüt etmedi: "Önce anneni kurtarırdım ki beraber seni kurtarmak için daha büyük bir şansımız olsun."

Bu cevabı daha önceden hazırlayıp hazırlamadığını merak ettim.

Uyumuş olabilirim. Ağaç annemin Doğaya Güven şampuanı gibi kokuyor. Kabuk, banyo lifi gibi sert. Arındım. Bu beni şaşırtıyor. Meditasyon yapmak aynı zamanda derin düşünmek de demek. Derenin damla damla aktığını fark ediyorum. Meditasyon uzun bir banyo gibi.

Keklerin geri kalanını güneşin ilk ışıklarıyla silip süpürüyorum. Dişlerim yosun gibi tüylü hissettiriyor.

Yemek saatlerinde mabet tamamen boşalıyor.

Çıkıp çimenler üzerinde hızla koşuyorum. Çimenle kaplı meyilli arazide ilerleyip mabetin yanından geçerek açık vestiyer kapısından içeri dalıyorum. Keşişler, kilitli kapılara inanmazlar. Mülkiyete inanmadıkları gibi. Bu ikisi birbiriyle bağlantılı olabilir.

Ana salona açılan kapı hiç ses çıkarmadan açılıyor. Pencerelerden güneş ışığı giriyor ve salonu ısıtıyor. Spor ayakkabılarım ahşap parkelerin üzerinde gıcırdıyor ve siyah izler bırakıyor.

Sony marka bir CD çalar odanın köşesinde duruyor. Sesi kısıp çalma tuşuna basıyorum: gırtlaktan şarkı mırıldanan o adamın sesi odayı dolduruyor. Bir kayıt stüdyosunda bunları kaydeden gözlüklü Asyalı bir adam düşüncesi beni rahatsız ediyor. Burada bu şarkıları söyleyecek gerçek birinin olduğunu düşünürdüm. Kemerime takılı diktafonumu alıp kayıt tuşuna basıyorum. Hoparlöre yaklaştırıyorum. Parça hiçbir zaman altın plak almayacak ama hep benimle birlikte anılacak. Bunu kendime bir hatırat olarak tutmak istiyorum. Adam boş bir salonda şarkı mırıldanıyor. Güneş ışığında dizlerimin üzerindeyim.

Güneş yükseldiğinde toparlanıyorum ama henüz gitmeyeceğim. Sırt çantamı almadan önce çer çöpten yapılmış "YARDIM!" yazısını bozuyorum.

Kahvaltının bitmesini bekliyorum: Mabet doluyor. Otuz kişi. Melodi başlıyor ve meditasyoncular yerlerine dönüyor. Spiritüel olarak adapte olmalarını bekliyorum.

Çimenlikli bölgeyi ve sonra da belime kadar gelen küçük ağaçları geçiyorum. Hepsinin üzerinde plastik bir etikette isimleri yazıyor: armut, vişne, elma. Sonra da mabetin pencerelerine yaklaşıyorum. Hepsinin gözleri kapalı. Annem yüzü dışarı dönük oturuyor. Bağdaş kurmuş avuçları baldırlarında. Saçını mor bir tokayla geride toplamış ve sütyen giymiyor. Göğsü ve omuzları inip çıkıyor. Graham odanın diğer tarafında diğer adamlarla birlikte oturuyor. Hiç kıpırdamıyor.

Bu bir olay olacaktı. Ben pencerelere vuracak ve annemin evlilik dışı ilişkisini yüzüne vuracaktım. Önce Graham'ı sonra annemi göstererek parmaklarımla birtakım seks hareketleri yapacaktım. Huzurlu ve boş zihinlerine bağırmayı planlamıştım.

Hiç kimse gözlerini kırpmıyor. Her şey yolunda.

Alnımı serin pencereye nazikçe dayıyorum. Annem sadece bir zıplayış kadar ileride. Göğüslerinin nazikçe şişip inmesini seyrediyorum. Gözlerinin çevresindeki basit çizgileri görüyorum. Kusursuz boynunu. Chips ona bomba annecik diyor; annem hakkında fantezilere dalmayacağına dair ona söz verdirdim.

Nefes alıp veriyorum, alıp veriyorum. Cam buğulanmaya başlıyor. Annem kayboluyor. İşaret parmağımla buğunun üzerine Lloyd yazıyorum ve etrafına bir kalp çiziyorum. Camdan gıcırtı sesi geliyor. Kimse gözlerini açmıyor.

Kendimi öğrencileri uyuyakalmış bir öğretmen gibi hissediyorum.

Pencereden geri çekiliyorum. Buğulanma kayboluyor, hiçbir şey sonsuza kadar değil. Parende atmayı, soyunmayı, otuz bir çekmeyi düşünüyorum. Fark etmezlerdi bile.

Bir adam başıyla ufak daireler çiziyor. Saçlarının yarısı rastalı yarısı normal.

Graham'ın görüş hizasında duruyorum ve alnındaki yaraya odaklanıyorum. Baş parmağımı o güçlü derisine bastırdığımı düşünüyorum. Gözlerini açmıyor.

Sıcaklamaya başlıyorum. Ellerimi yüzüme sürüyorum. Anneme bakıyorum. Bana söylediği her şeyi yapardım. Eğer

bana kendini şu uçurumdan at demeye zaman ayırsaydı atardım.

Değişik türde bir basınç. Bir sürü yetişkin kadın ve erkek bomboş kafalarıyla bir odanın içinde. Onlara inanmıyorum. Bir şey düşünüyor olmalılar. En azından hiçbir şey düşünmemeyi düşünüyorlardır.

Sonra bacaklarımın aklına bir fikir geliyor. Kendi kendilerine yapıyorlar.

İnzivaya çekilmek, çekilmek eylemine, özellikle de zararlı, hoş olmayan ya da korkunç bir şeyden çekilmek anlamına geliyor.

Mabedin etrafında dönüyorum. Çiftliğe doğru giden yolda gidiyorum. Sırt çantamın ağırlığı beni itiyor. Taşlara vurup ayaklarımı sürüyorum. Çakıl taşları marakas gibi ses çıkartıyor ama sesi yeterince yüksek değil. Ahır-meni-duş bloğunu geçiyorum. Masum ve temiz.

Arazinin ortasında altın değil de koyu bronz renkli gong ahşap bir direkte asılı. Altında duran çubuğu alıyorum. Otomatik pilotta olabilirim. Fiziksel gelişimim üzerine odaklanıyorum.

Ses boş kafalarını dolduracaktır. Yapabileceğim en kötü şey bu değil.

Tek kelime gong.

Fastigium

5.7.97'de <Jordanabanana@yahoomail.com> şunu yazdı

Merhabaaaa!

Nerelerdeydin gizemli adam? Seni aradım ve baban Dave'lerde olduğunu söyledi. Dave kim? Yeni arkadaş yapmaya iznin yok!

Annem şu an Morriston Hastanesi'nde. Ameliyat bir sonraki Cuma günü. Hastanede onunla kalabilmek için okula gitmeyeceğim. Umarım beni özlersin. Senin için yeni bir kelimem var: fastigium. Bu beyindeki tümörün büyüdüğü bölge. Beyindeki dördüncü ventrikülün üzerinde. Hastanede üç gün geçirdikten sonra beyin tümörleriyle ilgili doktorlar kadar çok şey bildiğimi hissediyorum.

Eğer çok garip kaçmayacaksa ameliyattan sonra gelip onu ziyaret edebilirsin. Belki de çok gariptir...

Her neyse, yarın bir süre hastanede olacağım ama bir müddet evde de olabilirim, yani neyse... beni ara! (Bunu kim dedi?) Beni ara...!

Jo xxx

12.7.97
Günün kelimesi: monologofobi - aynı kelimeyi iki kez kullanma fobisi.

Sevgili Günlük,

Jordana'nın mailine cevap vermemeye karar verdim. Ameliyat ya başarılı geçecek, ki bu durumda ona mail gönderip göndermediğimi umursamayacak ya da annesi ölecek ki bu durumda da teselli edilemeyecek ve bu durumda da ben son derece güzel kelimeler kullanarak onu teselli etmiş olsam da bu zaman ve yetenek kaybı olacak.

İş için uzakta olduğumdan hazırlandığım GCSE deneme sınavları sorularının üzerinden geçemedim. Kaybettiğim zamanı telafi etmek için kısa bir kavrama egzersizi yapacağım:

Basit bir "merhabaaaaa"nın kullanılması ve giriş paragrafındaki o oyuncu şakalar bu parçanın iki arkadaş arasındaki bir iletişim olduğunu hemen ortaya koyuyor.

Anlatıcı hastane kelimesini dört kez kullanıyor. Üslup olarak zayıf. Revir ya da klinik gibi kelimeler kullanarak biraz çeşitlendirebilirdi. Bu tekrar, sanıyorum ki annesiyle ilgili kaygılarını vurguluyor; annesinin ölmesinden haliyle korkuyor.

Alıcıya karşı duyulan sevginin bir sembolü olarak "yeni bir kelime" teklifinde bulunuyor: fastigium. Maalesef sadece bir tanımını yazıyor. Fastigium aynı zamanda bir hastalığın gelişmesinin bütün bir süreci ya da kriz noktası anlamına da geliyor.

Anlatıcının retorik bir araç olan yanılsamadan faydalanarak bölünmüş kişiliği varmış gibi davranıyor olması da kayda değer. "Bunu kim dedi?" cümlesini kullanıyor. Bu esasen umutsuzluğuna ışık tutmak için kullanılıyor.

Alıcının annesini belki de hastanede ziyaret edebileceğini söylüyor: annesini bütün o kablolar, tüpler ve morfin verilir halde görmenin alıcının nasıl bir şey yaşadığını daha iyi anlamasını sağlayacağını düşünüyor. Bu ziyaretin garip olacağını da söyleyerek önden ihtiyatlı davranıyor.

Bu parçanın ağır basan tonu: ihtiyaç. Alıcının ilişkideki güç sahibi kişi olması beni şaşırtıyor. Belki alıcı da "Onlara kötü davran, onlar da istemeye devam etsin" diye düşünüyordur.

Görüşürüz dostum,

Oliver

Not: Gerçekler çoğunlukla kafiyelidir.

Ötenik

Bu akşam, bir aydan uzun bir sonra annemle babam ilk kez birlikte dışarı çıkıyorlar. Galler Filarmonik Orkestrası'nın Brangwyn Hall'da çaldığı bir Bartók eserini dinleyecekler. Babam bunu iple çekiyordu; biletler aylar önce gelmişti ve mutfaktaki mantar tahtaya raptiyeyle iliştirilmişti. Fitilli kadife bir ceket ve kravat giymiş. Göğüs cebinde bir mendil var.

Annem hâlâ duşta. Babam evin içinde gezinerek eşyaları, etrafı düzeltiyor. Onu odadan odaya takip ederek sadece seyrediyorum. Uzaktan kumandayı televizyonun üzerine koyuyor. Açılmamış mektupları yemek masasının üzerinden alıp üçüncü basamağa koyuyor. Kaloriferin üzerinden bir havluyu alıp kare şeklinde dikkatle katlıyor ve dolabın içine kaldırıyor. Boş bir kedi maması tenekesini yıkıyor, etiketini çıkartıyor, yapışkan izlerini fırçalıyor ve lavabonun önündeki pencere pervazına bırakıyor. Yaptığı her ufak şeyden sonra saatini kontrol ediyor. Banyonun önünden her geçisinde kapının altından gelen dumana bakıyor.

Annem duştan çıkıyor. Göğsünün üzerine kıvırarak tutturduğu havlusu baldırlarını kapatıyor. Islak saçları, kızaran alnı ve yanaklarıyla bir oğlan çocuğuna benziyor. Yatak odasına gidip kapıyı kapatıyor. Saç kurutma makinesinin uğultusu duyuluyor. Babam saatine bakıyor.

Gidip arabanın anahtarlarını anahtarlıktan alıyor, cebine koyuyor. Sonra kilere girip bir kutu donmuş domuz pirzolası çıkartıyor. Bunları dolaba koyuyor.

"Yarın babanın özel limon otlu domuz pirzolası var" diyerek bana gülümsüyor.

Hiçbir şey demiyorum.

Saç kurutma makinesi duruyor.

Babam koridordan bağırıyor.

"Artık gitmeliyiz."

Ilık bir akşam olmasına rağmen uzun lacivert paltosunu giyiyor. Cevap yok. Yukarı çıkıp yatak odası kapısının önünde duruyor. Mesafemi koruyarak takip ediyorum. Merdiven sahanlığında durup tırabzanların arasından seyrediyorum. Annemi iç çamaşırlarının içinde dolapta kıyafetlerine bakarken görüyorum. Herhangi bir şeye özel olarak odaklanmamaya dikkat ediyorum.

Babam "Gecikeceğiz" diyor.

Çok beyaz ve kalça etleri külodunun kenarlarından fırlıyor.

Siyah bir elbise alıp bakıyor. Babam odadan geri çıkıyor ve kapıyı gürültülü bir şekilde kapatıyor.

Yürüyüp sonra duruyor. Dönüp kapalı kapıya bağırıyor: "Her. Siktiğimin. Seferinde."

Babam yanımdan fırtına gibi geçip aşağı iniyor, dışarı çıkıyor ve evin kapısını da gürültülü bir şekilde kapatıyor. Annem odanın kapısını açıyor. Bana gülümseyip kaşlarını kaldırıyor. Siyah elbiseyi giymiş: dizlerinin üzerinde bitiyor. Kırmızı diz kapakları şişmiş gibi görünüyor.

"Bu akşam yalnız başına kalabileceğinden emin misin?" diye soruyor.

"Evet, yapmam gereken bir şeyler var" diyorum. İlgilenmesini beklemiyorum.

"Ne gibi işler, esrarengiz adam?"

Bu konudaki yeteneğimi kaybetmiş olmalıyım.

Odasına girip pencereden dışarı bakarak zaman kazanmaya çalışıyorum. Babam arabayı üç noktalı dönüşle çıkarmaya çalışıyor. Bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

"Birtakım planlar, darbeler" diyorum.

"Pekâlâ" diyor ve aceleyle şık ayakkabılarını giyiyor. "Bol şans."

Babam arabayı döndürdü, artık doğru yöne bakıyor. Mükemmel bir suç mahalinden kaçış şoförü. Annem kadife bir kutudan gümüş küpelerini çıkartıyor ve kulaklarına tutuyor. İşe yaramaz bir mücevher hırsızı.

"Evet mi hayır mı?" diye soruyor.

Emin değilim ama hayır diye düşünüyorum.

Ben bir şey diyemeden "Hayır mı?" diyor. "Hayır, haklısın."

Küpeleri kutusuna bırakıyor ve sonra da çekmeceye geri koyuyor. Babam arabanın kornasını üç saniyeliğine çalıyor. Annem havlusunu yerden alıp koridordaki kaloriferin üzerine koyuyor.

Aşağı doğru inerken "Çok gecikmeyiz" diyor. Ayakları bilinçli hareket ediyor, her bir adımı düşünerek atılıyor. Merdivenin son üçüncü basamağından bir zarfı alıyor. Üzerinde turkuvaz rengi bir kredi kartı resmi var. Çizgi balıklar kartın etrafında yüzüyor. Son basamakta durup zarfı açıyor ve içindekilere bakıyor. Eşantiyon tükenmez kalemi merdiven başında asılı kahverengi deri çantasına atıp mektubun devamını da çöp kutusuna fırlatıyor. Acele etmeden ön kapıya yürüyor. Açıyor, dışarı çıkıyor ve kapıyı kapıyor. Annemin klasik müziği ne kadar sevdiğini bilmiyorum.

Son birkaç haftadır annemlerin odasındaki kısılabilir ışık hep en aydınlıktaydı: yatak odası aktivitelerinde bir artış olmadığının işareti. Tutku ateşini körüklemenin bir yolunu düşünüyorum.

thefengshuicastle.co.uk çok yardımcı oldu. Şeftali rengi duvarlar ve mobilyaların insanları evlilik dışı ilişkilere cesaretlendirdiğini söylüyor. Neden olduğunu anlayabiliyorum: şeftali en kötü renk. Neyse ki annem bu renkten nefret ediyor.

Ancak kırmızının tonları romantizmi artırıyor. Dün parti dükkânından balonlar aldım. İçlerinden sadece altısı kırmızı olduğu için elli tane almak zorunda kaldım.

Bunları şişirip iki tanesini yatak odalarının kapısının üst kısmına bantlıyorum. İki tanesini ütü masasının ayaklarına ve iki tanesini de yemek masasının üzerindeki lambaya. Şöminenin üzerindeki bütün beyaz mumları neşeli kırmızılarla değiştiriyorum.

Annemlerin yatağının tam karşısına denk gelen tuvalet masasının aynası "onların hayati chi'lerini emiyor ve belki de ilişkiye bir üçüncü kişiyi davet ediyor." Aynayı ters çeviriyorum. Söylenene göre uyandığında sana ilham veren bir şey görmen çok önemli. Sana "huzur ve enerji verecek, hayattaki yolculuğunu temsil edecek bir şey." Kendi bebeklik fotoğraflarımdan birini tarayıp (bir oyun hamuru kadar çirkinim) A4 boyutunda büyütüyorum ve aynanın arkasına asıyorum. Onların en büyük başarısı benim.

Son dokunuş arka bahçeden gelecek. Sokağımız dik bir yokuşta olduğu için bütün bahçeler taraça halinde ve bahçenin bütün birimleri birbirlerine ufak basamaklarla bağlanıyor. Birinci birim avlu, ikinci birim çimenlik, üçüncü birimde çiçekler, bitkiler ve iyi durumda bir elma ağacı var. İkinci birimde taş duvardan atlayarak yan komşunun bahçesine geçebiliyorum. İspanya'da tatilde oldukları için evlerine biz göz kulak oluyoruz. "Giriş katında, merdivenlerin başında ağır bir heykel ya da figürün varlığı duruma devamlılık getirebilir." Ufak süs havuzlarının yanında şişman bir keşişin heykeli duruyor. Bir fasulye torbasının üzerinde meditasyon yapıyor, avuçlarını dümdüz birbirine bastırmış. Boynundan tutarak keşişi arkaya doğru yatırıyorum ki altından tutabileyim. Heykelin altında çamurdan bir solucan var, buradan ayrılmamakta ısrarcı.

Anahtarın kapıda döndüğünü duyuyorum. Merdivenlerin en üst basamağında siyah Lands' End pijamalarımı giymiş onları bekliyorum.

Annem sundurmadan "Merhaba?" diye sesleniyor.

"Merhaba!" diye cevap veriyorum.

Antreye giriyor, ışığı yakıyor.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Farkında değildim. Babam onu takip ediyor, ön kapıyı çarpmıyor.

Şaşkın bir halde keşişe bakıyorlar.

"Oliver, bu ne?"

"Feng shui anne."

Birkaç adım yaklaşıyor ve yerlere bakıyor.

Marleyin üzerindeki ayak izlerini göstererek "Ve bütün bu pislik ne?" diye soruyor.

"Bana çamur shui gibi göründü."

Güzel bir konserden sonra Tatil Baba'sı birkaç saatliğine geri geliyor.

Annem neredeyse gülüyor. Ona eskisi kadar sevgi beslemiyorum.

"Bunu nereden buldun allah aşkına?" diyor.

Bu soruyu sormasını umut etmiştim.

Yavaş ve Buddha sükûnetinde konuşuyorum: "Nasıl olduğunu sorma, sadece bu anın tadını çıkar."

Bir kaşı yukarıda, keskin bir bakış fırlatıyor: "Oliver'a ne yaptın?"

Ölü gözleri olan bir Oliver klonunu beni parçalara bölerken hayal ediyorum, gülüyorum.

Babamın üstünde paltosu ve kasketi var. Elinde bir pipo varmış gibi davranarak ayak izlerimi takip ediyor ve yemek salonuna gidiyor.

"Vay canına, sanırım buldum." Mutfağa doğru gittikçe sesi uzaklaşıyor. "Fail, heykeli komşumuzun arka bahçesinden çalmış!"

"Tanrım, Oliver." Annem keşişin yanında çömeliyor, gözlerine bakıyor. "Onu geri götürmen lazım."

Keşişin kel bronz kafasını okşuyor. Değerli ilgisini kıpırdamayan bir nesnede boşuna harcıyor.

Babam mutfaktan bir fırça ve faraşla dönüyor. Bunları bana uzatıyor. "Hadi bakalım evlat, tekrar iş başına." Hâlâ Viktoryen gibi davranıyor. "O bacalar kendi kendilerini temizlemeyecekler."

Annem beklenenin tersine bunu gerçekten komik buluyor.

Merdivenlerin önünde yan yana duruyorlar, bana bakıp gözlerini kırpıyorlar. İkisi de küçük görünüyor. Ben yetişkinim ve onlar benim berbat çocuklarım.

Annem, "Bekliyoruz" diyor.

Babam başını sallıyor.

Gayet mutlu görünüyorlar.

Oldu yani. Başardım.

Ne de olsa ailemin evliliğini kurtardım, kendimi daha öforik hissedeceğimi sanırdım.

15.7.97

Kelime: ötenik. İnsanların sağlıklarını çevre koşullarını iyileştirerek korumak ve geliştirmek.

Sevgili Günlük,

Yaklaştık, ama puro yok. Akşam mutlu görünüyorlardı ama bir sonraki gün aynadaki resmimi indirmemi istediler. Balonlara izin verdiler ama birkaç gün içinde balonlar kendiliğinden anneannemin boynu gibi sarkıp buruşmaya başlayınca onları da indirdim.

Her gece saat ikiye kadar sevişme seslerini duymak için bekliyorum. Her sabah kontrol ediyorum ama kısılabilir ışık sonuna kadar açık.

Annem bu sabah yatağımın ucunda oturdu. Gülümsüyordu ve gözleriyle dudakları henüz kalkmış olduğu için biraz şişti. Öğleden sonra ya da akşam asla yapılamayacak bir konuşma yaptık, çünkü beni uykuluyken yakaladı. İşte konuştuğumuz bazı şeyler:

Annem: "Olly, balonlar için çok teşekkürler."

Ben: "Sorun değil. Chi'niz bloke olmuştu."

Annem: "Baban ve ben biraz zor bir zamandan geçiyoruz, biliyorsun, değil mi?"

Ben: "Hı hı."

Zaman zaman evet yerine hı hı diyorum.

Annem: "Bize yardım etmeye çalışmanı çok takdir ettiğimizi bilmeni istiyorum."

Ben: "Haha."

Haha evetten daha neşeli.

Annem: "... ama gerçekten endişelenmene gerek yok. Baban ve ben iki yetişkiniz ve her zaman öyle davranmıyor olsak bile bu sorunları kendimiz halledebiliriz."

Ona bunu nasıl yapmayı düşündüğünü, adım adım bir planlama yapmayı düşünüp düşünmediğini sordum. Bu konuda babamla konuşacağını söyledi. Ben de ilerlemelerini takip edeceğimi söyledim.

Bütün önemli konuşmalar kahvaltıdan önce yapılmalı. Birkaç seçenekleri var:

1) "Yardım" aramak. Annem bu taktiği benim için kullanırdı. Evde sağa sola broşürler bırakarak. Ama bende işe yaramadığına göre onda da işe yaramaz. Toplayıp çöpe atar.
2) Romantik, üç günlük bir haftasonu. Sık sık arabayla Fransa, La Rochelle'e gideriz. Gezi başarılı geçse de, annemle babam birbirlerine tekrar âşık olsalar bile bütün her şey araba yolculuğuyla tekrar batar. (Araba yolculukları her iyi tatilin başında ve sonundaki somurtkan parantezlerdir)
3) Birlikte kaliteli zaman geçirmek. Bu iyi bir seçenek. Keşke her gece klasik müzik konserleri olsaydı.

Ne olursa olsun kaçınmaları gereken bir şey var: bir bebek. Çiftler şöyle diyor: "Bebek için bir arada yaşamaya devam ediyoruz." Demek ki mantıksal olarak tersi de doğru: "Bir bebek bizi tekrar birbirimize yapıştıracaktır." Hepimizin isteyeceği en son şey bir doğum. Plasenta korkunç bir şey: Jöleleşmiş yılan balıklarından bile kötüler. Üçüncü derece bir yırtık doğum sırasında oluşabilen bir yırtıktır. İki delik tek bir deliğe dönüşür.

İlişkilerini düzeltmek için doğru şeyleri yapacaklarına güvenmiyorum. Her ay annemin geriye kalan tam-

ponlarını sayacağım. Şu anda sekiz adet var. Eğer bunları kullanmıyorsa konuya müdahale edecek ve kürtajı önereceğim. Daha fazla feng shui ve öz gelişim kitapları da gerekiyor.

Çözümler gitgide azalıyor.

Barış içinde kal,

O

Botanik

Jordana beni özlemiş olmalı. Onu yeteri kadar beklettim. Annesi hastaneye yattığından beri okula gelmedi.
Onu aradım ama babası cevap verdi. Sesimi duyduğuna sevinmiş gibiydi. Hiç teklemeden duygularını paylaştı.
"Pekâlâ, ahbap" dedi. "Seni bir süredir görmedik. Ama meraklanma. Jordana zaten şu an çok yoğun. Hepimiz zor zamanlar geçiriyoruz.
"İlk ameliyat başarılı geçti ama doktorlar her şeyden kurtulduğuna emin olmak için bir ameliyatın daha gerektiğini söylediler."
"Ah anlıyorum" dedim.

Fred'le yürüdüğümüz rotadan yürümek için Singleton Parkı'nda buluşmaya karar verdik. Zor zamanlarda alışkanlıklar teselli edici olabilir. Oraya erken gidip kuzey girişindeki bankta bekliyorum. Hediye olarak en sevdiği kibritlerden getirdim: Swan Ekstra Uzun.

Kapılardan geçerek bana yaklaştığını görüyorum. Beni görüyor ve gülümsüyor. Yürürken gülümsemeye devam ediyor;

gözleri yarı kapalı. Hâki kamuflaj pantolonu ve pembe spor ayakkabıları var. Üzerinde gülümseyen surat olan bir tişört giyiyor. Saçları samuray saçları gibi tepesinde toplanmış.

"Merhaba" diyor.

"Hiya" diyorum.

Göğsümde bir rahatsızlık bir daralma hissediyorum. Sanki izolasyon köpüğü doluyor içime. Jordana'yı uzun zamandır görmediğimi fark ediyorum. Eğer seni arayıp duruyorsa, buluşmaya çalışıyor ve sana ihtiyacı olduğunu söylüyorsa o zaman yapacak tek şey onu görmezden gelmek. Bu yapılması gereken şeydi, Chips'le de konuştum. Köpük, ciğerlerimi dolduruyor.

Ayağa kalkıyorum. Jordana'nın omzunun üzerinden bakıyorum. Sarılıyoruz.

"Seni özledim" diyor.

Köpük sertleşiyor, boğazıma doğru yükseliyor.

Boynunun arkasındaki incecik saçlara dudaklarımı değdiriyorum. Cildi yumuşak, solgun ve genelden daha az kuru.

"Çok üzgünüm. Ortalarda yoktum" diyor.

Bugün daha çok Gallerli gibi konuşuyor.

Beni sıkarak, "Ah tanrım" diyor, "*sarılmaya** ihtiyacım vardı."

Normalde ona içinde ünlü harf olmayan başka kelimeler de söylerdim. *Syzygy* üç göksel nesnenin sıralanması demek.

Ağzımın ve çenemin çalışmadığını hissediyorum.

Biraz gerilip birbirimize bakıyoruz. Belini, kollarını, boynunu ve ayaklarını kaydediyorum.

"Sana bir mail gönderdim" diyor.

"Evet" diyorum.

Yürürken sessizce el ele tutuşuyoruz. Gölü, sonra İsviçre kulübesini, sonra da taş çemberi geçiyoruz. Botanik bahçelerine doğru yürüyoruz. Güneş ışığını bir görüyor bir görmüyoruz. Ağaç tepelerinin silüetleri yolumuzda büyüyor. Kurt ıslığı çalan kuşlar var.

"Son zamanlarda biraz dağılmış haldeyim biliyorum" diyor.

---

* Galler dilinde bu kelime "cwtch." (ç.n.)

Yürüyoruz. Ondan biraz daha hızlıyım o yüzden de her sekiz adımda bir durup bana yetişmesi için medulloblastoma diyorum.

"Babam berbat durumda. Abimi de geçen gün eve polisler getirdi. Arkadaşlarıyla Kingsway'de ata biniyorlarmış."

Mayhill'in cılız çimenlerinin üzerinde yaban atları var. Bazı genç erkekler bunları toplu taşıma olarak kullanıyor.

Medulloblastoma.

Bir keresinde üstü çıplak bir oğlanın Castle Square'de at bindiğini gördüm. Pantolonun düğmeleri açıktı ve pantolon dizlerine kadar iniyordu. Silahı vardı. O yepyeni süs havuzuna limon yeşili bulaşık deterjanı boşaltırken kimsenin onu durdurmaya cesareti yoktu.

"Annem gençleşti. Gittikçe sessizleşiyor ve kibar biri oluyor. Bir bebeğe ya da hippiye dönüşüyor. Beslenme şeklini de tamamen değiştirdi."

Medulloblastoma.

Botanik bahçenin siyah kapılarına yaklaşıyoruz. Jordana her zaman botanikten nefret ettiğini söylerdi: "Neden bir ayçiçeğine helianthus annuus denilsin ki?" Yaşadığı bütün bu travmanın onu yumuşatıp yumuşatmadığını merak ediyorum. Geçtiğimiz hafta birkaç buket almış olmalı. Ona kötü davranarak iyi ettim. Onu kuvvetlendirdim.

Okulda bir oğlan var, adı Gruff Vaughan. Anne ve babası iki farklı kanser türünden öldü. Beden eğitimi öğretmenimiz onu hiçbir zaman rugby oynaması için zorlamıyor. Oynasa bile kimse onu yakalamaya çalışmıyor.

Kapıları göstererek "Buradan girelim" diyor. "Artık bir köpeğimiz olmadığına göre buradan girebiliriz."

Medulloblastoma.

Kapıda üzerine kocaman, kırmızı bir çarpı işareti konulmuş siyah bir köpek resmi var.

İçeri girerken Jordana yavaşlıyor. Bir cenaze treninin hızında yürüyor. Artık her üç adımda bir durmak zorunda kalıyorum.

Medulloblastoma.

"İkinci ameliyat Pazar günü."

"Baban söyledi."

Uzun ince bitkiler ve uçlarında soluk mavi çiçekleri var.

Medulloblastoma.

"Gelip annemi görebilir misin?"

Elimi tutuyor.

Medulloblastoma.

Jordana'nın ailesi üzerinde zaten iyi bir izlenim bıraktığımı ve yaptığım iyi işi bozmanın aptalca olacağını düşünüyorum. *Bullseye* yarışma programında stüdyodaki seyircinin "Kumar kumar" diye bağırmasını duymazdan gelen ve eve iki yüz pound ve bir çamaşır makinesi götüren yarışmacı gibiyim.

Medulloblastoma.

"Abim de orada olacak ama onunla konuşmak zorunda değilsin."

"Onunla neden konuşmayayım?"

"Peki" diyor.

Medulloblastoma.

"Pazar mı?"

"Hayır, ameliyat Pazar günü ama biz onu Cumartesi görmeye gideceğiz.

Duruyorum.

Medulloblastoma.

Başımı sallıyorum.

"Sen neler yapıyordun bu arada?"

"Çok meşguldüm."

Medulloblastoma.

"Düzeltme çalışmaları mı?"

"Bir tür düzeltme, evet."

"Oliver lütfen, yapam..."

Medul...

Duruyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

Geri dönüp gözlerine bakıyorum. Kirpiklerinin bir kısmı birbirine girmiş. Birbirine yapışmış örümcek bacakları gibi.

"Annem ölebilir..."

Kendini kaptırıyor. Gözyaşlarının düştüğü asfalt yolda siyah noktacıklar oluşuyor.

"Bu kadarına... katlanamam... neler oluyor?"

Sorunlar değerliden değersize süper kahraman kâğıtları gibi. Bir hayli iyi bir kartım var: Eşini Aldatan Anne. Ama Jordana'nınki daha da iyi: Tümörlü Anne.

Eğer sesli söylersem (annem babamı aldatıyor) o zaman daha da gerçek olacağını düşünüyorum. O yüzden başka bir şey söylüyorum:

"Vektörler, karesel denklemler ve solunum sistemleri."

"Siktir" diyor.

"Sadece dalga geçiyorum" diyorum.

"Siktir git" diyor.

Ağlıyor.

"Gerçek değil" diyorum.

"Siktir git" diyor.

"Şakadan."

"Siktir git."

Bana doğru yürürken başı öne eğik. Alnını omuzuma koyuyor.

Yüzünü yakama silerken "Siktir git" diyor ve boynuma sarılıyor.

Kollarımı etrafına sarıyorum. Onun kolları yanlarında. Onu kendime doğru çekiyorum ama karşı koyuyor.

Ona iltifat etmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum.

"Bugün cildin çok güzel."

"Siktir git" demiyor.

"Biraz araştırma yaptım, Fred'e alerjin olmuş olabilir" diyorum.

"Annemin özel diyetini uyguluyordum. Muhtemelen o yüzden."

"Daha güzel görünüyorsun" diyorum.

"Çok fazla Çin yemeği yiyoruz. Zencefil için" diyor.

"Limonlu tavuk mu?"

"Bazen."

Elini alıp pantolonumun arka cebindeki dikdörtgen çıkıntıya koyuyorum.

"Sana kibrit getirdim" diyorum.

Kutuyu çekiyor.

Onu tekrar kendime çekiyorum. Çenesini omuzuma koyuyor. Kollarını belime doluyor. Kaşınma sesini dinliyorum. Ensemde uyuşuk bir sıcaklık hissediyorum.

Jordana'nın bir sonra söylediği şey onun artık kurtarılamayacak noktada olduğunu fark etmeme sebep oluyor.

"Kibrit yaktığın zaman alevin düşen bir göz damlası şeklinde olduğunu fark ettim."

Duyarlı biri olmuş, arada bir yerlerde hassas birine dönüşmüş.

Ben bunun olduğunu gördüm ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Bundan sonra günlükler yazacak ve hatta bazen aralara ufak şiirler serpiştirecek, sevdiği öğretmenlere hediyeler alacak, manzaraya hayran kalacak, haberleri seyredecek, evsizler için çorba alacak ve bacak kıllarımı bir daha hiçbir zaman yakmayacak.

Toyluk

"Bu kolları da gösterme şansı buluyorsun."

Annem uzanıp babamın pazusunu tutuyor.

Etkilenmiş gibi görünmeye çalışarak "Hah" diyor.

Yemek masasının bir ucunda oturuyoruz: ben, o zamanki annem, o zamanki babam. Annem iki mum yakmış, kare tabaklarımızdaki mantarlı fırında alabalık ve maydanoz sosunda pişirilmiş haşlanmış taze patateslerimizi yiyoruz. Babamı capoeira'ya başlaması için ikna etmeye çalışıyor. Heyecanlı gibi görünmeye çalışırken ses tonu dalgalanıyor.

"Ve en muhteşem müzikleri çalıyorlar Lloyd." Babamla göz teması kurmaya çalışıyor.

Babam başını kaldırmıyor. Bıçağını mantarın levhacıklarına daldırıyor.

"Bence seversin. İki perküsyoncu ve böyle tek telli gitarını tıngırdatan bir çocuk" diyor.

Kulağa berbat geliyor.

"Kulağa berbat geliyor" diyorum.

"Berbat değil Oliver. Baban sever. Gerçekten de hipnoz edici özelliği var."

Hatırlıyorum: Graham da bir hipnozcu gibi göz kontağı kuruyor.

"Ve Graham da beni Cumartesi günü derecelendirmeye sokuyor" diyor.

Neden onun ismini söylüyor? Babamın dişleri arasındaki mantarın gıcırdadığını duyuyorum.

"Sarı kemer almaya çalışacağım" diye devam ediyor. "Benimle gelip ne düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Babam başı olmayan alabalığın kılçığının üstünü didikliyor. Dikkatle yukarı doğru çekiyor, küçük kemikler pembemsi etten ayrılıyor, kuyruk kanadı derisiyle beraber çıkıyor. Babam bunu mavi örtünün üzerine ciddiyetle bırakıyor.

"Dövüşüyor olacak mısın?" diye soruyorum.

"Oynuyoruz. Biz ona oynamak diyoruz" diye cevap veriyor.

"Neden oynamak deniyor?" diye soruyorum. Babama doğru bakarak annemle karşılıklı konuşuyoruz. Babam tabağına odaklanıyor. Dişlerinin arasından ufak bir kılçık çıkartıyor. Yemeğini bizden önce biterecek.

"Çünkü birbirimizi incitmemeye çalışmıyoruz."

"Dövüş yoksa ben seyretmek istemiyorum" diyorum.

"Break dance yapmak gibi düşün" diyor. Anlamamı sağlamaya çalışıyor.

Annemi başının üzerinde dönerken hayal ediyorum. Üzerinde bol bir kot pantolon, Cypress Hill dinliyor. Kendimi hasta hissediyorum.

"Ama birbirinize yanlışlıkla vurabilirsiniz?" diye soruyorum. Babamın derslere katılmayı istemesi için bir neden düşünüyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Bazen birbirine kafa atmakta serbestsin" diyor.

Babam çiğniyor.

"Sadece derecelendirmeye gelsen?"

İkna olmuş gibi görünmüyor. Hatta hiçbir şey gibi görünmüyor. Belki de Fransızca zamanları çalışıyordur: *je mange, tu manges, il mange.*

"Eğer ikimiz de öğrenirsek o zaman birlikte pratik yapabiliriz." Annem bana bakıp başını sallıyor. "Annenle babanın beraber capoeira yapıyor olması süper etkileyici olmaz mı?"

"Birden korkunca kadar puanlayacak olursak derim ki..."

"Graham orada olacak ama onunla konuşman gerekmiyor" diyor.

Babam konuşuyor. Bazen sesinin ne kadar derin olduğunu unutuyorum. "Onunla neden konuşmayayım?"

Şimdi tabağını seyretme sırası annemde.

"Evet" diyor babam. Ağzını hemen hemen hiç açmadan. "Seyredeceğim."

"Cumartesi sabahı."

Babam yarım haşlanmış bir patatesi ağzına atıyor, çenesini oynatıyor. "Hum hum" diyor. Bu olumlu bir ses.

Cumartesi sabahı. Annem günlerdir çok heyecanlı. Arka bahçede, çimenlerin üzerinde pratik yapıyor. Yarı yengeç yarı maymun. Çıplak ayak zıplıyor, dönüyor. Pamuklu bol bir pantolon ve göğsüne yapışan sarı bir yelek giyiyor. Karşısında bir rakibi varmış gibi davranıyor. Eğiliyor, dönüyor, çömeliyor.

Çoktan neden gidip seyredemeyeceğime dair bir bahane uydurdum ve bu; Graham orada olacak ve kendisi beni Dean sanıyor değil. Bunun yerine annemin insan doğasına olan inancını sömürdüm. Jordana'nın annesinin Morriston Hastanesi'nde olduğunu, ki bu doğru, Jordana'nın benim yardımıma ihtiyacı olduğunu, ki bu da doğru ve ziyaret saatinin derecelendirmeye maalesef ki aynı saate denk geldiğini, ki bu da doğru, söyledim. Aslında tam olarak "Onu ziyarete gideceğim" demedim. Annem benim düşünceli bir insan olduğumu varsayıyor.

Babamın masasının üzerinde neredeyse otuz santim kalınlığında değerlendirmesi gereken sınav kâğıtları duruyor. Belgelerini böyle tepeleme koyuyor ki ne kadar işi olduğunu bilelim.

Annem merdivenden yukarı, "Lloyd şimdi St. James'e yürüyorum" diye bağırıyor.

Cevap yok.

Birkaç basamak çıkıyor.

Parmak uçlarında, "Lloyd?" diyor.

Onu seyrettiğimi fark ediyor ve yukarı çalışma odasına çıkıyor.

"Lloyd?" Sesini alçaltıyor ama onun zannettiğinden daha iyi duyabiliyorum.

"Hmm, pardon, ne demiştin?"

"Diyorum ki şimdi derecelendirmeye gidiyorum, eğer gelmek istersen..."

"Tamam, şunu bitireyim..."

"... Daha sonra yapamaz mısın?"

"Bir dakika sürmez. Sıran ne zaman?"

"Dersin sonuna kadar sıra bana gelmeyecek ama derslerin nasıl olduğunu görmüş olursun, hem de orada inanılmaz insanlar var..."

"On dakika falan içinde gelirim."

Falan.

"Peki. St. James Kilisesi."

"Tamamdır"

"Tamam."

"Bol şans."

Annem aşağı inip beni alnımdan öpüyor ve "Bayan Bevan'a iyi dileklerimi ilet" diyor.

Amerikalılar gibi "Göster günlerini annecim" diyorum.

Başını sallıyor, duruyor, bir an bana bakıyor, yanağımdan gereksizce öpüyor ve sonra tırabzandan havlusunu alıp ön kapıyı yavaşça kapatıyor.

Yukarı çıkmadan önce tam olarak on dakika geçmesini bekliyorum. Çalışma odasına girdiğimde sözlüğü okuyor.

"Baba annemi seyretmeye gitmeyecek misin?"

"Hmm?"

"Annemin derece alması?"

"Sen dışarı çıkıyorsun sanıyordum" diyor. Başı önünde, işaret parmağıyla sayfada alta doğru iniyor.

"Ben Morriston Hastanesi'ne gidiyorum, sen de st. James Kilisesi'ne."

İkimizin de sorumlulukları var.

"Evet, o zaman artık gitsen iyi edersin" diyor

"Şimdi gidiyorum."

"Zaman ölümcül hastaları beklemez."

Bu benim söyleyeceğim türden bir şey. Bir yanıt bulmaya çalışıyorum.

"Neyse, ben görevimi yapmaya gidiyorum" diyorum.

"Aferin sana."

"Hoşça kal" diye bağırıp ön kapıyı gürültüyle kapatıyorum. Sokağın sonuna kadar koşup Constitution Hill'den sola dönüyorum. Bu sokak arnavut kaldırımı, çok dik ve araba zevki hırsızlığı için çok uygun olmasıyla ünlü. Bacaklarım ağrımaya başlıyor ama koşmaya devam ediyorum.

Tekrar ilk sola dönüyorum. Montpellier Terrace'a yani bizim evin arkasındaki sokağa geliyorum. Arka bahçemizin üst kademesine açılan yüksek kurbağa yeşili kapıyı görene kadar hızla koşuyorum. Annemler genellikle bu kapıyı kilitlerler ve biraz daha güvenlik önemli için de arka bahçenin yüksek duvarının üzerine kırık camlar yapıştırmışlar. Ev anahtarını unuttuğum pek çok gündeki deneyimlerimden duvarın üzerinde bileklerimi kesmeden tutunabileceğim bir nokta olduğunu keşfettim.

Ayak parmak uçlarımı duvardaki boşluklara sokup başımı duvarın kenarı üzerinden çıkartıyorum. Mutfağı, müzik odasını, çalışma odasını ve banyonun buzlu camını görebiliyorum.

Babam çalışma odasında ayakta. Sağ elini gömleğinin iliklenmemiş düğme aralığından göbeğine koymuş. Sol eli yumruk halinde, eklem yerleri dudaklarının arasında. Odasında, etrafındakilere bakıyor: gömme raflara, kuğu boynu şeklindeki masa lambasına, mektup tutacağına, lacivert ve sarı karalerden oluşan pahalı bir tabloya, masa olarak kullandığı tahtayı havada tutan krem rengi dosya dolaplarına. Düşünüyor: "Bütün şunlara bak. Bütün bunlar ne işe yarıyor? Lloyd! Bu evliliğini kurtaracağın an." Bir elini dengesini

bulmak için kâğıt yığınının üzerine koyuyor. Düşünüyor: Graham'ı siktir et! O kadını seviyorum. Evet o kadını. Ve ona ne kadar sevdiğimi göstereceğim.

O çilli pembemsi kafatasının içinde bir sürü pembe dizi monoloğu dönüyor. Gitti: kapıdan çıktı ve kapıyı açık bıraktı.

Duvardan atlayıp yolda duruyorum. Soyacağı evi kontrol eden bir hırsız gibi göründüğümü hissediyorum.

Babamın St. James kilisesinin çift katlı kapılarını vurarak açıp girdiğini, atletini yırtıp attığını, karate yaparak, dirsek atarak yirmi ya da otuz terli korumayı geçtiğini hayal ediyorum. Annem vaiz kürsüsünde. Ayakları ve elleri bağlanmış, bir capoeira kordonu ağzına tıkılmış. Babam onu bağlardan kurtarıyor.

"İleri düzey sınıfa hoş geldin." Graham'ın sesi çatı kirişinden geliyor.

Babam dönüyor, yukarı bakıyor. Graham tamamen capoeira kostümü içinde, tavandaki çapraz tahtaların üzerinde duruyor.

Annem bir kabuk gibi babamın arkasına yapışmış, babam yerçekimini yeniyor ve o da tahtaların üzerine çıkıyor.

"İlk ders: boynuzlu tekmesi" diyor Graham.

Dünya birden yavaş hareket etmeye başlıyor. Graham bir uçan tekme sallıyor. Babam annemi arkasından indirirken annem onun kulağına bir şey fısıldıyor: Babam sola annem de sağa geçiyor. Birbirlerine uzanıp el ele tutuşarak müthiş ve romantik bir çamaşır ipi yapıyorlar. Bu ip Graham'ı adem elmasından yakalayıp onu öksürürken yere çakıyor.

Bahçeden, üst terastan bir ses geliyor. Birisi yaprakların arasında yürüyor. Bakmak için sesin geçmesini bekliyorum. Babamın elinde bir avuç biberiye basamaklardan indiğini görüyorum. Mutfağa geri gidiyor. Kesme tahtası tezgâhta. Bir limon, havan ve sanırım biraz da sarımsak var.

Arkası bana dönük havanı kullanıyor. Her diş sarımsağı birbiri ardına hızlı dilimlerle sıralıyor. Limon sıkacağı bir işkence aleti. İki tane limon kafatası sıkıyor.

Yani olay bu. Marine etme. Eğer *Die Hard 2* böyle bitseydi kendimi gerçekten ihanete uğramış hissederdim.

27.7.97 - yaz tatilleri
Günün kelimesi: limon. Resmi olmayan manası "tatmin edici olmayan, defolu"

Sevgili Günlük,

Annem elinden geleni yaptı. Denediğini gördüm.

Derece verildikten sonra eve gelip hızlıca bir duş aldığı sonra da capoeira arkadaşlarıyla bir plaj partisine kutlamaya gittiği için onu kim suçlayabilir? Plaj havlusu ararken onunla bir dakikalığına konuşabildim.

Değerlendirmeyi geçtiğini ve ona "O Mar" adını verdiklerini söyledi. Portekiz'deki denizin adı. Beni okula bırakmayı reddettiğinde de ona böyle sesleniyorum.

Bıraktığı notta şöyle yazıyordu:

L,
Bir parti için 'Gennith'e gidiyorum.
Yarın dönerim.
J x

Kısaltmalar her şeyi anlatıyor. Okumasındansa durup düşünmesi daha çok vaktini aldı babamın.

Babam derecelendirmeyi kaçırdığından beri annem çarşamba ve cumaları capoeira için Graham'la buluşuyor. Graham ona ayrıca dalgaların iyi olduğu günlerde sörf yapmayı da öğretiyor. Bir keresinde ipli kaya inişine bile gitti. Enerji dolu olduğunu göstermek için her şeyi yapıyor.

Bu akşam hep beraber bir Pazar akşam yemeği yedik ve her zamanki gibi kimse bir şeyi tartışmadı. Annem brokolisini kesti ve dirseklerinde kurumuş deniz tuzu olduğunu gördüm. Bunlar bir başka erkeğin karına mücevher vermesiyle eşdeğer.

Swansea'nin deniziyle ilgili bir şey de koyu, mavimsi bir gri renkte olması. Kimse eli ayağı nerede bilemiyor.

Çatı katı odamdan Graham'ın Volvo'suyla annemi aldığı ve bıraktığı zamanları seyrediyorum. Eğer pencerem

açık olursa dinlediği hafif gitar sesini de duyuyorum. Sanırım arabasında yalnızca iki kasedi olan tiplerden. Annem sürücü koltuğuna doğru eğiliyor ve tek koluyla sarılıp birbirlerini yanaklarından öpüyorlar. Bazen o bir kol annemin omzunu okşuyor.

Annem dışarı çıktığında babam *Radyo Günlükleri*'ni okuyarak ama radyo dinlemeyerek geçiriyor. Ayrıca buzdolabında da marine edilmiş bir sürü koyun butu, levrek ve uskumru balığı var. Annem geldiğinde babam çalışma odasına gidip sınav kâğıtlarını değerlendiriyor, ki zaten neredeyse bunu yapmayı da bitirdi.

Bir şekilde asla aynı saatte yatağa girmiyorlar.

Sakin ol,

Oliver

(Bebek Takibi: Kalan Tampon Sayısı: 8)

Sevgili Günlük,

Bugün Jordana aradı. Benimle ayrılmaya çalıştı. Her şeyi netleştirdim.

"Hayır. Şimdi zamanı değil. Çok yorulduğunu biliyorum" dedim.

Son derece kontrollü konuştum ve sesimi yükseltmedim.

Jordana, "Ne konuşuyorsun? Hayır diyemezsin" dedi.

Ben de "Bak neden böyle yaptığını biliyorum ama bu beklemek zorunda" dedim.

O, "Oliver, senden ayrılıyorum" dedi.

Ben de "Hayır ayrılmıyorsun. Bak inan bana, şu an sadece toyluk yapıyorsun" dedim. Toy olgunlaşmamış demek.

"Ne?!"

Ahizeyi sakince yerine bıraktım.

Sadece annesinin ikinci potansiyel ölümcül ameliyatından sonra arayıp sormamıştım.

Bir şeyi fark ettim: Babam çirkin olabilir. Burnunun ucunda şöyle ince ince tüyleri var ki bunlar güneş ışığında çiy düşmüş gibi görünüyor. Gözlerinin beyazı deniz kabukları gibi genellikle sarı bir beyaz. Kolunun üstünde şu siyah lekelerden biri var, melanoma. Kanserli değil, sadece iğrenç.

Ona bir Soltan bronzlaşma kremi, bir cımbız ve Vitaleyes göz damlası aldım.

Sonunda sınav kâğıtlarını bitirdi.

Artık başka bahanesi kalmadı,

O

(Bebek Takibi: Kalan Tampon Sayısı: 8)

Llangennith

Bu sabah erken uyandım çünkü çatıdan bir kiremit düştü ve arka bahçede kırıldı. Annem ön odada üzerinde hâlâ geceliğiyle duruyor ve körfeze bakıyor. Deniz kırılan dalgalar sayesinde fırfırlı gibi görünüyor. Sahilin hemen üzerinde gökkuşağı renklerinde uçurtmalar havada görünüyor.

"Bugün sörf yapacak mısın anne?"

"Dalgalar çok büyük. Arada kalırım."

"Peki ya Graham?"

"Ah evet, o muhtemelen Gennith'e inecek."

Bu benim tek şansım. Graham bir yerlerde kahramanlık yapıyor. Babam Sainsbury'ste. Trafiğe kalmamak için Cumartesi sabahları saat altıda gidiyor.

Babamın yazacağı gibi kısa bir not tasarlıyorum. Babamın el yazısını taklit etmek imkânsız o yüzden notu bilgisayarda yazıyorum. Romantik bir yazı karakteri olan Garamond'u kullanıyorum. Bir zarfa koyup yapıştırıyorum ve tuvalet masasına koyuyorum.

Jill, artık sınav kâğıtlarını bitirdiğime, alışverişi de yaptığıma göre tamamıyla senin emrindeyim. Işığın düğmesini yarıya indirdim. Evde sığır filetosu varken neden dışarı Amerikan biftek için çıkalım?

Ll X

Sahanlıkta annemlerin birinci kattaki odalarıyla benim çatı katımdaki odanın arasındaki merdivenlerde takılıyorum. Odasına gelip giyinmesini bekliyorum.

Yatak odalarına giriyor. Kâğıdın yırtılma sesini dinliyorum. Açıyor olmalı. Bir sessizlik.

Söylediği kelime: "Oliver?"

Acaba babamla biraz baş başa kalabilmek için birkaç saatliğine evden gitmemi mi isteyecek diye merak ediyorum.

"Oliver?" diyor, bu sefer daha sert. İlk iki harf balgamlı bir öksürük gibi çıkıyor.

Aşağı inip kapısında duruyorum.

Hayalet geceliğinin içinde "Oliver" diyor, "Bu ne?"

Bana doğru uzanmış parmaklarının arasında tuttuğu mektubu kaldırıyor: elinin şekli silah gibi.

"Bilmem. O ne?"

"Sanırım biliyorsun."

Saçları düz.

Birkaç cevabı düşünüyorum:

Ah, o babamın notu mu? Evet, ben de işin içindeyim ama yalnızca editoryal kapasitemle.

Evet yazan bendim. Sadece evliliğinizi kurtarmaya çalışıyordum.

Babam çok meşgul ama seninle sevişmek istiyor. Beni onun yakışıklı sekreteri olarak düşün.

"Tamam tamam, kabul ediyorum. Ben yazdım. Ama babamla konuştum ve o da bunu istiyor."

Annem kaşlarını çatıyor. Ölmekte olan bir insanın el yazısı alnında beliriyor. Silah yanına düşüyor, bir el oluyor.

"Babanla mı konuştun? Ne hakkında?"

"Babamla konuştum. Mükemmel olmadığını biliyor. Ve sana kendini affettirmek istiyor."

"Oliver, ne hakkında konuştunuz?"

"Jill, dinle." Ona doğru bir adım atıyorum. "Seni hâlâ çekici buluyor."

Gözlerini kırpıştırıyor. Çenesi öne doğru çıkıyor.

"Oliver, bunları uyduruyor musun? Bana yalan söyleme."

Hemen cevap vermiyorum, bu yüzden de sesim paniklemişim gibi çıkıyor. Ama çok uzun da beklemiyorum ki düşünüyormuşum gibi olsun. Tam zamanında konuşuyorum: "Anne sana yemin ederim."

Ayrıca dürüst bakışlar hareketimi de yapıyorum.

Tam nasıl olur da benim yerime seninle konuşur gibi önemli bir şey söyleyecekken susuyor.

Ağzı hafifçe açılıyor ve dilini hafifçe dişlerinin üzerine değdirdiğini görüyorum. Gardırobunu açıyor. Kapağının içinde bir boy aynası var. Benim yarım aynada görünüyor, ortadan bölünmüş. Dürüst bakışlarımın beni birazcık psikopat gösterdiğini fark ediyorum. Crocodile polo tişörtümün yakası kıvrılmış.

Annem birtakım kıyafetler çıkartırken benim de görüntüm bozuluyor.

Bana dönerek "Oliver ben sörfe gidiyorum" diyor.

"Tabii. Sıkışma ama" diyorum.

Bana bakmaya devam ediyor.

"Üzerimi değişeceğim."

"Ah" diyorum. Odasından çıkmamı istiyor. Genelde odanın kapısı açıkken giyinir. Onun tanımsız beyaz külodunu defalarca görmüşümdür. Bugüne kadar hiç problem olmamıştı.

Kapıdan bir hizmetçi gibi geri geri çıkıyorum ve kapatıyorum.

Aşağı inip salonda oturuyorum. Odada sağa sola dolaştığını duyuyorum. Bir şey yapmasını bekliyorum.

Dışarıda, babam alışverişten geliyor.

"İşte geldi" diye bağırıyorum, "şimdi kendisiyle konuşabilirsin."

Koridorda bekliyor. İç kapımızın renkli camından seyrediyor.

Babam her bir elinde üçer torba yolun yarısına gelmişken annem kapıdan uçarak çıkıyor, basamaklardan iniyor. Babamın ağzı oynuyor ama annem beklemiyor, rüzgâra direnerek arabaya gidiyor, anahtarları kutudan alıyor, arabaya biniyor ve gidiyor. Babam hareketsiz yolun ortasında duruyor, elleri kolları dolu, omuzları düşmüş, yalnız görünüyor.

Yukarı çıkıyorum, banyodaki dolabı açıyorum ve tamponları tekrar tekrar saymaya başlıyorum.

Annemle ilgili asla bilmeyeceğimi düşündüğüm bir şey: annem en büyük boyu kullanıyor. Bu da regl döneminde on iki ila on beş gram kan atıyor demek. Bu da on iki ilâ on beş kuru üzüm eder.

Annem Natracare tamponlarını kullanıyor. Kullanma kılavuzundaki resimde ince, suratı ifadesiz bir kadın çok kısa bir elbise giyiyor. Bir bacağını kaldırıp sandalyenin üstüne koymuş. Daha yakından çizilmiş ikinci bir illüstrasyonda kadın şeffaf bir tenle çıplak. Tamponu sokuyor; rahminde fetüs benzeri herhangi bir şey yok.

Sekiz tampon kalmış. Hızlı bir şekilde bilimsel bulgularımın üzerinden geçtim. İkinci hafta, sekiz tampon var. Dördüncü hafta, sekiz tampon var. Altıncı hafta, sekiz tampon var. Grafik çizmeme gerek yok.

Araştırmalarıma göre bir kadının regl olmamasının başka sebepleri de var: stres, spor, hormonal dengesizlikler. Annem tüm bunlar için kuvvetli bir aday.

Ama yine de şu an harekete geçmem gerekiyor.

Jordana'yı aramaya karar veriyorum: bir gecede iki ilişki kurtarmanın mümkün olduğunu düşünüyorum. Son zamanlarda birlikte yeteri kadar zaman geçirmediğimizi biliyorum.

"Ah, alo?"

"Merhaba, ben Oliver."

"Ah, merhaba tatlım. Sesini duymak harika. Nasılsın?" Jordana'nın annesi Jude; bir cümleye en çok "Ah" ünlemiyle başlamayı seviyor.

"İyiyim, teşekkürler. Hastaneden çıktığınızı bilmiyordum."

"Ah evet, geçen hafta çıktım. Jo sana söylemedi mi?"

"Hayır, unutmuş olmalı. Umarım şimdi kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur."

"Ah, çok daha iyi, teşekkürler. Korkarım Jo şu an banyoda."

"Jordana'ya benimle sahile kamp kurmaya gelmek isteyip istemediğini soracaktım."

"Ayy, ne romantik. Eminim isteyecektir. Nerede?"

"Llangennith."

"Vay, biraz yürüyüş olacak yani. Neden sizi oraya ben götürmüyorum?"

"Harika olur."

"Kimlerle gidiyorsunuz?"

"Ah, bazı arkadaşlarla orada buluşacağız" diyorum. Birini etkilemeye çalışıyorsan onun konuşma şeklini taklit etmenin faydalı olduğunu düşünüyorum. Bir tür onore etme.

"Saat beş buçuğa kadar yemek yemeyeceğiz. O yüzden seni saat altı buçuk gibi alırım, olur mu tatlım?"

"Ah, harika."

"Şimdilik hoşça kal."

"Güle güle."

Evimizin dışındaki bankta sırt çantamla birlikte bekliyorum. Uyku tulumumu, günlüğümü, Bic marka çakmağı, mayomu, diş fırçamı ve Trojan marka prezervatifi aldım. Gökyüzü mavisi Vauxhall arabanın sokağımızda yavaşça bize yaklaştığını görüyorum. El sallıyorum ama Jude yine de biraz geçip on sekiz numaranın önünde duruyor.

Merdivenlerden aşağı koşup yanlarına gidiyorum. Arabalarında iki çıkartma olduğunu fark ediyorum: bir tanesi Galler ejderhası ve diğeri de Penscynor Vahşi Yaşam Parkı'nınki.

Arka koltuğa oturuyorum. Jude sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi "Ah merhaba tatlım" diyor. Jordana ise hiçbir şey söylemiyor. Ön koltukta oturmuş, radyo istasyonları arasında gidip geliyor: Swansea'nin Sesi, Kırmızı Ejderha FM, Dalga, Radyo 1. Jude'un gözlerini kırpıştırdığını, her statik sesiyle gözünün kenarının seğirdiğini görüyorum.

Araba hareket ederken "Artık bir kanal seç Jo Jo" diyor.

Ortaya oturuyorum. Böylece her ikisinin de boyunlarını görebiliyorum. Jude'un kazınan kafasının orantısını ve saçının dibindeki S şeklindeki yara izini inceliyorum.

"Eee nasılsınız Bayan Bevan?"

"Fena değil Oliver. Sorduğun için teşekkürler." Gözlerini yoldan ayırmayarak Jordana'nın dizini okşuyor. "Kızım bana çok iyi baktı."

Bir köşeyi dönüyoruz ve parlak güneş ışığı ön camdan içeri doluyor. Jordana ile annesi aynı anda güneşliklerini indiriyorlar. Jordana'nın tarafında bir ayna var ama Jordana kendine bakmıyor. En sevmediği kazağını ve siyah kot pantolon giymiş.

Jordana'nın boynuna bakıyorum. Çizgiler yok, kulaklarının arkasındaki deri pul pul olmamış, topladığı siyah saçlarında kepek de yok. Ben kendim olarak kalmaya devam ederken o daha da güzelleşiyor. Bu sağlıklı değil. Kendinden emin olduğunu en sevmediği kazağını giymesinden anlıyorum.

"Ailen nasıl?" diye soruyor Jude.

"Babamın işleri çok yoğun, annem de tatildeydi."

"Birlikte gitmediler mi?"

"Hayır, annem meditasyon kampına gitti. Orada birbirleriyle konuşmuyorlar ve birbirlerinin gözlerine de bakmıyorlar."

"Ah, sanki biraz bizim tatillerimize benziyor, değil mi Jordana?"

Jude sesli gülüyor. Jordana ofluyor.

Jude'un yarasını biraz daha seyrediyorum. Eti çekip golf topu boyutundaki tümöre baktığımı hayal ediyorum.

"Eminim doktorların başarısından dolayı mutlusunuzdur."

"Ah, Jo sana söylemedi mi? Alabildikleri kadarını aldılar ama kalıcı bir hasar vermek istemedikleri için hâlâ bir kısmı içeride. İleride problem yaşayabilirim ama şu an bir sorun yok."

Tümörün oraya köklerini salıp yavaş yavaş büyüdüğünü düşünerek "Tebrikler" diyorum.

Llangennith kamp bölgesindeki tepeye geliyoruz. Solda beton platformun üzerinde yılın bir kısmında orada kalan karavanlar, sağda büyük bir alana yayılmış VW kaplumbağalar, Ford KA'lar ve çeşitli büyüklükte çadırlar var. Bir tane de kırmızı beyaz bir VW kamp minibüsü var, akordiyon çatısı yükseltilmiş.

"Aman Tanrım, burası altmışlar gibi Jo."

Uzakta sörfçüler kumlarda yürüyorlar. Kiminin sörf kıyafetinin fermuarı beline kadar açık, kıyafetin üst kısmı rüzgârda sallanıyor. Park bariyeri için yavaşlıyoruz - bariyer tıslıyor- sonra da Jude çakıl taşları ve kumdan oluşan yere arabayı park ediyor.

Bir adam sörf tahtasının yanında eğiliyor ve tahtayı cilalıyor. Morris Minor marka bir arabanın içindeki bir çift pencerelerini kapatmış sigara içiyorlar.

Jude, ön camdan gri bulutlara bakarken "İyi eğlenceler" diyor.

Graham'ın gümüşi, tuğla şeklindeki Volvosunu arazinin dibinde tespit ettikten sonra çadırımızı tepeye kuruyorum. "Yağmur yağarsa kaçmamız kolay olur" bahanesini kullanıyorum.

Sessizlik içinde denize yürüyoruz. Kendimi kamufle etmek için kapüşonumu başıma geçiriyorum. Denizden bir miktar yükselen puslu hava kumsalın uzak köşelerini görmeyi engelliyor, dolayısıyla da kumsal nerede bitiyor kim bilir.

Jordana önden yürüyor. Bu kalın pusun içerisinde gitgide daha da romantik görünüyor.

Belli belirsiz silüetini takip ederken dalgaların çarpma ve geri çekilme sesini dinliyorum. Kum daha da koyulaşıyor. Adımlarımı hızlandırıp ona yetişiyorum.

"Cildin çok iyi görünüyor" diyorum.

Beni duymamış gibi yapıyor. Daha etkili bir cümle deniyorum.

"Vay be, cildin çok hoş görünüyor" diyorum.

Adımlarını hızlandırıyor. Konuyu bildiğimi göstererek ilgili bir erkek arkadaş olduğumu göstermeye çalışıyorum.

"Çevresel faktörler ya da yeni diyetin mi ya da belki atopik egzaman için yeni bir steroid kremi kullanıyorsun?"

"Siktir git Oliver" diyor.

Bugün bana ilk söylediği şey bu.

Denize yaklaştıkça büyük ve asi dalgaların denizi allak bullak ettiğini görüyorum. Her biri başka boyda, farklı hızda. Bazısı önünde ne var ne yok yutuyor. Bu gürültünün içinde bir sörfçü tam arkasına bir dalga düşer ve patlayan bir sivilçe gibi tükürürken sörf tahtasını bırakıyor.

Tam önümüzde suyun içinden bir sırt çıkıyor. Başı öne eğilmiş, omuzları içe kapanmış. Dalış giysisinin silüetinden şeklin göğüsleri olduğunu anlıyorum. Sanki batan bir gemiden geriye kalan bir şeymiş gibi yorgun argın sörf tahtasına tutunuyor.

Su üzerine tutunamayacağı kadar alçaldığında tahtasını sudan çekip kolunun altına alıyor. Daha küçük kızgın dalgalarla mücadele ederek yürüyor. Sörf tahtası rüzgâra yakalanıyor ve kadın sarhoşmuş gibi yalpalayarak dizlerinin üzerine düşüyor. Denizin köpüklerini yüzünden temizlerken annem olduğunu fark ediyorum. Jordana'yı elinden tutup onu sahilde çekiştiriyorum; karşı koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" diyor.

"Hadi gel, çiftler böyle yapar" diyorum.

"Ne?!"

"Kumlarda el ele koşmamız lazım, güven bana!"

"Gerçekten: Siktir git!"

Ben onun kolunu çekiştirirken o topuklarını kuma batırıyor.

"Lütfen!" diyorum. Annemi onun arkasında sulara bata çıka yürürken görüyorum.

Bileklerime vurarak benden kurtuluyor. Sonra bana doğru gelip omzuma vuruyor. Canım acıyor. Koşmaya başlıyorum ve neyse ki o da beni takip ediyor, topuklarıma vuruyor. Çiftler böyle yapar.

Güvenli bir uzaklıktan arkama bakıyorum: annem, sisin içinde bulanık bir figür dizlerinin üzerine çökmüş bacağını kayıştan kurtarıyor.

Jordana kaval kemiğime vuruyor.

Annemle Jordana'nın bizim evin ön verandasında olmadan birbirlerini tanıyıp tanımayacaklarını merak ediyorum. Karşılaşmalarını çok kısa tutmaya ve kişisel olmamasına çok dikkat ettim. Son veli toplantısında Jordana ve ben öyle titiz bir planlama yaptık ki ebeveynlerimiz birbirlerine rastlamadılar. Onu annemle babamın fen derslerinde hızlı ama sosyal derslerinde çok ağır davranacakları konusunda uyardım. Jordana matematikten başladı, ben sanattan ve koridorda saat yönünde rotasyon yaparak idare ettik.

Hava karardı. Geldiğimizden beri etraf doldu. Kamp ateşleri rüzgârda uçuşuyor, çadırlar gruplar halinde kuruldu. Karavan pencerelerinde kalın perdelerin arkasında ışıklar yanıyor.

Beano'nun fast food karavanından akşam yemeğimizi aldım. İngiltere'nin en sevilen mantarlı tavuk böreği. Jordana kamp bakkalından bir şişe frenk üzümlü Mad Dog 20/20 alabilmek için mükemmel cildini kullandı.

Çadırımızın yanında ayakta duruyoruz. Feneri çenesinin altında yakıyor. Dudaklarının etrafında Mad Dog'un bıraktığı mor halkaya bakıyorum. Kontrolümü kaybetmemek için içmiyorum.

Arazinin dibinde Graham'ın Volvosunun yanında büyük bir kamp ateşi yanıyor.

"Ben kimim?"

Etrafımda daireler çizerek koşuyor. Kollarını uçak gibi iki yana açmış.

"Çok özgür ve çok âşığım!" diyerek gülüyor.

Pike yaparak bombalıyor.

"Ben kimim?" diyor.

Histerik halde. Yürümeye başlıyorum.

"Ben senim."

Yakınımdan uçuyor, burnuma parmak uçlarıyla dokunuyor.

"Ben senim."

Rüzgâr kötü çalınan bir gitarın sesini bize getiriyor.

Jordana Mad Dog'unu neredeyse bitirdi. Beklenmedik şekilde bana da teklif ediyor. Bir yudum alıyorum ve şişeyi dudaklarımdan çekiyor.

"Oy, bu kadar yeter" diyor.

Havayı kokluyor. Sanırım bana koktuğumu söyleyecek.

"Esrar kokusu alıyorum" diyor.

Etrafına bakıyor ve Graham'ın kamp ateşini görüp aşağı doğru koşmaya başlıyor.

Onu uzaktan takip ediyorum. Ateşin ışığından uzak durmaya çalışıyorum. Graham ve dört pembe suratlı adam çember şeklinde kamp sandalyelerinde oturmuşlar. Üç koli Biere d'Alsace'ları var.

Annem nerede merak ediyorum. Yakındaki çadırlardan birinde ışık var.

"Bize de bir fırt verin." Jordana'nın sesi gereksiz derecede yüksek çıkıyor.

Adamlardan biri, "Görgü kuralları var" diyor, "lütfen demelisin."

"Çok fena lütfen hippiler."

Jordana'nın fırtı çekerken omuzlarının yükselişini seyrediyorum. Cigarayı adama geri verdikten sonra dönüp bana doğru koşuyor. Beni öpüyor, haftalardır ilk kez, ağzını açıyor ve dumanı içime üflüyor.

Ben öksürüyorum o gülüyor.

"Vayyy, acayip bu" diyor.

Bronşlarımın gıdıklandığını hissediyorum.

Rüzgâr kısacık bir trans müziğini getiriyor. Derin bir bas sesinin üzerine hırsız alarmı melodisi yüklenmiş. Jordana müziğin nereden geldiğini görmeye çalışarak etrafına bakıyor. Üç yüz altmış derece dönüyor, sonra durup otoparka bakıyor. Yan yana dizilmiş arabalar dışında başka bir şey yok orada.

Arabaları göstererek "Ben oraya gidiyorum" diyor.

"Doğru."

"Sen git çiftler ne yaparsa onu yap" diyor ve kollarını iki yana açarak bir uçak gibi koşmaya başlıyor.

Kamp ateşlerinin ışığında parlayan tel halatların arasından dolanarak yukarı doğru tırmanıyorum. Çadırımıza geliyorum. Bir gecede iki ilişki kurtarmanın yollarını formülüze etmeye çalışıyorum.

Bir müddet sonra bir kadının ağladığını duyuyorum. Annem olduğunu biliyorum çünkü ne zaman sarhoş olsa Kate Bush'un en hit şarkılarını söylüyor. Ses yakından geliyor. Çadırın açık fermuarından dışarı bakıyorum. "This Woman's Work" adlı şarkıyı söylüyor. Yüzünü göremiyorum. Sadece arazinin tepesindeki tuvalet kulübelerine giden yolda elindeki fenerin bir disko topu gibi etrafı ışıklandırmasını görüyorum. Mazgal şeklindeki içeriden aydınlatılmış birkaç pencere kulübenin biraz önce iniş yapmış bir uzay mekiği gibi görünmesine sebep oluyor.

Annem içeri girer girmez çadırdan çıkıp oraya doğru gidiyorum ve tuvaletlerden gelen ışıktan uzak durmaya dikkat ediyorum. Tuvaletin açık kapısından *"Merched* / Bayan" tuvaletinin içini görebiliyorum. Altı tane lavabo var ve her birinin üzerinde de birer ayna. Güvenli bir mesafede durmaya özen gösteriyorum. Annem diş fırçasını çıkartıyor. Dilini fırçaladığını gördüğüm tek insan o, dilinin üstündeki beyazlığı temizliyor.

Bazen günlerce dişlerimi fırçalamıyorum ve taş bir duvarın üzerindeki yosunlu tabaka gibi olduklarını hissediyorum. Annem lavabonun yanında durarak ve saatinin üzerine vurarak dişlerimi doğru düzgün fırçalıyor muyum diye zaman tutardı. Bir tür meydan okuma yöntemi olarak da ben sadece alt dişlerimi fırçalardım. Bir özgürlük hissi için. Uykuya dalarken üst azı dişlerimde dilimi gezdirir ve anasının kuzusu olmadığımı hissederdim.

Ağzını çalkalıyor ve diş fırçasını gri kapüşonlu süveterinin cebine koyuyor.

Bol siyah keten pantolon ve Reebok koşu ayakkabıları giyiyor. Graham'ın da dişlerini fırçalayıp fırçalamayacağını merak ediyorum. Kocaman, birbirinin üstüne binen ön dişlerinin arasındaki simsiyah tohumu düşünüyorum.

Annem aynaya doğru eğiliyor. İşaret parmağıyla lens takanlar gibi sağ gözünün altındaki deriyi aşağı çekiyor.

Yüzünü kendi yansımasına yaklaştırıyor ve sonra içkili nefesiyle aynaya hohluyor.

Alsaz birası sabunluğa doğru devrilmiş duruyor. Bir yudum alıyor.

Ağzındaki ıslaklığı koluyla sildikten sonra kendini inceliyor. Elini çenesinden boynuna indiriyor. Sonra birayı alıp takdire şayan bir şekilde tek yudumda bitiriyor. Kapıya, bana doğru dönüyor. Hemen kenara çekilip işiyormuş gibi yapıyorum.

Çöpe attığı şişesinin sesini duyuyorum.

"Pardon" diyor.

Kiminle konuşuyor bilmiyorum. Bir hayli yakınımda.

"Tam tuvaletlerin yanına işiyorsunuz, biliyorsunuz değil mi?" diyor.

Benimle konuşuyor. Penisimi tutuyormuş gibi yapıyorum.

"Siktiğimin herifi, düşünceli ol biraz" diyor. Annemin küfredebildiğini bilmiyordum. Gerçekten kızmış gibi görünüyor.

Arkamı dönmeden önce adımlarının uzaklaşmasını bekliyorum. Uzakta zayıf fener ışığının, annem tel halatların etrafında dans ederken sağa sola hareket ettiğini görüyorum.

Kenardan kenardan, çitlerin yanındaki gölgede kalarak yürüyorum.

İyi aydınlanmış bir çadıra girdiğini görüyorum: çadırın tepesinde bir fenerden ziyade sanırım bir gaz lambası sallanıyor.

Sessizce çadırın yan tarafına yaklaşıyorum. Sesimi yükseltmeden sakince müdahale edebileceğim kadar yakınına geliyorum.

"Üzerindeki florür kokusuna bak" diyor. Bu Graham. Tekrar baş gösteren Gal aksanında hâlâ biraz Amerikan etkisi de var.

"Mmm, kimyasallar" diyor annem.

Graham gülüyor.

"Benim rezeneli diş macunumu denemelisin. Musluk suyuna ne kadar florür koyuyorlar biliyor musun?"

"Çok mu?" diyor annem.

"Florür kanserojen, hücreleri değiştiren bir madde ve azıcığı bile çok zararlı olabilir."

"Biranın zıttına mı?" diyor annem.

"Kesinlikle."

Bir şişenin açılış "dok" sesi duyuluyor.

"Teşekkürler.

"Fıss-dok."

"Şerefe." Bunu aynı anda söylüyorlar. Camın cama vurma sesi geliyor.

"En son birlikte çadırda olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor Graham.

Gaz lambası sallanıyor; silüetleri eğilip bükülüyor. Bir adım daha yaklaşırken ayakkabımın topuğu tel halata takılıyor ve capoeira'da kullandıkları müzik aletleri gibi bir ses çıkartıyor.

"Orada biri mi var?" diyor annem

Sessiz duruyorum.

Annem, "Kim var dışarıda?" diyor.

"Salağın biri" diyor Graham

Annem, "Merhaba?" diyor.

Hemen dönüp kapüşonumu başıma geçiriyorum ve karanlığın içinde yürüyorum.

Babamın bu olaya vereceği tepkiyi düşünüyorum. Bu modern çağda bir adamın karısının başka bir adamla bir çadırda olmasının hiçbir yanlış tarafı olmadığını söylemesinden endişeleniyorum. Babam bir çocuk gibi saf.

Chips eğer bir kız seninle aynı uyku tulumuna girmişse çoktan evet demiş demektir diyor.

Eğer onları iş üstünde yakalamak istiyorsam çok daha sinsi olmam gerektiğini anlıyorum. Keşke kullan atlık fotoğraf makinemi ve diktafonumu getirmiş olsaydım.

Çadırları tutan çelik halatların bir alarm sistemine bağlı lazer ışınları olduğunu hayal ediyorum. Son derece becerikli, duvarlardan tırmanan bir hırsızın düşüncesini adapte etmeye çalışıyorum. Annemin klitorisi değerli bir pırlanta.

Graham'ın çadırına sessizce tekrar yaklaşıyorum ve çadırın girişine çok yakın bir yerde çömeliyorum.

Annem, "Bu şeyi nasıl kapatıyorsun?" diye soruyor.

Graham, "Çevirmen lazım" diyor. "Dur ben yapayım, kısılabiliyor."

Gaz lambası mum ışığına dönüşüyor. Silüetleri yok oluyor.

"Teşekkürler" diyor.

"Elbette" diyor Graham.

Annem, "Müzik ya da balina şarkıları nerede?" diye soruyor.

"Kapa çeneni" diyor, "tişörtünü çıkar."

Kadınlar özgüveni seksi buluyor. Babam sıklıkla annemin yönetmesine izin verir.

Tek bir uyku tulumunun hışırtı sesi geliyor.

Hassas adamı oynayarak Graham, "Rahat mısın?" diye soruyor.

Annem, "Hıhı" diye cevap veriyor. Hıhı benim kelimem.

"Tamam" diyor Graham.

Hafif bir tokat sesi geliyor.

Graham, "Rahatla" diyor.

"Mmm."

Yine o his geliyor. Yalıtma köpüğü kafatasımda, ciğerlerimde, midemde yayılıyor.

"Ah" diyor annem.

Sonra bir nefes verme sesi, bir rahatlama. Annemle babam yaparken çıkardıkları o sakarca, doğramacı sesleri yok.

Bunun tantrik olacağını biliyordum. Bütün olay gürültüsüz gelişiyor.

Graham, "Çok sıkı olduğunu hissedebiliyorum" diyor.

Az önce bu kelimeleri kullandı. Gerçekten de bu kelimeleri kullandı.

Kazıkları söküp onları tozun toprağın içinde yuvarlamayı ya da Volvo'nun kaportasına çıkmayı ve tüm bedenimle çadırın üstünden geçmeyi düşünüyorum.

"Burası mı?" diyor Graham.

"Ovv" diyor.

Nefes alışverişi hızlanıyor.

Ondan bu kadar nefret etmeyi hiç istememiştim.

"İyi mi?"

"Mm."

"Çok mu sert?"

"Hayır, iyi, teşekkürler."

Annemi öldürebilirim.

"Bir şey değil" diyor Graham.

Yavaşça geri çekiliyorum.

Annem, "Aah" diyor. Sonra yine, "Aah."

Kalbim taş kadar sert ve soğuk.

"Mgh" diyor.

Bedenim bir deniz kabuğu.

Ayağa kalkıp gitmeye çalışıyorum ama bacaklarımla iletişim kuramıyorum. Gerçekten felçli gibiyim. Tam gün bakıma ihtiyacım var

Bir şekilde yürümeye başlıyorum. Bacaklarım bunu kendi kendilerine yapıyorlar.

Kamp ateşlerinin korlarının yanından yürüyerek alanın aşağısına gidiyorum. Araba parkına girmek için çitin üzerinden atlıyorum. Saate bakıyorum, biri on yedi geçiyor. Zihnimde yaşayacakları tantrik orgazmı adım adım oynatıyorum: annemin ayaklarında başlayacak, karnına yükselecek, onu şişirecek ve gaza dönüştürecek olan dev orgazmı anlatmak için birkaç kelimesi çok kısır kalıyor. Çadır örtüsünün üzerinde turuncu güveler toplanacak. Solucanlar toprağın üstüne çıkacak ve çamurda oynaşacak.

Babam anlamaz. O burnunun iki tarafında gözlük izleri olan bir adam. O Swansea Belediye Meclisi'nin Çukur İkaz telefon numarasını ezberlemiş bir adam.

Saatime bakıyorum. Bir on sekiz. Babamınki on dakika sürmüştü.

Tekno müziği duyabiliyorum. Birisi ritmik olarak boğazını temizliyormuş gibi bir ses.

İki araba hâlâ birbirine yapışıkmış gibi yan yana park edilmiş. Arabalardan küçük olanının dahili ışığı yanıyor. (Babamın Boston'dan gelirken getirdiği en iyi hediye, birtakım kelimeler için kullanılan yavan - klişe - kelimeler seçki-

siydi. En bilinenlere hakîmdim zaten. Yaya kaldırımı, bagaj, hela. Ama ikimiz de "dahili ışık*" kelimesine âşık olmuştuk) Ön koltuklarda oturan iki oğlan var. Benden büyükler. İçlerinden biri başını direksiyona dayamış.

Çakılların üzerinden geçerken cigaranın arada bir karanlıkta parlayan ucunu görüyorum, bir arabadan diğerine ilerliyor. Lazerli tüfeklerin kırmızı ışığı gibi aşağı yukarı hareket ediyor.

Birkaç metre yaklaştığımda birdenbire körleşiyorum ya da öldüm ya da ana rahmine geri döndüm ya da komadayım ya da şok terapisine alındım ya da belki de sadece farlarını yaktılar. Bir trans halinin derinlerinden bana yarı sempatik bir kahkaha yükseliyor. Farlarını kapatıyorlar ama dört televizyon statik ışığı hâlâ gözlerimi alıyor.

Küçük Fiat marka arabanın şoför tarafındaki penceresine gidiyorum. Dahili ışığını söndürüyorlar. Bir müddet orada öylece duruyorum. Camdan hiçbir şey göremiyorum.

Cam biraz açılıyor: yarı kapalı bir çift göz beliriyor.

Müzik sesinin üzerine bağırıyor. "Parola ne?"

Soru çok açık ve annemin Graham'la sevişiyor olduğu düşüncesi kafama üşüşüp aradaki boşluğu dolduruyor. Çadırlarının içindeki kokuyu hayal ediyorum. Eline hapşırıp sonra elini koklaman gibi.

Odaklanmaya çalışıyorum. Kontrol panelinin üzerindeki açılmamış Monster Munch ve Petits Filous paketlerini görebiliyorum. Jordana'yı göremiyorum.

Boşluğa "Monster Munch" diyorum.

Gülüyorlar. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Pencere sarsılarak açılıyor. Bana yamuk bir cigara uzatıyor.

"Senin yerinde olsaydım diğer arabanın arkasına binerdim. Miffy kız arkadaşına abanmaya çalışıyor" diyor.

Elimde cigarayla, Olimpiyat meşalesini tutar gibi arabaların arka tarafına yürüyorum. Fiat'ın hoparlörlerinden bas

* Courtesy light ya da nezaket ışığı; esasen itfaiye, ambulans gibi acil durum hizmet araçlarının trafikte hızlı ilerlemesi için konulan ışık. Ama burada bir diğer anlamı; arabanın kapısını açtığında otomatik olarak açılan dahili ışık kullanılmış. (y.h.n.)

sesi geliyor. Hemen yanında kırmızı bir Mazda var; Arka camında iki etiket var. Kanalizasyona Karşı Sörfçüler ve Korku Yok.

Arka kapıyı açıp içine bakıyorum. İçerisi karanlık ama Jordana'yı görebiliyorum. Ön koltukta oturuyor. Dikkatini vermiş sürücü koltuğundakiyle konuşuyor. Beni tanıştırmak için ara vermiyor.

Bir süre oturmak için davet edilmeyi bekliyorum ama olmuyor. Ben de kumlu arka koltuğun ortasına doğru kayıp kapıyı yavaşça kapıyorum. Emniyet kemeri yok. İçeride kurumakta olan havluların, yanmış plastik ve tütün kokusu var.

"... ve uyandığında habire metal tadı alıyormuş" diyor Jordana. "Çok tuhaftı."

Adam kılıklı oğlan "Ha siktir" diyor. Başını yavaşça sallıyor.

Sonunda bana dönüyor: "Değil mi? Ben Lewis."

Kısa, açık kumral saçları ve pancake delikli suratı var.

"Merhaba, ben Olly."

"O cigarayı içecek misin?"

Hâlâ dik tutuyorum. Öyle rahat falan değil. Avukatım.

"Ah, evet evet" diyorum ve dudağımın kenarına koyuyorum. Çok çekmemeye dikkat ediyorum. İnsanın öksürüğe kapılıp da kız arkadaşından olduğu yeteri kadar film seyretmişliğim var. Ciğerlerim mikrodalgada mısır patlatmaya yarayan torba gibi geriliyor. Hızlıca nefes veriyorum, burun deliklerim yanıyor. Midemi kasıp içime alıyorum.

Aramızı yapmak için Jordana'ya uzatıyorum. Cigarayı beş parmağıyla tutarken bir anlığına bana bakıyor. Sakin görünüyor. İçine çok çekiyor, sonra da Süpermen'in buzlu dumanı gibi koca bir duman çıkartıyor.

Hemen yan arabadakiler başlarıya müziğe eşlik ediyorlar: Önde iki, arka koltukta bir çocuk.

Lewis, "Peki sonra değişmiş miydi?" diye soruyor.

Jordana soruyu biraz düşünüyor ki benim deneyimlerime göre bu pek sık yaptığı bir şey değil.

"Biraz" diyor. "Annem ameliyatta beyninde makas bıraktıklarını düşündüğünü söyledi. Buna gerçekten inanıyordu."

"Acayiiip" dedi Lewis.

"Bunu bana hiç anlatmadın" derken aradan ikisine doğru eğiliyorum.

Bir saniye bana bakıyor sonra konuşmaya devam ediyor.

"Ama en kötüsü sanki yetişkin olan benmişim gibi onun için üzüldüm. Bundan nefret ettim."

Jordana'yı konuşurken seyrediyorum ve sanki rol yapıyormuş gibi geliyor. Sanki yepyeni bir kişilik geliştirmiş gibi. İkna edici olmadığını söylemiyorum, sadece daha önce hiç böyle bütün cümleler halinde konuştuğunu görmedim. Sonra aklıma bir şişe Mad Dog bitirdiği geliyor.

Lewis, "Evet ya, o kötü" diyor.

Başımla onaylıyorum, "hıhı" diyorum.

Jordana, "Kimse annesinin zayıf olduğunu düşünmek istemez" diyor. Konuşurken dilinin mora boyandığını görüyorum.

Konuşmaya devam etmesini istiyorum. Çünkü Jordana bu yeni karakteri uydurmuş olsa da hâlâ, bu yeni karakterle de iyi anlaşacağımızı düşünüyorum. Botanik bahçede alevleri gözyaşlarıyla karşılaştırdığı andan sonra artık her şeyin bittiğini sanmıştım. Yakında çiçek düzenlemeleri yapacağını, yaşlılara yardım edeceğini ve cumartesi günleri de Oxfam'da çalışacağını falan. Ama bu farklı.

Jordana'yla beraber hiç sarhoş olmadığımızı fark ediyorum ve ona sormak istediğim sorular olduğunu.

Konuşmaya başlıyorum: "Merak ediyorum Jordana, annenle baban ameliyattan beri daha mı iyi geçin..."

"Oy, hassiktir!" Yan arabada ön yolcu koltuğundaki oğlan eğilip lafımızı kesiyor. "Bu kadar pembe dizi yeter tamam mı, hadi biraz eğlenelim."

Jordana koltuğunda geriliyor.

Lewis arabanın sürücü koltuğunda oturana bebek sesiyle "Hadi hadi bebeğim" diyor. Cigarayı Jordana'dan alıyor (bir fırt çekmesini bekliyorum ama çekmiyor) ve pencereden diğer arabaya veriyor.

Arabanın saati 1:23'ü gösteriyor. Babam çoktan yolu yarılamış olurdu.

Arabanın açık olan üstünden bakıp hızla hareket eden bulutların arasından göz kırpan yıldızlara bakıyorum.

Lewis, "Oliver, sörf yapıyor musun?" diye soruyor.

Annem ve Graham'ı sörf kıyafetlerinin içinde dalgalarla düşünüyorum.

"Hayır" diyorum. Lewis'in hayal kırıklığı hemen görülüyor. İşi kurtarmaya çalışıyorum: "Ama annem yapıyor."

"Ah, peki o zaman neden Gennith'e geldin?"

Jordana suratımı seyretmek için bana dönüyor.

Birkaç cevabı düşünüyorum. Hemen hemen hepsi çok saçma:

Annemin erkek arkadaşının cinsel performansını resmi olarak değerlendirmek için görevlendirildim.

Okyanus beni kendine çekiyor: Gizeminde huzur buluyorum.

Modern Swansea yaşantısının koşuşturmacasından kaçmak istedik.

"Jordana'yla biraz yalnız kalmak istedim" diyorum.

Jordana sıkıntılı bir ifade takınıyor.

"Haklısın moruk" diyor Lewis, "Çok güzel kız."

Bunu Jordana'ya söylüyor, bana değil. Saçının önü inek yalamış gibi ama yukarı kalkık, kırılan bir dalga gibi duruyor.

Jordana'ya bakıyorum, kızarmasını bekliyorum ama kızarmıyor.

Bir karşılık, onu tuş edecek bir şey düşünmeye çalışıyorum ama saat 1:24'ü gösteriyor ve benim de dikkatim dağılıyor. Altı dakika oldu. Babam şu an artık iğrenç bir şey düşünmeye çalışıyor olurdu. Belki yaşlıların genital bölgelerini. Biraz zaman kazanmak için.

Kahkahalar ve bağırtılar müziği bastırıyor. Hemen yapışık arabanın yolcu koltuğunda oturan oğlan başını bizim arabanın içine sokuyor. Aşırı mutlu görünüyor.

"Hey çocuklar, Danno kötüleşmeye başladı" diyor. Öteki arabada arka koltukta oturan adam kılıklı oğlana bakıyorum; yüzü bir ölününkine benziyor. Tam bir mavi beyaz, ceset rengi. Camdan boş boş bana bakıyor.

Lewis gülmeye başlıyor. Jordana da gülüyor, koltuğunda sağa sola oynuyor. Ben koltuğumda arkama yaslanıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Öteki arabada ön koltukta oturan iki oğlan koltuklarında birbirlerine dönüyorlar ve rap söylemeye başlıyorlar. Söyledikleri şarkı *The Fresh Prince of Bel-Air* dizisinin şarkısı.

Ceset, "Moruk, kesin şunu" diyor ama durmuyorlar. Kadavra elleriyle kulaklarını ovalıyor.

Jordana ve Lewis kıkırdıyorlar. Ben de kıkırdamak istiyorum. Komik bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. Beynimin düşünmeme izin verdiği tek şey Graham'ın arkadaşlarına anlatabileceği bir şaka: Jill Tate ile sörf kıyafeti arasındaki fark nedir?

Saate bakıyorum: 1:25.

Sörf kıyafetinin içine işememelisin.

Tantra.com'u düşünüyorum. Dünya rekoruna koştuklarını düşünerek Graham ve annemin bütün zihinsel, duygusal ve kültürel şartları bir kenara bırakma ve böylece evrensel hayat enerjisinin onlardan özgürce yayılmasına izin verme zamanları geldi.

Jordana ve Lewis hâlâ kıkırdayacak bir şey bulmaya devam ediyorlar. Başları oynuyor.

Ben de bir kahkaha deniyorum. "Hahahaha" diyorum

Susmak için gökyüzüne bakıyorum. Gri bir uydunun yavaşça hareket ettiğini görüyorum. Askeri casus kamerasıyla bakmak isteyeceğim şeyleri düşünüyorum.

Tantranın; zıtların kozmik birleşmesi olduğunu, bir kutup enerjisi yaratarak evrendeki her şeyi var eden ilkel enerjiyle bağlantı kurmak olduğunu hatırlıyorum. Her şeyin bütünlüğü.

Yapışık arabadaki çocuklar ikinci dizeye geçti.

Aydınlanmamış cinsellik ile ve tantra arasındaki temel farklılık şu: sekse aklın yerine hem vücudunu hem kalbini koyarsan seks kutsal bir hale geliyor.

Koltuğumda zıplıyorum.

1:26. İki dakika içerisinde babamın cinsel rekoru işe yaramaz hale gelecek. Bitecek. Bir kez aydınlandın mı bundan geri dönüş yok. Kepengi indiremezsin.

Jordana o kadar gülüyor ki nefes almakta zorlanıyor. Göğsü titriyor. Başı omuzlarının üzerinde boşluktaymış gibi görünüyor.

Lewis de Jordana'ya bakıp gülüyor. Jordana yaşaran gözlerini siliyor. Teknik olarak, aslında ağlıyor.

Bir buçuk dakikam var. Geçen yıl spor günündeki kişisel rekoruma göre turnikeye kadar yüz metrelik mesafeyi on üç buçuk saniyede koşmam gerekiyor.

Siktir et.

Lewis'e, "Onu sen alabilirsin!" diyorum.

Hâlâ gülüyor. Elini kulağının arkasında tutarak gürültüden beni duyamıyormuş gibi yapıyor.

"Ne istersen yap. Kazandın!" diyorum.

Hâlâ gülümsüyor.

Koltukta yana kayıyorum, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Kapıyı istemeyerek çarparak kapatıyorum ve sonra da koşmaya başlıyorum.

Bacaklarımı lastik gibi hissediyorum. Kafatasım parlıyor. Turnikenin olduğunu umut ettiğim yere doğru koşuyorum. Karanlıkta loş bir artı işareti.

Bir engelli koşucusunun özgüvenine sahipmiş gibi turnikenin üzerinden atlıyorum.

Nefesimi toparlamak için Graham'ın yaktığı kamp ateşinin kalıntılarının başında duruyorum. Küllerin içinde bir kütük parlıyor. Boş bira şişeleri karton kutularına dikkatlice geri konmuş.

Öyle acayip, vahşi sikişme sesleri falan yok. Ki bu beni şaşırtmıyor. Tantranın bu evresinde öyle yüzeysel inlemeler, bağırmalar gibi onaylamalara ihtiyaçları yok. Son derece sessiz ve sakinler. Tek bir ışık ve odak noktası. Yavaş yavaş kabaran bir deniz dalgası.

Saatime bakıyorum. Yelkovanın boşanma kâğıtlarını imzalamasını bekliyorum.

Saat bir yirmi bir. Ailemiz dağıldı.

Kamp ateşinin külleri başında duruyorum.

Gözlerimi kapatıp nefesime yoğunlaşıyorum.

Uzaktan gelen dalgaların sesiyle nefesimi uyumluyorum.

Yavaş bir bakış açısının zihnimde oluşmasını deneyimliyorum...

Annemin verdiği kararları anlamadığını düşünerek yanılıyordum. Eğer detaylara kendimi çok fazla kaptırmamış olsaydım tam olarak bu noktada iki özerk varlığın mükemmelen birbirine denk gelmiş olmasının nadir güzelliğini görebilirdim. Fener ışığıyla meydana gelen bir tutulma. Graham ile Jill'in birlikte göçebe hayatını, dalgaları takip ediş-lerini, yaşam- ölüm, zihin-beden, ay -medcezir gibi uyum halinde olmalarını hayal etmek zor değil.

Ve babama gelince, belki de bu onun ihtiyacı olan ayrılıktır. Kendi rutininden çıkması ve yeni bir başlangıç yapması için. Marangozluğa başladığını görebiliyorum. Onda bir marangoz suratı var. Yalnız ama memnun olacak. Brecon Beacons'ta yaşayacak ve kendi heykelleri onu çevreleyecek. Temaları yeniden doğuş, tarih ve beden olacak. Ben büyüdüğüm zaman ahşap, et ve Galler'in yetki devrinden konuşacağız.

Gayet iyi adapte oldum.

Hızlıca çadırlarına yaklaşıyorum.

Hâlâ bazı sesler geliyor. Annem, "Ahh" diyor.

Çimler ıslak ve bir müddet burada kalacağımı düşünerek yere yatıp Graham'ın Volvosunun altına giriyorum. Orası kuru.

Yağ ve benzin kokusu var. Birtakım borulara bakıyorum. Çadırlarından bir hışırtı sesi geliyor.

"Çok teşekkür ederim" diyor annem. "Üzerimden yük kalkmış gibi."

Seks çok iyi bir egzersiz yöntemi.

Biraz daha hışırtı

"Pratik yapmaya ihtiyacım vardı. Refleksolojiyi de öğrenmem gerekiyor."

"Hı hı."

"İnanılmaz şekilde teknik bir şey. Bütün değişik basınç noktaları. Sanırım işin yağ ve aromaterapi kısmıyla ilgili kursa gidebilirsin, ama benim aldığım kurs daha çok pratik üzerine."

O cigaranın içinde formaldehit mi vardı diye merak ediyorum. Yeni bir bakış açısıyla aydınlanmam bir ışık oyunuydu.

Chips tavlama tekniklerini çalışmıştı. Masaj ve diğer fiziksel dokunuşlar bir kadını "kıvama getirmenin" bir yolu. Bu kadının mental ve fiziksel olarak olgunlaştırılması demek.

"Kursa gelen insanlar birbirinden enteresan. Mesela eşcinsel bir çift va..."

Bir şey onun konuşmasını kesiyor.

"Jill? Tanrım, ne yapıyorsu..."

Bir kez daha sesi kesiliyor.

"Jill, bu iyi bir fikir değil." Graham monitörden yazılı bir metin okuyor gibi.

Annem açıklamak eziyetmiş gibi iç geçiriyor: "Hadi ama Graham, başından beri belli değil mi?" Biraz fazla hızlı konuşuyor: "Bunun olacağını ikimiz de biliyorduk."

"Doğru, haklısın" diyor.

Graham çabuk ikna oluyor.

Pantolonun düğmeli patının "popopop" açılma sesi geliyor.

Biraz korkmuş gibi, "İsa adına" diyor. "Bunun hakkında konuşmalıyız."

Elindeki metin çok kötü.

"Şşş." Annem deniz sesi çıkartıyor.

Graham derin bir nefes alıyor.

"Kahretsin Jill, bunun..."

Annem onu konuşamayacak hale getiriyor.

Uyku tulumlarının hışırtısı geliyor.

Graham, "Ah" diyor.

Aynı hissi yine yaşıyorum. Lavaboya döktükleri köpüklü bir şeymişim hissi.

"Jill, kahretsin, Jill." Adını söyleyip duruyor.

Loş ışıkta çadırın direklerinin kumaşta gerildiğini görebiliyorum. Bir röntgen filmindeki kemikler gibi görünüyorlar.

Graham fısıldayarak, "Beni istiyorsun, beni istiyorsun" diyor. Her şeyi iki kere tekrarlıyor. Babam hiçbir zaman bu kadar kibirli olmazdı.

Annem hiçbir şey demiyor, odaklanmış.

Graham, "Ah ah" diyor.

Sessiz ama istikrarlı bir ses geliyor. Biri şişme yatak şişiriyormuş gibi. Bir müddet devam ediyor.

Graham, "Ah ah, mm" diyor.

Annemden ses yok.

Graham, "Beni-istiyorsun-beni-istiyorsun-beni-ahh" diyor.

Bir kez daha: "Ahh."

Annem, "İşte diyor."

Graham şoktaymış gibi nefes alıp veriyor.

"İşte."

Fermuar sesi geliyor. Ben nefesimi sabit tutuyorum.

Graham kederli gibi, "Allah kahretsin" diyor. Biraz daha fermuar sesi. Köle efendi oyununu seviyorlar. Olabilir.

Başımı yana koyuyorum. Çıplak bir kol çadırın dışındaki kanadı geri itiyor. Bir el dışarı çıkıp çimenlerde kendini temizliyor. Önce parmak eklemleri sonra avuç. Annemin eli. Sağ kolunu dirseğe kadar sıvamış. Dizleri ve elleri üzerinde dışarı emekliyor. Evrimini tamamlayamamış gibi. Kirli gri bir tişört giyiyor. Ayağa kalkmakta zorlanıyor. Çıplak olmadığını görüyorum. Altında eşofman var. Neredeyse bütün kıyafeti üzerinde. Sadece ayakları çıplak. Ve onları kullanmakta zorluk çekiyor. Küçük, dengesiz çemberler çizerek yürürken dengesini korumaya çalışıyor. Çadırın arka tarafına gidiyor ve oradan bir polar süveter alıyor. Karanlıkta kaybolup giderken süveter de yerlerde sürünüyor.

Graham onu takip edecek mi diye bekliyorum. Acaba sahilde mi devam edecekler.

Hiçbir ses ya da hareket yok.

Biraz önce ne olduğunu düşünerek bekleyip seyrediyorum. Chips, Walter's Road'daki Studio Masseuse'de yirmi dolar verirsen şık bir kadının memelerini dışarı çıkartıp sana otuz bir çektiğini söylüyor. Maksi-masaj istemeliymişsin.

Annemle Graham'ın derin ruhani bir birlikteliklerinin olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Bu UCI sinemasındayken bazen arka koltuklardan duyduğum otuz bir vakalarından bir tanesiydi. Chips bir kadın sana mastürbasyon yaptıktan en fazla bir hafta sonra içine girmen gerektiğini söylüyor. Saat durmadan çalışıyormuş.

Arabanın altından çıkıyorum. Çimenliğin bir kısmı ıslak görünüyor, üzerinde meni var.

Annem çadırı açık bıraktı.

İçeriden nefes alıp verme sesi geliyor. Acaba Graham meditasyon mu yapıyor diye düşünüyorum. Kesik kesik, yükselip alçalan bir nefes sesi. Bekleyip dinliyorum. Ses gel git yapıyor. Çadırın içine bakıyorum. Vejetaryen sandaletleri (yenilerini almış olmalı) çadırın girişinde yan yana duruyor. Fileden onun silüetini görebiliyorum. Direkt, uyuyakalmış.

Bunun tantrayla bir ilgisi yoktu. Bu ucuz, alkol içeren bir seksti ve Graham duygulardan konuşmak için uyanık bile kalmadı. Benim orgazma ulaşmam bazen Graham'ınkinden uzun sürüyor. Annemle Graham'ın birlikte iyi oldukları ya da babamın marangoz olması gerektiği fikrini aklımdan siliyorum. Perspektif astronotlara göre. Graham'ın sandaletlerini alıp annemin gittiği yöne doğru gidiyorum.

Turnikeden geçtikten sonra kumsalda zar zor yürüyen ayak izleri görüyorum. Arkasından koşuyorum ama bağırmıyorum. İki araba hâlâ orada. Kırmızı ışık karanlığın içinde yanıp sönüyor.

Çakıl taşları kuma döndüğünde koşmak daha fazla mümkün olmuyor. Ayaklarımı sürüyerek yürümek zorunda kalıyorum.

Kumula geldiğimde artık hiç ışık yok. Sadece karanlık gökyüzü ile ondan daha da karanlık olan kum arasındaki zıtlık. Her bir adım bir tahmin demek. Rüzgâr yüzüme kum fırlatıyor, kulaklarımın içine doluyor. Galiba birinin üst üste "Siktir, siktir" dediğini duyuyorum, ama hem rüzgâr hem de dalgaları şşş diye bir ses çıkartıyor ve ben de o akşam ilk cigaramı içtim.

Bacaklarımın üstü yanana kadar boş boş ilerliyorum. İçine girip yatmak için kendime bir çukur kazmanın eşiğindeyim. Annemi bulmaktan vazgeçip sandaletleri çok derin olmayan bir çukura gömmeye karar veriyorum. Sandaletler kum renginde. Bunları asla bulamayacak.

Kendimi denizin sesinden uzaklaştırarak birkaç karavan ışığına doğru geri yürüyorum.

Araba parkındaki iki araba gitmiş. Muhtemelen kız arkadaşımla sırayla sevişiyorlar. Umursayamayacak kadar yorgunum. Ayrıca Lewis iyi birine ve iyi bir dinleyiciye benziyordu. Çillerini sevdim. Jordana daha kötüsüne de çatabilirdi.

Çadıra geri döndüğümde Jordana'yı orada uyku tulumunun üzerinde uyurken buluyorum. Onu en son Edinburgh Dükü Bronz Ödülleri Programı gezisinde uyurken görmüştüm. Çadırın kanadını açık bırakmış. O zaman ateşin yanında oturmuş, onu uykusunda kaşınıp sağa sola kıvrılırken seyretmiştim.

Ama şimdi yüzü öteki tarafa dönük, bütün kıyafetleri üzerinde, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, elleri çenesinin altında uyuyor. Siyah frenk üzümü kokuyor. Onu seyrediyorum, kollarından birini boynuna götürmesini ve iltihaplardan birini kazımasını bekliyorum. Tırnaklarının apış arasını kaşırken çıkardığı zımpara sesini bekliyorum. Ama bunların hiçbiri olmuyor.

Sessizce yatıyor.

Sabah ağzım kurumuş bir halde kalkıyorum. Çadır aydınlık bir toprak fırın sanki. Yalnızım.

Jordana'ya bakmak için dışarı çıkıyorum. Hava açık, rüzgâr hafif. Jordana'nın araba parkında kırmızı bir VW Golf arabanın etrafında toplanmış birtakım oğlanlarla konuştuğunu görüyorum. Bunlar yeni bir grup.

Bu mesafeden bile karnını ve sadece bikinisinin altını gösteren ince pamuklu bir yelek giydiğini görebiliyorum. Hava bacakları çıplak bırakacak kıyafetler giymek için uygun değil. Ona doğru gittiğimi görünce hızla bana doğru geliyor. Dudaklarıyla gülümsüyor, dişlerini görmüyorum.

"Günaydın" diyor. Denizi duyabiliyorum. Yumuşacık kollarına, süt beyazı boynuna bakıyorum.

"Kumlarda uyuyakalmış bir kadın gördüm, annene benziyordu ama tabii annen bir serseriyse" diyor.

Bacaklarını dikizliyorum, kusursuz karnını. Bir tane leke yok.

"Ne?" diyor.

"Cildine ne oldu?" diye soruyorum.

Çok güzel görünüyor.

"Çok güzel görünüyorsun."

Bunu dün akşam söylemeliydim.

"Sana söylemedim mi? Haklıymışsın." diyor. "Köpeklere alerjim varmış."

"Haklıymışım."

"Haklıymışsın. Test yaptılar."

Beni seyrediyor.

"Gidip çadırı söksen iyi edersin. Annem yolda geliyor."

Eve dönüş yolunda Jordana neredeyse samimi davranıyor. Belli bir özlem hissiyle "Güle güle!" diyor. Odama çıktığımda günlüğümü içimi boşaltacak bir deneyim yaşamak adına elime alıyorum. Ama bunun yerine Jordana'nın el yazısını buluyorum:

> Günün kelimesi: vecize. Önemli bir gerçeği anlatan kör bir özdeyiş. (Geçen hafta bütün vaktimi aldı ama sonunda senin için bu kelimeyi buldum. Gerçi bunu zaten bildiğine eminim)
>
> Sevgili Oliver,
>
> Sana telefonda da anlatmaya çalıştım ama dinlemedin. Sanırım sadece yazarsam ikna olacaksın. Bitti.
>
> Bu sabahı kumsalda günlüğünü okuyarak geçirdim. Bilmediğim çok fazla şey vardı. Ailenle ilgili olan bu tuhaf şeylerin hiçbirini bana anlatmadın.
>
> Sana gönderdiğim maille ilgili ne düşündüğünü okudum. Sanırım İngilizce GSCE sınavlarından iyi bir not alacaksın. Kesinlikle doğru söylüyorsun: evet annemin

ölesinden korkuyordum, evet, nasıl hissettiğimi anlamanı istedim. Sana bu kelimeyi buldum çünkü beğeneceğini düşündüm.

Seninle çıkmak güzeldi ama biz birbirimize uygun değiliz. Eğer bunu daha kolaylaştıracaksa ilk seviştiğim erkek olduğun için memnunum. Zippo'mu çamaşır sepetine sana bir hediye olması için bıraktım.

Ayrıca, başka birini bulduğumu da bilmelisin sanırım. (Bir sörfçü değil) Bunu bizi Quadrant'ta yürürken görmektense benden duyman daha iyi olur diye düşündüm. Okulda birlikteyken çok üzgün görünmemeye çalış. İyi bir oyuncu olduğunu biliyorum.

Sana gerçekten âşık olacak başka birini bulacağından eminim.

Sevgiler,

Jordana X

Delirium Tremens

İlk ilişkimin bitişinden daha önemli şeyler var düşünmem gereken. Ki herhangi bir yetişkinin de size söyleyeceği gibi böyle bir olay olduğu anda hayatınızı sarsar ama kırk yaşınıza geldiğinizde hiçbir önemi yoktur.

Günlüğümü bırakıp sepetimden Zippo'yu alıyorum ve aşağı iniyorum. Annemle babam dışarıdalar. Graham'a aklımı kaçırdığım ve her şeyi yapabilecek durumda olduğum izlenimini vererek aileme ne yaptığını farkına varmasını sağlayacağım. Ondan korkmuyorum; capoeira birbirine vurmama sanatı. Boş bir Robinsons şişesini kilere götürüp içini üçte bir votka, üçte bir elma ve üçte bir kızılcık suyuyla dolduruyorum. Samimi görünmek önemli.

Rip Curl sırt çantamı alıp bir yere zorla girmek için gerekli eşyaları alıyorum: bir elbise askısı ve bir çift Thinsulate eldiveni. Zippo'yu ve kızılcıklıelmavotkamı da içine atıyorum.

Quadrant'a koşarak gidip Port Eynon'a giden Gower Explorer otobüsünü kırmızı plastik kırma oturakların üzerine çıkarak bekliyorum. Yolculuk bir saat sürecek. Sahil yolundan gidecek ve yol üzerindeki Kittle, Oxwich, Scurlage, Rhossili ve Horton'a uğrayacağız.

Annemlerle yazları hiçbir zaman Port Eynon'a gitmiyoruz çünkü çok fazla kamp alanı ve yerel pub var. Smugglers' tavernası zincirlerden sarkan led ışıklarla aydınlatılıyor. Babamın Port Eynon'u "yandan çarklı sahil kasabası"* diye yeniden adlandırdığını duymuştum. Jordana'nın ailesi yurtdışına gitmeye paraları olmadıkları zaman tatile buraya geliyorlar.

Votka karşımımdan biraz içiyorum. Delirium tremens, çok fazla alkol içmekten kaynaklanan halüsinasyonlara deniyor. Bir yudum daha alıyorum.

Rhossili kasabasına geldiğimizde şoför otobüsten hiç kimse inmeyecek ya da otobüse hiç kimse binmeyecek olsa da duruyor. Rhossili kumsalına bakıyorum. Uzakta on iki kilometrelik koyu renk bir kumsal. Worm's Head yarımadası burnunu denize uzatıyor. Şoför ve diğer yolcular, yani iki yaşlı kadın otobüsten çıkıp kızgın güneşin altında duruyor. Şoför bir sigara yaktığı için ben de çıkıyorum. Otobüsün arkası açılıyor, motordan dumanlar çıkıyor. Sahili daha iyi görebilmek için kırmızı bir posta kutusunun üstüne oturuyorum. Llangennith kamp alanı sahilin en sonunda duruyor. Sörfçüler karınca gibi görünüyorlar. Renkli içeceğimden bir yudum daha alıyorum.

Şoför yaşlı kadınlarla konuşuyor.

"Adımız artık Davies' olmayacak, Morgan's olacak. Yepyeni bir ekip olacak" diyor.

"Peki ya rotalar? Yeni rotalarınız da olacak mı?" diye soruyor aynı anda, baston taşıyan ve omuriliği varmış gibi görünmeyen iki kadın.

---

* Orijinali, Townhill-sur-mer: Townhill, Galler'in tepesinde papazların yaşadığı küçük bir yerleşim bölgesi. Sur-mer eki ise Fransa'nın ünlü ve pahalı tatil kasabalarına gönderme yapıyor. (y.h.n.)

"Rotalar genelde aynı olacak. Şoförler de aynı kalacak."

"Peki o halde ne değişti?"

"Sahipleri. O kadar."

"Yeni üniformalar?"

"Mor."

"Aman Tanrım."

"Zaman çizelgeleri?"

"Önümüzdeki haftadan itibaren yeni bir zaman çizelgesi olacak."

"Hepsi yeni mi? Eskilerine ne olacak?"

"Çöpe gidecekler."

"Bu israf ama."

Yüzlerce binlerce işe yaramayan zaman çizelgeleri düşünüyorum. Peki ya otobüsün zamanlarının değişeceğini bilmeyenler? Biri otobüs durağında durup belki bir fırtınada, doluda ya da çok sert esen bir rüzgârda "biraz sonra sıcacık bir otobüste olacağım" diye düşünüyor olacak. Otobüsün beklenen geliş saati gelip geçecek ve bekleyen de nerede yanlış yaptığını düşünüp zaman çizelgesine tekrar bakacak. Ve belki de dolu o kadar büyüyecek ki beyindeki tümör gibi olacak. Otobüs hâlâ gelmeyecek ve bekleyen de otobüsün gelmemesini hak edecek bir şey yaptığını düşünecek. Ve o kişi belki de yanaklarına akan yaşları silip parmaklarını ağzına götürecek, çünkü bir zamanlar biri ona bir yalan söylemiş: "gözyaşlarını içerek ağlamayı bırakabilirsin." Ya da belki bu havada otobüs bir kaza geçirdi ve herkes öldü ve ölmüş adama gecikti diye kızmaktan dolayı suçluluk duyacak.

"Sorun değil, dostum. Artık geri binmek ister misin?"

"Neşelen tatlım. Hangi kız üzdü seni?"

Salyadan yana zenginim. Annemden zayıf gözyaşı pınarları miras almışım.

Yaşlı kadınlar onların yanına oturmamı söylüyorlar ve ben de onlara bütün bu otobüs firması, zaman çizelgeleri ve üniformaların değişmesinin ne kadar kötü olduğunu anlatıyorum.

"Endişelenecek bir şey yok tatlım."

"Biraz kızılcık ve elmalı votka ister misiniz?" diye soruyorum.

"Moralinin bozuk olmasının nedeni bu herhalde. Kaç yaşındasın hayatım?"

Yanımda oturan kadına bulanık gören gözlerle bakıyorum. Genç sayılabilir.

"Genç sayılırsınız" diyorum.

"Dikkatli ol Miri, sanırım burada bir çapkın var."

"Onu sırf kendine ayırma Elly."

Ve sanki otobüsler gelmeye devam edecekmiş gibi gülüyorlar. Gözlerim açılıyor ve kadınlar yeniden yaşlı oluyorlar. Yanımda oturanın çok uzun kirpikleri var.

Otobüs Port Eynon'a doğru girerken yol yokuş aşağı kıvrılıyor. Postanenin penceresi çöple dolu: ahşap kaidenin üzerine oturtulmuş turkuvaz taş ejderhalar, nergis taşıyan Eisteddfod bebekleri ve el boyaması Buddhalar. Benim durağım burası.

Graham'ın beyaz badanalı kulübesi, Uçurtma Mağarası, mezarlığın karşısında. Evin ismi bir parça tahtanın üzerine yazılmış ve kapı zilinin altına asılmış. Mavi kapı küçük görünüyor, sanki yere batmış gibi. Bahçe küçük ama sevimli, üzerinde sevişilecek kadar bir çimenliği var. Alçak taş bir duvarla çevrelenmiş ve üç tarafından yüksek çalılıklar çıkıyor. Önünde bir araba yok. Votkamdan bir yudum alıyorum.

İçeri girmem şaşırtıcı derecede kolay oluyor. Taş duvara sonra da düz garaj çatısına tırmanıyorum. Banyonun penceresi kapalı ama kilitli değil. Elbise askısının gerçekten kullanılıyor olmasına şaşırıyorum. Pencereyi biraz kurcalayıp açıyorum. Pervazda bir kabın içerisinde dört diş fırçası var, biri elektronik. İki tüp diş macunundan biri rezeneli, diğeri Macleans. Hemen pervazın altında lavabo var. Çantamı önüme yerleştiriyorum.

Başım önde içeri dalarken diş fırçalarını yere düşürüyorum. Ellerimle tuhaf bir şekilde musluk kulplarına tutunduktan sonra karnımın üzerinde lavabonun üzerinden kayıyorum ve yerdeki yeşil paspasın üstüne düşüyorum.

Ayağa kalkıyorum, rahatlıyorum. Ve ilk yapmam gereken şey işemek. Çişim dağ suyu kadar temiz. Graham kakasını yaptığında benim idrarımın poposuna sıçradığını hayal ederek sifonu çekmiyorum.

Tuvaletin dışındaki duvarlarda Graham'ın annem olmayan bir kadınla birlikte fotoğrafları var: kayak takımlarıyla, tırmanış kıyafetleriyle, bir tren istasyonu platformunda. Ayrıca beraber su altında da bir fotoğrafları var. Baş parmaklarını kaldırarak poz vermişler. Yanlarında parıldayan bir kılıç balığı var.

Aşağı kat, mutfak ve yemek salonunu olduğu alan uzun, alçak tavanlı bir oda. Tavan led aydınlatmasından bir vızıltı sesi geliyor. Votkam neredeyse bitmiş durumda. Lavabonun altındaki dolapta bir Ecover bulaşık deterjanı, bir faraş ve bir kompost kutusu* buluyorum. Kompost tepeleme yumurta ve mango kabuğu, bir de mercimek artıklarıyla dolu.

Kil rengi ekmekliğin yanındaki köşede bir şarap rafı var. İçinde bir Gordon's marka cin, hâlâ karton kutusunun içinde duran bir viski ve Gran Reservas brendisi var. Brendiyi alıyorum.

Ocağın yanındaki dolapta beli geniş bir kadeh buluyorum. Kendime biraz fazlaca pahalı brendiden koyuyorum. Aslında brendiyi sevmem bile.

Graham'ın telefonun üzerinde asılı duran günlüğüne göz atıyorum. Dünün tarihini buluyorum, Cumartesi, ayın 30'u. Ve bir sonraki haftanın cumartesi gününü çeviriyorum. Kurşun kalemle, "Daha derine gir Jill Tate" yazıyorum. Yirmi dört hafta sonrasını sayarak hesaplıyorum ve "Aşk çocuğunu aldırtmak için son şans" yazıyorum. Bir on altı hafta daha sayıyorum: "Piç çocuğun doğumu. Kendime not: Jill'in süt dolu memelerinden biraz faydalan" yazıyorum.

Yardımcı odaya giriyorum ve oradan da garaja çıkan kapıya yürüyorum. Boya, sörf cilası ve kurumakta olan neopren kokusu var. Üç ahşap kirişin yanına iki sörf tahtası dikine dengelenmiş. Yüzgeçleri yukarı bakıyor. Bir sörf kı-

* Compost bin: Organik gübre elde etmek için kullanılan kompost kutusu. Geri dönüşüm ve ekolojide önemli bir yer tutar. (y.h.n.)

yafeti intihara meyilli. Ortadaki kirişten sallanıyor. İki duvarda da bir sürü boya tenekesi, rulo, mala, ispirto, neft yağı, tiner, ekstra uzun kibrit, demir testeresi, bir plastik torba dolusu çivi ve vida, barbekü şişleri, cereyan aktarma kablosu ve yılan gibi kıvrılmış bir hortumun durduğu raflar var.

Raftan ispirto ve demir testeresini alıp mutfağa geri yürüyorum. Mutfakta her türlü alet var. Dolapta bir buharlı pişirici, bir sahan ve çok karmaşık görünen bir peynir rendesi buluyorum. Tezgâhın üzerinde on iki farklı bıçağın olduğu ahşap bloklu bıçak seti var: Altı adet et, iki tane soyma, bir tane oyma, bir ekmek bıçağı, bir makas ve neredeyse bir kılıç gibi görünen, ne işe yaradığını kestiremediğim uzun ince bir bıçak var.

Çatal bıçak çekmecesinden metal bir çay kaşığı alıp görünmeyecek bir şekilde mikrodalganın arka kısmına koyuyorum. Mikrodalga 900 vatlık. Bizimkisi sadece altı yüzlük.

Odanın köşesindeki geniş bambu koltuğa bağdaş kurup oturuyorum ve elimdeki bardakta brendiyi çevirip duruyorum. Dışarıda hava kararıyor. Graham dersini dokuz buçukta bitiriyor, eve onda gelmiş olur. Son otobüs on buçukta.

Brendiyi bitirip ön odaya gidiyorum. Pencere pervazında birtakım kabile maskeleri ve bilerek çukurlu bakır bir vazonun içinde kurutulmuş haşhaş kamışları var. Çok küçük bir televizyonu var. Duvarda; ayaklarına ucu kıvrık soytarı ayakkabılarından giydirilmiş kâğıttan kırmızı siyah kuklalar asılı. Bir de kan akıtma törenlerinde kullanıldığını hayal edebileceğin bir su kabağı var. Şöminenin etrafı kabile heykelcikleriyle dolu. Koyu renk ahşaba kazınmış suratlar ve göz yerine deniz kabukları.

Duvarın kuytusuna gömülü bir kitaplığın raflarında diyet üzerine kitaplar duruyor. *Mutluluğa Giden Yolda Yemek.* Bir tane de masaj kitabı: *Çakra Enerji Masajı: Ayaktaki Basınç Noktalarını Harekete Geçirerek Bilinçaltının Ruhani Evrimine Yolculuk.* Ve alt rafta da sadece fotoğraf albümleri duruyor.

Üzerinde "1976" yazan bir albümü alıyorum. Annemle babam 1977'de evlenmiş. İlk fotoğrafta uzun saçlı bir Graham ve yanında da abisi gibi görünen sakallı biri. Bir dağda çe-

kilmiş. Gülüyorlar ve ayaklarında da gökkuşağı renklerinde çizgili tırmanma çorapları var. Bütün fotoğraflara el yazısı başlıklar yazılmış. Bunda "Sis ve Goriller" yazıyor. Sayfaları çeviriyorum. Deniz kenarları, doğum günleri, heykeller, ağaca tırmanma. Fotoğrafların yuvarlak kenarları var ve her şey sararmış görünüyor.

Albümün üçte ikisine geldiğimde bir kamp gezisinden fotoğrafların olduğu bir sayfa buluyorum. Bir tanesinde Graham ve yanında esrarengiz, meme uçlarına inen saçlarına rağmen kesinlikle annem olduğu belli bir kız var. Ne el ele tutuşuyorlar ne de birbirlerine bakıyorlar ama annem utangaç rolü yaparken Graham göğsünü kabartmış. Arka planda görünen çadır o eski turuncu kanaviçeden. Alttaki notta: "Avcı Avlanan Oluyor" yazıyor. Annemin kızlık soyadı Avcı.

Saat ona çeyrek var.

Defenestration, yani birini ya da bir şeyi pencereden dışarı atmak kelimesi, ilk kez 1605'te Polonya'da yaşanan bir devrim sırasında bütün kraliyet ailesi sarayın pencerelerinden dışarı atıldığında uydurulmuş.

Graham'a öfkeli olduğumu göstermek için oymalarından birini feda etmeye karar veriyorum. Mantıksız bir insan olmadığımı göstermek için körfez pencerelerinden birini değil onun yerine küçük, mazgal tipi bir pencere seçiyorum. Biraz daha brendi yuvarlıyorum. Yutmadan önce gırtlağımda şişiyor. Dikdörtgen ahşaba oyulmuş siyahi adamın yüzü yola fırlıyor.

Graham'ın yatak odası geniş ve içinde bir ebeveyn banyosu bulunuyor. Pencerenin kenarındaki masada bir bilgisayar ve yerde de bir yazıcı duruyor. Önünde kapaksız bir giysi dolabı ve koyu amber renkli ahşaptan kakmalı geniş bir karyola var. Nevresimi kaldırdığımda kalp şeklinde sıcak su torbası buluyorum. Metal testereyi kullanarak üzerinde birkaç ufak kesik açıyorum. Çarşaflar yenidoğan servisindeki gibi açık mavi renkte.

Graham'ın bilgisayarını kullanarak on dört font büyüklüğünde bir not yazıyorum. Bilgisayarının ekran koruyucusu örnek bir hippi emaresi, gün batımı.

Merhaba Gram, yatak odanda ıslanmış bir vaziyette seni bekliyorum. O seksi yarağını içime almak için sabırsızlanıyorum. Ben. Sen. Ve döllenmemiş bir yumurta.

Gel onu al.

Bunu ön kapıya asıyorum. Saat ona beş var. İspirtonun çocuk emniyet kilidini açıp açamayacağımı kontrol ediyorum. Sıkıp çeviriyorum: kokusu başımı döndürüyor. Kapağı geri kapatıyorum.

Elimde metal testeresi ve Zippo, yatak örtülerinin altına giriyorum. Bitkisel şampuan ve kurumuş ter kokuyor.

Arabanın evin önüne geldiğini duyuyorum. Farları ışıktan pırlantalar yapıp tavana yansıyor.

Belli bir planım yok.

Notu okurken bir sessizlik oluyor. Ön kapının açıldığını ve merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyorum. Örtüyü başıma çekiyorum.

Sahanlıktan, "Andrea?" diye sesleniyor.

Kapı aralığına geliyor.

Parkeler ayağının altında gıcırdıyor.

"Andrea?"

Annemin ismini hatırlayamıyor bile.

"Andy?"

Bu bir erkek ismi.

Yatağın yanında duruyor.

"Yarın dönüyorsun sanıyordum. Bu kimin çantası?"

Bir kadının hıçkırarak ağlama sesini çıkarmaya başlıyorum. Son derece inandırıcı.

Eliyle örtünün üzerinden kolumun yanını sıvazladığını hissediyorum.

"Yarın dönüyorsun sanıyordum." Sesinde suçluluk duygusu, tedirginlik var.

Bir top gibi yusyuvarlak oluyorum. Zippo ve ispirto benzin istasyonunun girişi gibi kokuyor.

Yatakta yanıma yatıp örtünün üzerinden bana sarıldığında yatak yana kayıyor. Titriyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor. Kolunu karnıma doğru uzatıyor. Çok ısınıyorum; başım yavaşça dönüyor. Kalktığında yatak da tekrar düzeliyor.

Örtüyü kaldırıp atıyor. Salya sümük ağladığımdan konuşamıyorum. Dizlerimi karnıma çekiyorum.

Beni seyrediyor. Göğsü inip kalkıyor. İnip kalkıyor. Burun deliklerinin içini görüyorum. Gözlerimi kapatıp nefesime yoğunlaşıyorum. Kulaklarımdaki kanı dinleyip bir nehri düşünüyorum. Hemen çok daha yüksek bir meditasyon seviyesine ulaşıyorum.

"Ben Andrea değilim. Ben Oliver Tate."

Gözlerimi açıyorum. Geniş açı olmuş. Gözlerim gözeneklerini, dişlerini görüyor ve nefesi de kompost gibi kokuyor.

Sanırım otomatik pilota bağladı. İnce elleri üzerimde, boynumdan ve bacaklarımdan tutuyor. Bu capoeira değil. Dili durmuyor, bir şeyler söyleyip duruyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve kafatasımın ağırlığını tahmin etmeye çalışıyorum.

Sonra bir anda hafiflediğimi hissediyorum.

Beni bir yere taşıyor. Onun erkeksi kollarında bir bebek gibiyim. Beni küvette boğacak.

Güzellik yarışmalarında taktıkları yandan kurdelayı emniyet kemeri gibi takmışım. Köprücük kemiğime batıyor. Gürleme sesi şelaleyi hatırlatıyor. Açık pencereye eğiliyorum; ağzımın kenarından salyalar karanlığa akıyor. Dilim bir haftalık tahıllı ekmek. Vücudumu atmak için beni bir yere götürüyor. Gower'da yaşayan yaban atlarına yem yapacak. Midemde alkolün çalkalandığını hissediyorum. Gitar sesi duymuyorum. Altıma işemem an meselesi.

Farlarda gözler parlıyor. Yolun kenarındaki koyunlar kesinlikle hiçbir şey bilmiyor.

Bedenim kasılıyor. Kusmuk boğazımdan yükselip ağzıma doluyor. Başımı pencereden dışarı çıkartıyorum. Ağzımı açıyorum. Kendimi zorlamama gerek yok. Çenemden aşağı akıp gecenin karanlığında kayboluyor.

Ağzımdaki tat pil tadı.

Graham bir şeyler söylüyor. Araba yavaşlıyor sonra yol kenarında çayırlık bir yerde duruyor. Motoru durduruyor. Farları söndürüyor. Beni buraya atacak. Emniyet kemerimin açıldığını hissediyorum. Çenemi açık pencereye dayıyorum. Graham iç lambayı yakıyor. Bir kapı açılıyor. Küreği almaya gitti. Kaçmaya çalışmam lazım.

Kapımın kulbunu arıyorum. Kulbu çekiyorum ama kapım kilitli. Beni kilitlemiş. Buraya kıstırıldım.

Penceremin dışında çimlerin üzerinde duruyor. Kapıyı açmaya çalışıyor. Olmuyor. Elini başımın yanından uzatıyor ve kilidi yukarı kaldırıyor.

"Dikkat et" diyor.

Kulbu tekrar çekiyor ve bu sefer kapı tak açılıyor.

Açılan kapıya yaslandığım için Graham'ın ayaklarının dibine, ıslak çimlere düşüyorum. Fazla direndiğim söylenemez.

Gülüyor. Kötücül bir gülümseme.

"Siktir git" diyorum.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde duruyorum.

"Yapacağın başka bir şey var mı daha?" diyor. Bu genelde iyi insanların söylediği bir şey.

Midemden bir şeyin daha yükseldiğini hissediyorum. Boğazımda çorbamsı, yapışkan bir şey. Gözlerim sırılsıklam.

Graham bir adım geri gidiyor. Umarım ayakkabılarına sıçratmışımdır.

"Tamam, oldu işte" diyor.

Kafatasımın arkasına küreğin inmesini bekliyorum.

"Bir kez daha" diyor.

Bir dalga daha gelip ağzımdan dışarı çıkarken omuzlarım öne doğru kapanıyor.

"Bitti mi?" diye soruyor Graham.

Yere tükürüyorum, ağzımı koluma siliyorum. Koku Lukozade portakallı enerji içeceğiyle temizlik malzemelerinin karışımı.

"Bitti" diyorum.

Dizlerimin üzerinde doğrulup sulu gözlerimin arasından ona bakıyorum. Bir hayalet gibi görünüyor.

"Seni öldürmenin bir sürü değişik yolunu düşünüyordum" diyorum.

Bana elini uzatıyor. Sol elimi uzatıyorum çünkü o daha pis ve yapışkan. Ayağımın üzerinde doğrulmama yardım ederken hiçbir yorumda bulunmuyor.

Gözlerim açılmaya başladığında Upper Killay'deki Murco garajından geçiyoruz. Biraz ayılıyorum. Ağzımdaki tat ise hâlâ eski kuruşlukları emiyormuşum gibi.

Graham'a yandan bakıyorum. Düşmanım şoförlüğümü yapıyor.

Eğer beni bir yerlere atmayacaksa o zaman kesin beni karakola götürüyor. Sakin ve kontrollü görünüyor.

Herhangi sofistike bir argümanda bulunacak halde değilim.

"Lütfen, Tanrım, beni polise götürme" diyorum. Ona sübliminal bir iltifatta bulunuyorum.

"Korkma Oliver. Seni eve götürüyorum."

Bunun bir metafor olduğunu düşünüyorum.

Okulumu geçiyoruz, kapılar kilitli, otopark boş. Bir tür bir duygusallık hissediyorum.

"Sanırım senin yaşında ben de aynı şeyi yapardım."

Graham benimle konuşuyor.

Birden beni bir bebek gibi arabasına taşıyışını hatırlıyorum. Emniyet kemerimi takmama yardım ettiğini hatırlıyorum.

The Range cips dükkânını, Lloyds bankasını, Nash spor salonunu geçiyoruz.

Ağzım hâlâ salya üretiyor. Hepsini yutuyorum.

"Annemi sikmeye devam edecek misin?" diye soruyorum.

"Öyle bir şeyi hiçbir zaman yapmayacaktım Oli" diyor.

Arabayı dikkatli kullanıyor.

"Yalan söylüyorsun" diyorum.

Bana karşı gelmiyor. Dudaklarının kenarları aşağı kıvrılıyor.

Ona bir alternatif sunuyorum. "Bunu yapmayı düşünebilirsin" diyorum. "Gerçekten yapmadığın sürece."

"Tamam" diyor. Bu beni şaşırtıyor

Anneme capoeira öğrettiği St. James Kilisesi'ni geçiyoruz. Bizim sokağa dönüyor ve park ediyor.

"Tamam" diyor.

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Grahamla ikimiz bir erkeğin sadece kız arkadaşına evlilik teklif ederken yaptığı gibi yüksek seviyede bir göz teması kuruyoruz.

"Annenle babanı çok seviyorsun" diyor.

Babamdan daha yakışıklı. Yara izi aslında ona bir kişilik katıyor. Vücudunda sağlamlık var. Düzgün bir ağaç gibi dimdik.

"Sadece onları koruyordun" diyor.

Graham gibi bir adamla evlenebilirim. Cömert biri. Ben sarhoş ve duygusalım. Gerçeği söylüyor.

"Özür dilerim" diyorum.

"Tamam" diyor.

Arabadan çıkıp benim tarafına geliyor. Korkunç bir araba kazasının kurbanıymışım gibi arabadan çıkmama yardımcı oluyor. Bacaklarım işe yaramıyor, tutmuyor.

Kolumu omzuna koyuyor ve yolda yürümeme yardımcı oluyor; nereye gittiğimizi bilmiyorum. Eve geldiğimizi söylüyor.

Beni koltukaltlarımdan tutarak "Gel bakalım evlat" diyor.

Keşke onun oğlu olsaydım.

Beni merdivenlerden yukarı bir kuklaymışım gibi çıkartırken ayaklarım betona vuruyor. Yeşil bir kapıya yaslıyor. Benim yeşil kapıma. Bacaklarım dikey durmak için elinden geleni yapıyor. Başımı ahşaba yaslıyorum. Burada uyuyakalabilirim. Gözlerimi kapatıyorum.

Bir el kotumun cebine giriyor. Penisimin yakınlarında geziniyor. Keiron'u düşünüyorum. Bunu ben istedim.

Cüzdanımı ve zincirdeki anahtarlarımı buluyor. Anahtarı deliğe sokuyor ama çevirmiyor. Kendi kapıma zincirlendim.

Bana konunun kapandığını söylüyor. Tamamen.

Ona bitmediğini söylüyorum. Mesele devam ediyor.

Çenemden tutarak başımı kaldırıyor. Gözkapaklarımdan birini baş parmağıyla açıyor. Gözlerimden birine uzunca bir zaman bakıyor.

Bu iş bitti diyor ve sonra başımı bırakıyor.

Çantamı arabadan alırken beklememi söylüyor. O benim hem şoförüm hem de valem. Bana anlayıp anlamadığımı soruyor.

Yok oluyor.

Dönüp denize bakıyorum. Corky yok.

Oturma odasının perdelerinin arasından ışığı görüyorum.

Anahtarı çevirip kapıya yaslanıyorum. Benimle birlikte kapı ardına kadar açılıyor.

Annemle babam ayaktalar. Basamaklarda yarı karanlıkta dizleri birbirine dolanık ellerinde birer kadeh kırmızı şarapla oturuyorlar. Tek ışık oturma odasındaki abajurdan geliyor. Anahtarımı kapıdan çıkartıp paldır küldür içeri girerken ikisi de başlarını kaldırıp sırıtıyorlar.

Annem, "İşte geldin" diyor. Sesinde endişe yok. "Meraklandık."

Salona bakıyorum. Sehpanın üzerinde dört boş şarap şişesi ve üç paket de Walkers cips var.

"Sakinleşebilmek için birkaç içki içtik." Tatilci babam burada. Gülümsüyor, yüzü parlak kırmızı. Yüzüne düğünlerde ve doğumlarda renk gelir.

Aslında ikisi de gülümsüyor, bu romantik ışıklarda benim yüz ifademi göremiyorlar.

Annem, "Çok zor bir Pazar oldu" diyor. "Ben ve baban bir yandan kavga edip bir yandan içiyorduk."

Başını babamın omzuna dayıyor.

Ben duvara yaslanıyorum.

Babam, "Ama şimdi her şeyi çözdük" diyor.

"Bana nerede olduğumu sorun" diyorum.

Babam, "Her şeyi hallettik" diyor.

"Graham Whiteland'in evindeydim."

Babam "Oliver?" diyor

"Yakında baba olacağını müjdelemeye gitmiştim."

Babam, "Oliver, sarhoşsun ve bağırarak konuşuyorsun" diyor ortamı bozmuşum gibi kızgınca.

Gömleğinin üç düğmesi açık.

Kömürlüğün üzerindeki ızgaraları gıcırdıyor. Verandada bot sesleri yankılanıyor.

Annem, "Graham?" diyor.

Graham'ın arkamdaki kapıdan girdiğini babamın değişen suratından anlıyorum.

Babam, "Oliver ne yaptın?" diye soruyor. Babam beni hayal kırıklığına uğratıyor. Söyleyebileceği bir sürü daha havalı şey vardı: *Graham eğer bir daha ağaç seven ellerini karımın üzerine koyarsan suratına kendi yumruklarımla masaj yapacağım.*

"Sorun yok sorun yok" diyor Graham. "Oliver'ı evimin yakınlarında buldum."

Babam sarhoş sarhoş "Oliver! Ve içiyordun" diye bağırıyor. Ki bunu biraz ikiyüzlüce buluyorum.

Annem duruşunu düzeltiyor. Yüzünde makyaj var. Saçları mükemmel görünüyor.

"Onu Port Eynon'dan buraya mı getirdin?" diye soruyor.

"Dinleyin, bakın, Oliver gayet iyi. Ben de iyiyim. İşte çantası burada."

Babam, "Oliver, bu kabul edilir bir şey değil" diyor. Kızgın görünüyor ama aynı zamanda da sanki yazılı bir metni okuyor. "Graham bütün o yolu senin için katetti."

Graham, "Önemli bir şey değil" diyor. Hâlâ arkamda. Açık kapıdan gelen esintiyi hissedebiliyorum.

Babam, "Kahve yapıyorum" diyor. Sanki bunun konuyla bir alâkası varmış gibi.

"Zorla evine girdim" diyorum.

Babam ayağa kalkarak, "Ne?" diyor. Gerçekten de ufak tefek bir adam.

"Ergen brendisini içtim" diyorum.

Annem, "Herhangi bir şeye zarar vermiş mi, Graham?" diye soruyor.

Graham'ın sesi yorgun çıkıyor, "Sorun yok."

"Hippi heykelini kırdım. Ve bir de penceresini. Kalp şeklindeki sıcak su torbasını delik deşik ettim."

Graham'ın yüzüne bakmak için dönüyorum. Kapıda kovboy gibi duruyor. Bir elinde sanki benim kesilmiş kafammış

gibi sırt çantamı tutuyor. Ağzı hafif açık. Gerçekten yorgun görünüyor. Üstünde siyah polar, altında kot pantolon ve ayaklarında da dağ ayakkabıları var. Dağ ayakkabılarının iki buçuk santim topuğu var.

"Yeni bir sıcak su torbası almalısın" diyorum.

Babam, "Oliver neden böyle bir şey yaptın?" diyor.

Sanırım babamda böyle durumlarda söylenecek şeylerin bir listesi var.

Graham sırt çantamı havada tutarak "Sorun yok" diyor. "Al Oliver, eşyan burada."

Babam, "Kahve yapıyorum" diyor. "Su yeni kaynadı."

Sırt çantamı alıyorum.

Graham'a, "Fotoğraf albümlerine baktım" diyorum.

Babam, "Kahve hazır" diyor.

Graham, "Ben iyiyim" diyor. "Ben şimdi, ıı..." Baş parmağıyla omzunun arkasını işaret ediyor.

Babam, "Getiriyorum" diyor.

Annem, "Lloyd" diyor. "Graham muhtemelen sadece gitmek istiyor."

Kimse şaka yapmıyor.

Graham'a "Annemle senin bir fotoğrafınızı buldum" diyorum.

Babam, "Pekâlâ o zaman kahve" diyor ve uzaklaştığını duyuyorum. Sanki acil bir durum varmış gibi mutfağa neredeyse koşarak gidiyor.

"Bin dokuz yüz yetmiş altıda" diyorum.

Graham bana bakmıyor. Anneme bakıyor.

"Ben gidiyorum" diyor.

Annem, "Evet" diyor.

"Oliver iyi" diyor.

Sanki veli toplantısı.

Annem, "Biliyorum" diyor.

Babam mutfaktan bağırıyor: "Bu konuyla ilgili konuşabilmemizden dolayı memnunum."

Grahamla ben o göz teması işini yine yapıyoruz. Sanki çıkıyoruz.

Resmiyetle, "Hoşça kal Oliver" diyor.

Ben de, "Bir daha asla geri gelme" diyorum.

Gözünü kırpıyor ve evet, galiba orada bir an yaşıyoruz.

Graham başıyla selam veriyor ve kapıyı arkasından kibarca kapatıyor.

Ağzımda asit tadı var. Anneme bakmak için dönüyorum. Hâlâ en alt basamakta oturmuş elinde şarabını tutuyor. Beni seyrediyor.

"Saçların buraya kadarmış" diyorum ve göğsümün ortasını gösteriyorum.

Bana gülümsüyor.

Babam elinde bir tepsiyle mutfaktan geri geliyor. Gerçekten odaklanmış, başı önünde, üç fincanı dikkatle seyrediyor. Ayaklarını yerde sürüyor. Her bir adımı dikkatle atıyor. Sanki kahveyi dökerse evliliği bitecekmiş gibi düşünüyor.

"Bunu hemen halletmeliyiz" diyor ve bir zafer hissiyle başını kaldırıyor. Biraz gözlerini kırpıştırıyor. Sağına soluna bakıyor. Şans eseri bu evin erkeği o.

Yeni bir bulantı dalgası geliyor.

Eğiliyorum, bir avuç kusmuk boğazımdan yukarı yükseliyor, ağzımdan marleye fışkırıyor. Parlak bir kırmızı.

31.8.97

Günün kelimesi: Var olmamak. Hiçbir yerde olmamak.

Hoşça kal günlüğüm, hoşça kal.

Menstrual kap denilen şey plastik, meme ucu şeklinde bir alet. Bunu sadece posta yoluyla California'dan alabiliyorunuz. Kadınlar regl dönemlerinde bunu vajinasına koyuyor. Kap dolduğu zaman boşaltıyor. Annem tampon yerine bunu kullanıyor; bana gösterdi. Bebek falan yok.

Annemle babam tuvalette kusmama yardım ettiler. Bir aslan gibiydim. Sonrasında kendimi gerçekten iyi hissettim. Sanki bir şey elde etmişim gibi. Beni yatağa yatırdılar, soydular. Ereksiyonum yoktu. Yatağın ucunda oturup konuştular.

Babam eliyle otuz bir çekme hareketi yaparak annemin ona Llangennith'teki ufak "vuu huu" macerasını anlattığını söyledi. Buna anlayış gösterdiğini söyledi ve anneme gülümsedi; yüzü şarap gibi kızarmıştı.

Konuşurken örtünün altından bacağımı okşuyordu ki bana göre bu saçma bir hareketti. Hâlâ şokta olduğunu anlayabiliyordum. Otuz bir için kullandığı cümle onun çocukluğuna dönüşünün bir kanıtıydı.

Annem, "Çok üzgünüm miniğim" dedi.

Bana örtünün üzerinden sarıldı. Bu bana Graham'ı hatırlattı.

Sonra "Oğluşum, oğluşum" şarkısını söyledi.

Babama "Kızgın değil misin?" diye sordum.

Babam hayatta bundan daha kötü şeylerin olduğunu iddia etti.

Sonra da sanki bunun bir kanıtıymış gibi o akşam beşinci kez kustum. Yastığım da salya baloncukları ve çizgilerden nasibini aldı.

Jordana'nın beni terk ettiğini söyledim.

Annem beni boynumdan, kulağımdan ve şakağımdan öptü.

Yatağımın yanına bir kova bıraktılar.

Önce uyuyamadım. Graham'ın evini ve eğer ben alkole karşı bu kadar dayanıksız olmasaydım neler olabileceğini düşündüm: Fırın sekiz dereceye ayarlanarak ısınmış, Graham ağzında bir soğanla mutfak fayanslarının üzerinde, elleri ayakları iple bağlanmış ve ben de onun etrafında daireler çizerek mükemmel bir konuşma yapıyorum.

Şöyle bir şey olurdu herhalde: "Annem kolunu sıvadığından beri sana bir şey söylemek istiyordum: ailem kırılgandır. Senin gibi biri için onları yönlendirmek kolay olmalı. Babam bir keresinde atletini yırtmış ama neden olduğunu hatırlayamıyor. Onun silahı sarımsak havanı."

Televizyondaki şefler gibi bir yandan konuşurken bir yandan da Graham'ın tüysüz sırtına ve göğsüne deniz tuzu sürebilirdim: "Annem kolay lokma: Tek gerekli şey

bir cigara, birkaç şişe bira, sırtına biraz masaj ve o senindir. Bir kuğu kadar zarif olmasına rağmen capoeira çalışıyor. Neden? Çünkü sana yakın olmak istiyor."

Karabiberi iki kez döndürüyorum. Her göze bir kez.

"Tüm söylemek istediğim Graham, bak adamım, adil olmak gerekirse sen iki ebeveynimden de hem fiziksel hem zihinsel olarak daha güçlüsün. Bu sadece kötü şans. Ama konu şu ki onlar birbirlerinden baya hoşlanıyorlar. Öyle çok fazla değil, tutkulu da değil, şiddet falan yok ama senin çabalarını boşa çıkartacak kadar hoşlanıyorlar birbirlerinden."

Kulakları ve burnuna biberiye tıka, sünnet derisine sarımsak sür.

"Ve tabii ki bu kadar inisiyatifi ele alabilen ve uyanık bir evlatları olduğunu bilemezdin. Dolayısıyla benim kıymetli hasmım, olay budur. Başını dik tut. Güçlü ol. Arabayı dikkatli kullan."

Zeytin yağı şişesinin kıvrımlı ucunu Graham'ın kıç deliğine sokup yağın içine doluşunu dinlemek.

Dün akşam bir rüya gördüm. Herkes hakkında her şeyi biliyordum.

Beden dilini anlıyordum. Chips oradaydı; yalan söyledikten beş saniye sonra kaşını ovuşturduğunu fark ediyordum. Jordana da oradaydı; gerçekten aşk anlamına gelen bakışla bir insan âşıkmış gibi davrandığında yaptığı bakış arasındaki farkı öğrendim.

Rüyada biliyor olduğum her şeyi şimdi hatırlayamıyorum.

Pow-wow*

Annemle babamın bana özel bir kahvaltı hazırladığını kokudan anlıyorum. Sinüslerim her zamankinden daha açık.

Bir tabak yumurtalı ekmek, yanında domuz pastırması ve bunların yanında da bir şişe akçaağaç şurubu buluyorum.

Şurubu zikzaklar çizerek döküyorum. Pastırma kırılırken çıtırdayacak kadar kıvamında kızarmış.

Babam bana onu dinleyip dinlemediğimi soruyor.

Ekmeğin şurubu emmesini seyrediyorum. Köşesinden bir lokma kesip tabağın içindekilere bulayıp ağzıma atıyorum. Ağzımda hâlâ az da olsa safra tadı var.

Annem hiç dinlemediğim hakkında bir şeyler söylüyor.

Elimle bir parça pastırma alıp ince yağlı bölgesinden ısırıyorum. Beş kez çiğneyip yutuyorum.

---

* Kızılderililerin toplandığı gün. Bir tür şenlik, dans, eğlence günü. (ç.n.)

Mide kaslarım bir hayli çalışmış gibi, gergin. Sanki bütün geceyi spor yaparak geçirmişim.

Kahvaltımı bitirip yediklerimi sindirmek için ön odadaki kanepeye geçiyorum.

Babamın şöminenin üzerindeki aynaya eğilip burnunu incelemesini seyrediyorum. Gözeneklerini görecek kadar yaklaşıyor. Yakın zamanda duygularından konuşmak zorunda kalmış birisine göre bir hayli sakin görünüyor.

Ayağımda Noel'de hediye edilen Lands' End marka yaşlı adam terlikleri var. Dizlerimi göğsüme kadar çekiyorum.

Sehpamızın üzerindeki kıvrımlı cam kâseye bakıyorum. Chips'in okul çıkışı bizim eve geldiği zamanı düşünmemeye çalışıyorum. Kâsenin rahatlıkla yirmi araba anahtarı alabileceğini söylemişti. "Anneni düzmek isterim" demişti.

Babam gömlek cebinden bir cımbız çıkartıyor. Baş parmağıyla işaret parmağı arasındaki klasik tutuştan önce birkaç farklı tutuş deniyor, ama sonra yine klasiğe dönüyor. İki denemede de tatmin oluyor. Körfeze bakan pencerelerin perdeleri açık: bütün yolu görüyor.

Bu onu ilk kez hasat toplarken görüşüm değil. Bir keresinde onu müzik odasında bir Dvořák CD'sini ayna olarak kullanıp baş parmağı ve işaret parmağıyla burun kılını çekmeye çalışırken bulmuştum. Ama onu şimdiye kadar hiç böyle herkesin ortasında kendine bakım yaparken görmemiştim. Bu yeni bir şey. Utanmıyor da. Hatta Fas usulü bir şamdanı daha iyi inceleme yapabilmek için önünden çekiyor.

Babam kozunu artırmaya çalışıyor.

Önce burnunun ucundaki sarı tüylerle başlıyor, sonra burun boşluğundaki siyahları alıyor ve sonra da kaşlarının arasındaki kahverengi tüyleri yoluyor. Sonra da çok rahatsız edici bir şekilde boynundaki sultani üzüm büyüklüğü ve rengindeki beninin üzerindeki tek tüye ışık gelmesi için çenesini yana eğiyor. Bu beyhude bir iş; annem daha önce denedi. Daha önceki deneyimlerimizden beninin süper güçlü tek kılının sadece birkaç saat içinde bir santimetre uzayabildiğini biliyorum.

Bakalım onu rahatsız edecek mi diye düşünerek televizyondaki *Songs of Praise* şarkısının sesini açıyorum. Tanrı yüz kıllarını kendi görüntüsünde yarattı. Babam sağ kulağındaki iki buçuk santimlik cümbüş telini çıkartırken biraz da olsa sarsılıyor. Işıkta inceledikten sonra kendini kutlarcasına kılı bana doğru tutuyor. Kıl kehribar olarak başlayıp zencefil rengi olarak bitiyor. Yuvarlak kökü beyaz. Tanrıya geri dönüp sözlere odaklanıyorum:

Yaz ve kış, bahar ve hasat zamanı,
Gökyüzünde kendi rotasında güneş, ay ve yıldızlar,
Şahitler huzurunda doğayla bütünleş,
İnancın, merhametin ve aşkınla.

Kamera güzel Hıristiyan bir kızı takip ediyor. Şarkıyı söylerken düz siyah saçları kulaklarının arkasından sırtına doğru iniyor.

Babam kızı gösterirken onaylamam için bana bakıyor ve "Hah" diyor, "din değiştirmeye değer."

Bu erkeklik de nereden çıktı? Kot pantolon. Kot pantolon giyiyor. Belki de giydiği kadife pantolonlar libidosunu düşürüyordu.

Annem kapıyı ayağıyla açıyor, elinde dolu bir tepsi var: Bir kâse farklı boy ve şekillerde esmer şeker, minik bir sütlük, henüz tepesi indirilmemiş bir french press, iki küçük fincan ve bir çay kaşığı. Babam tüm centilmenliğiyle hızla kalkıp kapıyı tutuyor. Antika demir ütüyü kapının önüne kapanmasın diye koyuyor. Bu ütüyü hep bunun için kullanıyoruz ama kolaylıkla bir cinayet aleti de olabilir.

Annem tepsiyi sehpanın üzerine kaydırarak koyuyor.

Babam, "Oliver dini bir uyanış yaşadı" diyor.

Annem, "Akşamdan kalma olmadığına emin misin?" diye soruyor.

Bunlar da nereden çıktı? Bu şakalar. Bunların sağlıklı olduklarını düşünüyorlar.

Annem tekrar gidiyor.

Babam aldırmaz bir tutum takınarak şömineye kollarını yaslıyor. Bir şey planlıyor.

Annemin yanlış bir şey yaptığını düşündüğünden bile emin değilim. Leon Festinger'in bilişsel uyumsuzluğu belki iş başındadır. Çok sakin çok kendinden emin görünüyor.

"Baba annemle Graham arasında olanları kabul etmen gerekiyor" diyorum.

"Oliver, annen bana her şeyi anlattı. Dün konuyu hallettik."

Ufak detaylarla başlıyorum.

"Sana sonrasında gidip kumsalda uyuduğunu söyledi mi?"

Başka bir ilahi söylemeye başlıyorlar.

Gözlerini televizyondan ayırmayarak "Ah evet, küfelik sarhoşmuş" diyor.

"Evet."

Koroyu seyrederken çok huzurlu görünüyor. Babam çok fazla televizyon seyretmediği için seyretmeye başladığında takılıyor. Ekranda ne olduğu önemli değil. Reklâmlar, yarışma programları, *Countryfile*, ağzı açık ayran budalası gibi filmlere bakıp kalıyor.

Ben ise çok bilinçli bir şekilde televizyon seyrediyorum. *Songs of Praise*'in neden diğer programlardan daha çok sunucu değiştirdiğini merak ediyorum. Bugünkü Aled Jones; Bir Galli ve bana son derece aseksüel görünüyor.

Babamı sinirlendirmenin en garanti yolunu daha önce deneyerek öğrendim.

Kanallar arasında geziniyorum: bilardo, siyah beyaz bir film, haberler (bir fabrika hakkında), *Popbol y Cwm*, haberler, siyah beyaz bir film, bilardo, *Songs of Praise*, bilardo, *Songs of Praise*.

Çok kolay: "Oliver kanalları değiştirme."

Devam ediyorum: bilardo, siyah beyaz bir film, haberler (hastaneler hakkında), *Popbol y Cwm*, haberler...

"Zap zap zap" diyor.

Bilardo, *Songs of Praise*, bilardo, *Songs of Praise*, bilardo, ITV reklâm arası...

"Oliver o makineye bir tuğla geçireceğim şimdi."

Öne doğru eğilip fişi duvardan söküyor: Televizyon ve video kapanıyor. Kafatasını kanla doldurdum. Uzaktan ku-

mandayı bırakıyorum. Suratı pembeleşti. Nefes alıp veriyor. Kafası biraz karışmış gibi görünüyor. Dolunaylı bir geceden sonra uyanıp bütün ağzının kenarında kan olduğunu fark eden bir adam gibi. Babam kurt adam olabilecek kadar kıllı değil.

Açık pembe bir gömlek var üzerinde. Kemersiz kot pantolonunun içine sokmuş. İki düğmesi açık ve altından atleti görünüyor. Bir kez daha babamın atletini yırttığı hikâyeyi düşünüyorum. Vücudunun hemen hemen tüysüz olduğu konusuna geri dönüyorum.

Yüzü normal rengine dönüyor. Kaşlarını kaldırıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum. Ama sadece pencereden dışarı bakmak için başını çeviriyor. Corky yok.

Başka insanların mülklerine saygı duymamız gerektiği konsunda bana bir konuşma yapmasını bekliyorum.

Sonra öğrendiğim şeyler hakkında konuşmamı beklediğini anlıyorum. Bana ders vermek istemiyor çünkü yönlendirilmeden kendi başıma doğru sonuçlara ulaşmam daha iyi. Bu annemle babamın bana pırıl pırıl bir ahlaki pusulayı aşıladıklarını kanıtlayacak.

Boğazımı temizliyorum.

Babam bana bakıyor.

"Çok kötü bazı şeyler yaptığımı fark ettim. Annemle babamın sadece birer insan olduğunu ve onların da hatalar yapabildiklerini öğrendim. Başkalarının hayatlarını kontrol etmeyi beklememeliyim. Son derece pişmanım."

Babam hâlâ bana bakıyor. Kaşları hafif çatık.

"Ne?" diyorum.

Uzun bir sessizlik.

"Gerçekten kalp şeklinde bir sıcak su torbası mı vardı?" diye soruyor babam.

"Evet, vardı."

Babam başını sallıyor, kısa bir süreliğine tavana bakıyor ve sonra bana dönüp soruyor: "Ve sen onda delikler açtın?"

"Kötü bir şey yaptım, biliyorum."

Yine bir sessizlik. Sonra dudaklarının kenarında bir şey, bir yaramazlık göstergesi.

"Başka?" diye soruyor.

Bunun bir suç itirafı mı yoksa olayların tekrar anlatılması mı olduğundan emin değilim.

"Hmm. Mikrodalgada bir metal kaşık?"

"Graham'ın mikrodalgası mı var?" diyor babam. Bu onu çok sevindirmişe benziyor. Ağzı kulaklarında.

"Evet. Dokuz yüz vat" diyorum.

"Dokuz yüz vat!" diyor.

Onu bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum.

"Çay kaşığından haberdar mı?" diye soruyor.

"Kimse bilmiyor" diyorum.

Babam altdudağını ısırıp başını sallıyor.

Annem gelip kanepede yanıma oturuyor.

Babam yüz ifadesini kedere benzer bir şeye çeviriyor.

Annem french press'e uzanıyor ve bomba uzmanı gibi kontrollü hareketlerle filtresini aşağı itiyor. İki fincana kahveleri koyuyor ve her birine birer küp şeker atıyor.

"Oliver'a bu gibi durumlarda..."

Babam kahvesini almak için duruyor. Babamın kaç kez bu gibi durumlarda kaldığını merak ediyorum.

"...konuşabilmenin önemli olduğunu anlatıyordum."

Vat hakkında konuşuyorduk.

Babam fincanını parmaklarının arasında tutuyor. Normalde süt de koyar ama bu yeni babam kahvesini sade içiyor.

Süt gerçekten de bebekler için.

Sakin ortamı seyrediyorum. Devon'un uzaktan görüntüsü denizle gökyüzünü bölüyor.

Annemle babam kahvelerini höpürdeterek içiyorlar.

Ben bir birine bir diğerine bakıyorum. Kahvelerinin keyfini çıkartmalarını seyrediyorum.

Anneme bakıyorum. O da kahve fincanına bakıyor. Sonra babama bakıyorum.

"Sanırım hepimizin bu kendini mahveden döngüden kurtulmak istediğini söylemek adil olur" diyor.

Bu da nereden çıktı?

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyorum.

"Oliver" diyor annem. Gerçeklerin hatırlatılmasından hoşlanmıyor.

"Bu hepimiz için zorlu bir zaman oldu" diyor, "ama bir aile olarak bunu konuşmamızın önemli olduğunu düşünüyoruz."

Babam Kaliforniya'da yaşadığını sanıyor.

"Ha" diyorum ve dışarı denize bakıyorum.

Annem, "Baban seninle konuşmak istiyor Oliver" diyor.

Elini bacağıma koyuyor. Bu seksi bir hareket değil. Dönüp anneme bakıyorum. Gözleriyle bir şey yapıyor. Bunun aileden ziyade babamla ilgili bir şey olduğunu fark etmeye başlıyorum. Ebeveynlik kitaplarından birinde "Aile toplantısı: Yüzleşme Sağlıklı Olabilir Mi?" başlıklı bir bölüm olduğunu hatırlıyorum.

"Baba?"

"Evet."

"Eğer senin yerinde olsaydım, çok kızgın olurdum" diyordum.

"Bazen bir şeyler olur. Burada önemli olan hepimizin dürüst olması" diyor. Sözlük bilgisi gerçekten yok gibi. Hâlâ cebinde kabul edilebilir cümleler listesi taşıdığından şüpheleniyorum.

"Tamam" diyorum. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yavaşça başını sallamaya başlıyor. Sanki bu soruyu hiç düşünmemiş gibi. "İncindim" diyor, "Ama annenle ben bunun üstesinden gelmek için elimizden geleni yapacağız." Sonra biraz daha başını sallıyor.

"Ben senin yerinde olsaydım öfkeden deliriyor olurdum."

"Bu yıkıcı olurdu" diyor.

"Evet, verirdi."

"Annenin ve benim anlamamız gereken şeyin..." diyor.

Annem aniden ayağa kalkıyor. Babam duruyor. İkimiz de annemin önemli vir şey söyleyeceğini sanıyoruz. Ama hızla gidip pencerenin önünde duruyor. Kollarını kavuşturuyor.

Babam devam ediyor: "Senin zor bir süreçten geçtiğini anlamamız gerekiyor."

Bu konuşmayı odanın ortasında asılı duran grafon kâğıttan geniş avizeye yapıyor. Kimse onu dinlemiyor. Bacak arasında bir çıkıntı oluyor. "Bütün o sınav stresi ve Jordana'yla ayrılman ki bu senin yaşında zor bir deneyim. Annenle neden olayları olduğundan fazla algıladığını anlayabiliyoruz."

Annem kolları hâlâ göğsünde kavuşmuş bir halde bize dönüyor. Ciddi görünüyor.

"Lloyd" diyor. "Artık konuya gir."

Gözleri açık. Ağladı ağlayacak.

Babam dişlerini gösterip ara ara da dudaklarını büzüştürüyor.

Başını sallıyor.

"Dönüp duruyoruz" diyor annem.

"Dönüp duruyoruz" diyor babam

Biriyle on yıldan fazla bir zamandır aynı yatağı paylaşmış olmanın geliştirdiği gizli bir dilde konuşuyorlar. Birbirlerine bakıyorlar. Ama onları seyrettiğimi fark edince bakışları yumuşuyor. Annemle babam benimle tartışırken işte bu noktada çuvallıyorlar. Ben tam onların gözlerindeki alevi görecekken sakinleşiyorlar. Babam gözlüklerini itiyor. Annem durmadan gözlerini kırpıştırıyor.

Gerçekten iyi bir patlamaya ihtiyaçları var.

Kendi rolümü oynamaya karar veriyorum.

"Buna daha fazla katlanamayacağım!" diye bağırıyorum. "Siz ikiniz hayatımı karartıyorsunuz!" Kapıdan çıkıp arkamdan sertçe kapatıyorum. Dekoratif kapı tamponu benim rakibim olamaz.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra bir kez daha şansımı deniyorum: "İkinizden de nefret ediyorum!"

İlk basamakta tepinip duruyorum ki yukarı çıkıyorum sanılsın.

Marleyde parmak uçlarımda yürüyüp kulağımı serin kapıya dayıyorum.

Seslerini yükseltmiyorlar.

"Hay allah" diyor babam.

"Lloyd. Sen de bu denli kızgın olmalısın" diyor annem.

"Çok kızgınım" diyor babam, ama sesi öfkeli değil.

Sessizlik.

"*Çok* kızgınım" diyor. Neredeyse inanacağım.

"Ne yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum. Konuyu kafamda hallettim" diyor.

Babam tam bir kafa marangozu.

Annem, "Yapmak istedim" diyor. "Yapmak istedim. Sana hâlâ kızgınım."

Babam, "Üzgünüm" diyor, "sinirliyim."

"Dönüp duruyoruz" diyor annem.

Yine duruyorlar. Muhtemelen birbirlerinin gözlerine bakmak ya da öpüşmek veya güreşmek veya da üzerlerindeki şeyleri çıkartmak için.

"Ne yaktığımı hatırlıyor musun?" diye soruyor annem.

"Johanna Martzy'nin çaldığı *Bach Solo Keman için Sonat ve Partitalar'ı*."

Annem, sanki babam yıldönümünü hatırlamış gibi memnun, "Hatırlıyorsun" diyor.

"Onlar harika plaklardı."

Annem "Çok kızgındım" diyor.

Babam, "Biliyorum. Hak etmiştim" diyor.

Annem, "Benden şimdi nefret ediyor musun?" diye soruyor.

Yine bir sessizlik.

"Saklıyorum. Nefreti" diyor babam

Annem, "Anlıyorum" diyor

"Yokmuş gibi davranıyorum."

"Çok tatlısın."

"Ama orada."

"Biliyorum."

"Orada."

İlahlaştırma

Onları kavga etmeleri ve sonrasında da umarım sevişmeleri için bıraktım. Yukarı çıkıp dün akşamki hayal kırıklığına uğratan olayları yeni baştan nasıl yazabileceğimi düşünüyorum. Buluşmayı bir macera-güreş hikâyesi gibi hayal ediyorum. Graham Kiklops'u oynuyor. Annemle babam da çocuğu. Ben kendimim. Son sahnede çatı katı odamdan Graham'ın gözüne dirseğimle dalıyorum ve ses sahile vurmuş deniz anasının üzerine zıplayarak işini bitirdiğim zaman çıkan sesi anımsatıyor.

Sonra dün akşamı bir aşk hikâyesi olarak hayal ediyorum. İçinde tutku, illegal Çin havai fişekleri ve bir elmasla ilgili esrarengiz bir durum var.

Sonra babamı Galler'in en iyi futbolcusu Ryan Giggs gibi göğüs kılları olan bir kurt adam gibi hayal ediyorum.

Sonra bir karar veriyorum.

Ayağa kalkıp masamın üzerinden uzanarak tek kanatlı penceremin vidalarını gevşeterek çıkartıyorum. Masanın üzerinde oturup pencerenin alt kısmını yukarı ittirmek için en uygun açıyı arıyorum. Omzumu altına koyup tamamen açıyorum. Bozuk bir giyotin gibi görünüyor

Pencerenin pervazına oturup ayaklarımı evin gri, pütürlü dış duvarına vuruyorum. Saçlarımın ön kısmı rüzgârla alnıma savruluyor. Aşağıdaki gül bahçesine bakıp acaba düşüşümü yumuşatır mı diye düşünüyorum. Ya da acaba eski kömür deliğine isabet edip oradan kayarak odunların üzerine düşebilir miyim? Kolumu odaya uzatıp masamın üzerinden günlüğümü alıyorum. İlk sayfası yırtılmış, çünkü Jordana onu okula dağıtmak için almıştı.

Nostalji hissiyle dolmaya başlıyorum

Bunun olacağını bilmem gerekirdi. Günlüklerin kötü bir yanı daha var: dört ayda ne kadar çok şeyi kaybedebileceğini hatırlatıyor.

İlk günlük sayfası şöyle:

Günün kelimesi: propaganda. Ben Hitlerim. O Goebbels. Mark Pritchard'ı düşünüyorum. Jordana olmasaydı arkadaş olabilirdik. Sayfayı yırtıp parmaklarımın arasından düşmesine izin veriyorum. Rüzgâr alıp onu evin duvarına geri yapıştırıyor. Annemlerin yatak odasının penceresinin önüne düşüyor. Bir kâğıt doğrayıcısına ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Kuşların yuvalarını yapmak için benim kâğıt parçalarımı kullanmalarını istiyorum. Anne kuşun yavruları için yiyeceklerini çiğneyip geri çıkarmasını ve yarı çiğnenmiş hastalıklı yiyeceğin yanlışlıkla ismimin üstüne düşmesini istiyorum.

Masama uzanıp yeşil neon saplı makasımı alıyorum. Her bir sayfayı on parçaya ayıracak şekilde ince uzun kesiyorum. *Blue Peter* kanıtları yok etmek konusu üzerine bir makale yazmalı.

Nihayet iki avuç pon ponum oluyor. Bir tür kutlama. Hepsini bırakıyorum.

Şeritler rüzgârda dönerek uçuyor. Bir kuş sürüsü gibi yukarı doğru, şekil değiştirerek havalanıyorlar. Evin üzerine doğru yükseliyorlar. Kötü çizilmiş martılar gibi uçuyorlar.

İşim tam olarak bitmedi.

Masamdan sözlüğü alıyorum.

Bedenden ayrılmış ellerin mendilin üzerine bir papatyayı yapıştırdığı resmi sayfadan kopartıyorum. Bir "elmalı turta yatağı" denilen şeyin çarşafların çok gerilmiş olduğu, bu yüzden de ayaklarını kıpırdatamadığın bir yatak türü olduğunu okuyorum. Aynı zamanda "ilahlaştırma." Kâğıdı parmaklarımın arasından bırakıyorum, gökyüzünde süzülüyor. "Kıvrımlı kılıç" kelimesinin olduğu sayfayı buluyorum ve yırtıyorum. Bir başka sayfada kaşağı resmi var. Bir ortaçağ silahına benziyor ama aslında atları tımar etmek için kullanılıyor. "Hurdacı" kelimesine bakıp sayfayı yırtıyorum. Hurdacının bir başka anlamı eski evleri satın alıp yıkan insan demek. Birkaç sayfayı birden yırtmaya başlıyorum. Bir hayli zor bir iş ve popo kaslarımı kastığımın farkındayım. Pervazda biraz yer değiştiriyorum. Annemin odama girdiğini ve beni burada gördüğünü düşünüyorum. Yüzünün hali atlamaya yeter. Rüzgâr kasabaya doğru esiyor. Sayfalardan bazıları bizim sokaktaki kaldırımlardan yükselen meşe ağaçlarına takılıyor. Bir elimle pencereye tutunurken diğer elimle sözlüğün cildini fırlatıyorum. Bahçeye vurulmuş bir kuş gibi düşüyor. Cilt, koruyucu kabuk gibi bir şey ama bir zaman sonra bunu unutacağım.

Kırmızı eş anlamlar sözlüğünü alıyorum ve gülle atar gibi atıyorum. Kaldırıma düşmeden önce ufukta biraz uçuyor. Felçli, belkemiği kırılmış bir halde su yolunda yatıyor.

Bir sonraki ansiklopedi. Hepsinden daha ağır. Avucumda tartıyorum, nereye isabet ettireceğimi düşünüyorum. Başımın üzerindeki pencereye tutunup atıyorum. Kolum ileri doğru uzanırken biraz öne doğru kayıyorum. Yerime geri oturmak için hızla pencereye asılınca pencere yerinden çıkıyor ve aşağı kayıyor. Ben hâlâ alt kısmından tuttuğum için parmaklarım altında eziliyor. İçgüdüsel olarak elimi

çekerken acıdan bağırıyorum, parmaklarımı ben ve deniz arasındaki geniş havada sallıyorum.

Düşmüyorum. Ölmüyorum.

Ellerimle sıkıca pencere pervazının iki yanına tutunuyorum.

Topuklarımı evin duvarına vuruyorum.

Referans kitapları kaldırımda yatıyor.

Yapmam gerekeni biliyorum. Çok basit bir şey, neredeyse uykuya dalmak gibi.

Beni seviyorlar. Ellerinde değil. Yutkunuyorum.

"Baba!"

"Anne!"

"Babacım!"

"Anneeeeeeeee!"

III
Tezyif

On altı yaşındayım. Annem kırk üç.
Dünü düşünüyorum. Annemin yaş gününü. Çoktan geçmişte yaşamaya başladım.

Babam gerçek bir sürpriz partinin gerçekten sürpriz olması gerektiğini söyledi ve kim kırk üç yaşında doğum günü partisi bekler dedi. Spontane gelişen ilgisinin sebep olduğu dikkatle planlanmış programının bir parçasıydı.

Erkeklerin duygularını anlatırken seslerini kullanmada aciz oldukları bilinen bir durum. Babam araba sürmenin, bir şey organize etmenin ya da zor bir duruma sokulmanın; duygularını paylaşmaktan daha kolay olduğunu anlamış. Örneğin annemi Heathrow havaalanından almaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Hele ki trafik kötüyse daha da iyi. Beyaz ekmekli sandviç, Yunan yapımı olmayan yoğurt, ikin-

ci sınıf kahve: bunlar hep birer artı puan. Hizmet istasyonu ne kadar kötüyse aşkı o kadar derin demektir.

Parti haftalara yayılan gizli bir çalışmayı ve gereksiz stres bakımından iyi bir fırsattı. Annem fark etmesin diye bütün muhtemel misafirleri, yıllardır görmedikleri arkadaşlarını ofis telefonundan aramıştı. Aynı hoş beş muhabbetlerini defalarca yapmak zorunda kaldı. Aynı şaka benzeri lafı defalarca etti: "Kendi kendime dedim ki gerçek bir sürpriz parti gerçekten sürpriz olmalı ve kim kırk üç yaşında bir doğum günü kutlaması bekler?"

Bütün bunları bana anlattığı için biliyorum. Bu da olan başka bir şeydi. Birkaç hafta boyunca ben onun yardımcı karısıydım. Kendi annem olmuştum.

Bir sürpriz parti organizatörünün yaşadığı günlük sorunları hakkında anneme dert yanamayacağı için bana geliyordu.

Sırf hızla araba kullanırken kendi kendine konuşabilmek için beni okuldan almaya başladı: "Barry beni tüm hafta bizde kalmakla tehdit ediyor, eğer bütün o yolu gelecekse en azından değsin istiyor. Daha yemek konusuna girmedik bile: Benim laktoz alerjim var, benim fıstığa alerjim var, ben deniz ürünlerinden korkuyorum. Hayır alerjim yok, korkuyorum. Allah aşkına. Bütün bu saçmalık da ne?"

Gerçekten de direksiyona yumruk attı. Babamın Klasik Fm ile bir aşk-nefret ilişkisi var.

"Hayır, lütfen allahın cezası *Dört Mevsim*'i çalmayın. Tina ve Jake çocukları Atom'u getiriyorlar. Atom! Ve Atom'un olduğu yerde kedi tüyü olamıyormuş. Toz ya da ölü deriden beslenen mikroskopik böcekler de olamıyormuş. Çocuğun moleküler hassasiyeti varmış. Allahın cezası bir şaka."

Bir müddetliğine karısı olmak acayipti. Bu kadar açık olması hoştu ve küfür ettiğini duymak da hoşuma gitmişti. Ama birkaç hafta onun söylenmelerini dinledikten sonra ayda bir kez bahçeyi düzenlemeye gelen adamla kaçıp gitmenin neden cazip gelebileceğini görmediğimi de söyleyemeyeceğim.

Dolayısıyla sürpriz parti aslında babamla benden ortak bir hediyeydi. Çünkü yan koltukta oturup başımı sallamış, "hı hı evet" deyip durmuştum.

Babam doğum günü sabahında anneme bir kraniosakral terapisi ayarlamıştı. Ta Bristol'e gitmesi gerekti. Kraniosakral yepyeni bir terapi ve araştırmalarıma göre kıyafetlerini çıkartman gerekmiyor. Tedavide bir adam ellerini vücudunun yakınına getiriyor ama üzerine koymuyor. Yoga yaptıkları spor merkezinin vestiyerinde mantar bir pano var. Üzerinde en son tedavi yöntemleri ve derslerle ilgili bilgiler oluyor. Birinin evine gelip mikrodalga fırından, radyodan, televizyondan ve cep telefonlarından yayılan elektromanyetik radyasyonu ölçmeleri için para verebiliyorsun.

Dolayısıyla annem sabahını biri tarafından dokunulmayarak geçirirken öğlen gibi de misafirler gelmeye başladı. Babam St. Helen's Road'daki The Anarkali'yle –bir Bangladeş restoranıyla– anlaşmıştı, yemekler oradan geldi. Dört çeşit köri yemeği, marine edilmiş tavuk kanatları, tatlı ekşi karides ve yoğurtlu patlıcan vardı.

Restoranın şefi sabah yemeği bırakırken babam yemeklerin ne kadar otantik olduğunu anlamak için şefe "Bunlar sizin Bangladeş'te yediğiniz yemekler mi?" diye sordu.

"Hayır bunların tadı aynı değil. İçindeki malzemeler eşit değil. Bunlar..." Kadın devam etmesi için başını sallamakta olan babama başını salladı ve uzunca bir süre sonra "bunlar tezyife layık" dedi.

Babam kadının Hintçe bir şey ya da bir köri çeşidinin ismini söylediğini sanıyordu ama ben anlamıştım.

Ev gerçekten doldu. Annemle babamın onlara bakınca hiç belli olmasa da çok arkadaşları olduğu vardı şimdi bakınca görünen o ki.

Ön oda tıka basa insan doluyken babam telaffuzunun ne kadar iyi olduğunu göstermekten mutluluk duyuyordu: "Oli, lütfen misafirlerimize *gurer payesh khichuri* verebilir misin?"

Samsaları servis ederken aynı soruyu tekrar tekrar sordular: Oli, gelecek için planların neler?

Çoktan cevabını hazırladığım bir soru.

"Geleceğim tarih" dediğimde gülümsediler çünkü bir ergenin gelecekte babası gibi olmayı istemesi çok nadir ve güzel bir şey.

GCSE tarih deneme sınavımdan A almıştım. Sanattan ise C.

Artık bir sözlüğüm olmamasına rağmen umduğum kadar çok kelimeyi unutmadım. Hâlâ nüans kelimesini hatırlıyorum: ufak bir farklılık. Bir anlam kırıntısı.

Bay Hake'in bizi A seviyesi biyoloji almamamız için korkutmaya çalıştığını hatırlıyorum. GCSE'de tek bir hücre ile (ortasında nokta olan bir daire, bir göğüs karikatürü) A seviyesindeki bir tek hücre (içinde birçok titrek noktalı şekil olan titrek bir şekil) arasındaki farkı göstermişti.

Nüans A seviyesinde olan bir şey.

Bilmiyorum babam doğru dürüst incelemedi mi ama (öyle kutsi işlerin hiçbirine inanmıyor) kraniosakral terapi annemi zihnen sürpriz bir partiye hazırlamamıştı.

Aşağıdan "İşte doğum günü kızı geliyor!" diye çığlıklar yükseldiğinde ben çatı katı odamdaydım, çünkü genç bir oğlan ancak bir sürü kati rulo dağıtabilir.

Cane'ler ve Clamp'ler sokağın ucunda annemi gördüklerinde ön bahçelerinde şarap içip manzaraya bakıyorlardı.

Haber yayılınca sürü de hareket etti. Pencereden ön bahçeye toplandıklarını ve merdivenlerde sıralandıklarını gördüm.

On iki santimlik bir sakalı olan ve The Townhill Billies diye bir folk müzik grubunda banjo çalan Jack Clamp elinde bir tavuk bacağıyla koroyu yönetirken akapella tarzında iyi ki doğdun şarkısını başlattı.

Onlar şarkıyı söylerken annem gülümsüyor, el sallıyor ve sokakta zarif adımlarla yürüyordu. Bacakları onu ilerletirken vücudunun üst kısmı hiç kıpırdamıyordu.

Ama bahçemizin önündeki kalın, büyük çalılıkların arkasından geçerken durdu. Partiye gelen misafirlerin görüş alanında değildi.

Bulunduğum yerden hızla nefes alıp verdiğini ve boş boş baktığını görebiliyordum. Yavaşça alnına elini dokundurdu.

Kendi elini inceledi. Kafası biraz karışmış görünüyordu. Bu sadece birkaç saniye sürdü.

Sonra köşeyi döndü ve yüzünde bir parti kızı ifadesiyle merdivenleri çıkarken "Pekâlâ, bütün bunların sorumlusu kim acaba!" dedi.

Orada olduğuna memnunmuş gibi görünme işinde bir hayli başarılıydı. İnsanlar kraniosakral terapinin nasıl olduğunu sorduklarında "Ah, *çok* rahatlatıcı" diye cevap verdi.

Herkes gittikten sonra geriye kalan yemeklerle masaya oturduk: bhajiler, sert elmalar ve hiç dokunulmamış beyaz pilav. Biraz roze içmiştim ve kendimi çok rahat hissediyordum.

Sebzelerin arasından karidesleri parmaklarımla aldım. Annem biraz fil elması denen elmalardan yedi. Bu elmalar elma gibi görünüyor ama tatları tahta gibi. Bangladeş'te popüler bir meyve. Yedi çeşit yemek artığımız vardı.

Annem kraniosakral terapisi hakında konuşuyordu:

"Ellerini ağzımın içine soktu. Başta biraz garipti. Sonra ayaklarımı tuttu." Dudaklarında kırmızı şarabın bıraktığı izler vardı. "Biliyorum kulağa pek bir şeye benzemiyor gibi geliyor ama daha önce bu kadar arınmış hissetmemiştim ve insan olmaktan bu kadar memnun olduğum olmamıştı" dedi.

Annenin insan olmak hakkında konuşmasını duymak acayip çünkü dürüst olmak gerekirse gerçekten unutması çok kolay.

Bundan sonra da insanın vücudunun tamamen kendinden ayrıymış gibi görünmesi hakkında kısa bir sohbet ettik. Vücudunu beyninden gelen telgraflar tarafından kontrol edilen uzak bir bürokrasi gibi hissettiğini söyledi. Ben de kendi vücudumun bazen bir Nintendo kumandası tarafından kontrol edilen Mario Mario olduğunu söyledim. Mario'nun soyadı da Mario.

Bir anekdot kullanarak açıklamak istedim. İki ay önce Jordana'yı yeni erkek arkadaşıyla yolda yürürken gördüm. Oğlan benden büyük ve hâlâ okuyor mu okumuyor mu bilmiyorum. Llangennith'de gördüğüm Lewis değildi. Başka biriydi. Vazoya benzer mucizevi yemek borusundan ötürü

ona Aesop adını verdim. Jordana'yla aynı anda bakıştık ve ya saygıdan ya da acıdığı için elini hemen oğlanın elinden çekti. Ben de hemen yolun öteki tarafına geçtim.

Birbirimize yaklaşırken yürümek bir hayli zorlaştı. Ağır bir makine gibiydim. Her bir hareketimi kontrol etmek zorundaydım. Biri ardından diğeri. Sol ayağını yerden kaldır, havada öne doğru it, sağ bacağının baldırı, kalçan ve kollarınla dengeni sağla, sol ayağını tekrar kaldırıma koy, düz önüne bak, yüzüne ilgisiz ifadesini yerleştir, ağırlığını sol ayağına ver, sağ ayağını kaldır, havada öne doğru it...

Kolay değildi.

En kötüsü de, Jordana'nın kolları üzerine tam oturan yeşil bir tişörtten çıkmış, açıktaydı. Dirseklerinin arkasına bakıp egzama görmeyi umut ettim ama temiz ve yumuşaklardı. Jordanayla ikimiz hâlâ aynı okulda olsak da benimle karşılaşmamak konusunda çok iyi ve daima uzun kollu şeyler giyiyor. Kollarını görmek bile benim için büyük mutluluktu.

Aesop'un adımlarının Jordana'nınkilerden daha büyük olduğunu ve yürürken uyum sağlamakta güçlük çektiklerini görmekten dolayı beynim mutluydu.

Ama nadir rastlanan anne çocuk duygusal simetrisini yakalamış olmamamıza rağmen bunların hiçbirini anneme söylemedim.

Bana doğrudan sordu bile aslında: "Şimdi artık biraz zaman geçtikten sonra Jordana'yla ilgili nasıl hissediyorsun?" Ona bu anekdotu anlatabilirdim ama onun yerine biraz başımı sallayarak televizyonda duyduğum bazı şeyleri söyledim: "Her gün biraz daha iyi oluyorum, iyi olmaya çalışıyorum." Sonra piyanonun başına oturdum ve en içgüdüsel özgür caz formlarından birinde bir şeyler çaldım.

Yemekleri yedikten sonra Scrabble oynadık. Bir Maori davulu olan ya da sonuç anlamına gelen "zzxjoanw" kelimesini kullanmanın hayaliyle yaşardım bir zamanlar. "Z"lerden biri için boş bir taş kullanırdım. Yedi taşın yedisini de kullanmak fazladan elli puan getirirdi. Ama yakın bir zamanda "zzxjoanw" diye bir kelimenin olmadığını keşfettim. Bir

sözlükçünün espri anlayışının ürünüymüş. Bir Maori davulu değilmiş. Sonuç değilmiş. Bunun yerine "çorap" kelimesini "dolap"olarak değiştirdim. Elli puan fazlayla kazandım. Oyunun sonunda ikisinin de uyuyakalmaması olağandışıydı. Birbirleriyle muhabbet edip öpüşüyorlardı çünkü "oğullarının onları Scrabble'da yendiği gün gelmişti." Ama ben bunun "*Birkaç* saatliğine dışarı git, sevişmek istiyoruz" demenin bir başka yolu olduğunu anlamıştım.

Ben de Chips'i görmeye gittim. Dört şişe Hooch içtik. Eve döndüğümde hâlâ ön odada öpüşüp muhabbet ediyorlardı. Yatmaya gittim. Sonra bir saat sonra sesli ve epey uzun bir süre seks yaptılar. O kadar uzun ki dakikaları saymayı bıraktım ve kulağıma kulaklık taktım.

Yanaklarımdaki yumuşak tüylerden fiziksel olarak hâlâ erkek olmadığım anlaşılıyor. Ayrıca kokmuyorum da. Ama Jordana beni terk ettiğinden beri orta yaşlı bir adam gibi hissetmeye başladım. Sanırım travmayla bir alâkası var. Sadece etrafta on altı yaşında biriymişim gibi dolanıyorum.

Bazı deneyimleri yaşayınca artık o andan sonra geriye hayatınızın aynı duygusal travmaların yaşandığı, tekrar tekrar bir boşalıp bir dolan dev bir dönme dolap olduğunu kabul etmek kalıyor.

Okulda zorbalık mı gördün? Çık çık çık. Zürafa boyunlu bir moron için terk mi edildin? İn in in.

Sonsuza kadar bir kurban olarak kalacağım. Zoe gibi. Muhtemelen o da şimdi, kendi kederli varlığında dönüp duruyordur. İstediğin kadar okul değiştir eğer kurban olduğunu düşünüyorsan kurban olarak kalırsın. Zoe muhtemelen kanepesinden bile kalkamıyor. Derisinin katmanlarında nasırlar var.

Chips. İşte o hâlâ bir çocuk. Her gün biraz daha sekiz yaşında biri gibi oluyor. Birkaç hafta önce babasının evine gittiğimde bana bir damla elektronik sigara likiti teklif etti. Hayır dedim çünkü temel olarak kırk üç yaşındayım. Başını salladı ve eğer o içerse sorun olur mu diye sordu.

Bir saat sonra Cwmdonkin Parkı'nda gökyüzünde sevişiklerini gördüğünü söyledi. Gökyüzünün her yerinde herkes

sevişiyordu. Ondan kısa bir süre sonra da benden kaçtı çünkü suratımın acayip bir hal aldığını söyledi.

Yaşlanma süreci.

On altı yaşındayım. Geçmişte yaşıyorum.

Jeeves'e soruyorum: "Zoe Preece'e ne oldu?" Bir avukat, uluslararası nitelikte bir hokey oyuncusu, bir kirapraktör var. Canım Zoe'yu altıncı sayfada buluyorum. Yerel bir gençlik tiyatrosu olan Versive'in ışık ve ses teknisyeni olmuş. Halen şişman ve ses-ışık teknisyeni olduğunu tahmin etmeliydim. Muhtemelen hep başrolleri alan güzel kızlar hakkında vahşi fantezileri vardır.

Oynayacakları oyun en sonki dünya savaşıyla ilgili. Adı *Ghetto*. İki gün, dört oyun olacak. Matine ve akşam. Swansea'de Taliesin Tiyatrosu'nda. Elime tiyatronun numarasını yazıyorum.

Aşağı inip babamın tırabzanın başında asılı olan çantasını açıyorum. İçinde hiçbir zaman prezervatif bulundurmadığı cüzdanını çıkartıyorum. Lloyd'un TSB platin kartını ödünç alıyorum.

Opsimat*

Singleton Park'taki botanik bahçelerinde yürürken bankların üzerindeki plakaları okuyorum:

HAL KALKSTEIN ANISINA 1930 - 1995
BABA, OĞUL, ARKADAŞ, MESLEKTAŞ, BİSİKLETÇİ VE TIRMANIŞÇI
ONU SEVEN AİLESİNDEN

ARTHUR JONES ANISINA: EŞ, OĞUL, VAFTİZ BABASI.
BURADA OLMAYI SEVERDİ.

Banklardan birinde oturan bir ihtiyarın karşısında duruyorum. Göz hizasında duruyorum, mor mini melek trompet çiçeğini dikkatle, gençliğinde genç kızların yaptığı gibi nazikçe elime alıyorum. Gençlerin çiçekleri sevdiğini görmek yaşlıları ne kadar mutlu ediyor biliyorum. Elleri apış

* Hayatın geç vakitlerinde ders almaya başlamış ve öğrenen kişiye denir. (ç.n.)

arasında oturuyor. Kendinden bir hayli memnun görünüyor. Bahardayız ve o bir kış daha görebildi. Dudaklarımı hafifçe büzüp kalçalarımı kaldırıyorum. Günümüzün genç çocuklarıyla ilgili öğrendiği her şeyi pekiştiriyorum.

Kırlık alana çıktığımda taş döşeli patikadan uzak durup üniversite lojmanlarının gri beton duvarlarına doğru çimenlerin üzerinden yürüyorum.

Bugünlerde okulda üniversiteden bahsetmeye başladılar. Bay Linton eğer GCSE notlarım için yeteri kadar çok çalışırsam A seviyesi tarih sınıfına üstten girebileceğimi söyledi. Oradan en iyi üniversitelerden birini kazanabiliyorum, bu beni en iyi işlerden birine sokuyor ve babama dönüşebiliyorum.

Yaşlı insanlar hayatın hızlı geçtiğini sadece kendilerini daha iyi hissetmek için söylüyorlar. Gerçek şu ki her şey birbirine ufak ufak ekleniyor. Şimdi şimdi şimdi şimdi şimdi şimdi gibi ve Singleton Park'taki bir bankı hedeflediğini anlaman yirmi ya da otuz birbirini takip eden "şimdi"yi alıyor. Ama adil olmak gerekirse, ben de yaşlanıp hayatımda kayda değer bir şey yapmayı unutmuş olursam son yıllarımı botanik bahçelerinde bir parkta geçirip kendimi zamanın çok hızlı geçtiğine ikna etmeye çalışırdım. O kadar hızlı geçiyordu ki hiçbir sorumluluğu olmayan bitkiler bile hayatlarında bir, iki kırmızı ya da sarı çiçek ya da birazcık şans ve böceklerin yardımıyla kendinden bir tane daha üretmek dışında manalı bir şey yapma şansını bulamıyordu. Eğer bu ihtiyar bankın üzerindeki plakaya eş ve baba yazdırabiliyorsa kendiyle yeteri kadar gurur duyabileceğini düşünüyor.

Grand Tiyatrosu'nda *Kral Lear*'ı seyrederken arka koltukların bazı insanlara ya da yerel şirketlere adandığını görmüştüm. Belki Zoe de bunu hedefliyordur. Onun en büyük arzusu geniş koltuklardan birinde bir gün bir plaka sahibi olmaktır.

Her şey kötü zamanlama yüzünden oldu. Eğer Zoe okul değiştirmeden önce benim kılavuzumu okuma şansına erişebilmiş olsaydı şimdi nerede olurdu kim bilir: Muhtemelen

Evening Post gazetesinin sınav sonuçlarını açıklamak için kullandığı açılış fotoğraflarındaki kızlardan biri olurdu.

Ama bu durumda hep aynı kalacak, hatta belki daha da kötü olacak. Eğer bir kızın hayattaki en büyük amacı başka kızların iyi aydınlanmasını sağlamaksa bu onun öz güveni ile ilgili pek çok şey söylüyor.

Muhtemelen onu kontrol odasında önüne damlayan et suyu koyup büyüleyerek gözlerden uzak tutuyorlar. Kontrol panelindeki düğmeler ve tuşlar dış dünyayla kurduğu en büyük iletişim. Karanlıkta Zoe başroldeki oğlanın gözlerini ışıklara kaldırarak şarkı söyleyişini seyrediyor. Şarkıyı kendisine söylediğini biliyor. Nemli parmağıyla düğmeyi iterek spot ışıklarını yükseltiyor ve sonra da elini şiş göbeğinin altına uzatıp eşofmanının lastiğinden içeri sokuyor ve seks organı olduğunu öğrendiği sırılsıklam çamur kitlesini tutuyor.

Taliesin'in kafesi gururlu, sağlıklı görünen ailelerle dolup taşıyor. Aşağıya inip gişe-hediyelik eşya dükkânı-galeriye ayırttığım bileti soruyorum. Masanın arkasındaki kadına babamın kredi kartını uzatıyorum.

Kadının sağ gözünde bir kılcal damar çatlamış; korneasının köşesinde Tabasco rengi kan oturmuş. Gözünün altında sarı bir çürüğün izlerini görüyorum. Bu yarayı nasıl aldığına dair bir hikâye uydurmuyorum.

Zarfı okuyup "Bu akşamki gösteriye bir bilet: Lloyd Tate" diyor ve bana uzatıyor. Yaşımı sormasını umut ederek bir dakika kadar bekliyorum. Kredi kartını bana uzatırken gülümsüyor.

Bara çıkıp bir mantarlı ve tavuklu börek siparişi veriyorum. Zoe'ye taktığımız bir diğer isim börekti. Barın arkasında çalışan kadın böreği bir buçuk dakikalığına mikrodalgaya koyuyor. Tabak içeride dönerken kenarlarının inip kalktığını, derisinin buruştuğunu, her bir saniyede bir yıl yaşlandığını görüyorum.

Boş bir masada oturup böreğin bir tarafından bir çatal-kaşık karışımı aletle bir parça kopartıyorum. Böreğin üst kısmından bir katman kaldırarak içindeki buharı piroteknik yöntemiyle dışarı çıkartıyorum.

İçindeki vıcık vıcık malzemenin soğumasını beklerken *Ghetto*'yu anlatan programlardan birine göz gezdiriyorum. "Zoe Preece: ses ve ışık yönetmeni"ni buluyorum. Fotoğrafı yok. Arka sayfada kıyafetli provadan siyah beyaz fotoğraflar var. Kızlar genel olarak birbirinin aynı: güzel ve düz saçlı. Zoe'nun yüzünü hatırlamaya çalışıyorum. Onu tanırım herhalde ama o an düşünebildiğim tek şey mantarlı tavuklu böreğimin açtığım üst kısmı.

Tiyatronun yarıdan fazlası dolu. L sırasındaki en genç insan benim.

Oyun Vilna, Litvanya'daki bir kenar mahalle hakkında. Oradaki Yahudiler bir tiyatro kurup şarkılar söyleyip oyunlar oynuyorlar. Şarkıları o kadar güzel ki toplama kampına götürülmeleri erteleniyor. Nazilerin müzik zevki benimkinden farklı olduğu için Yahudiler şanslılar.

Bir Nazi olan Kittel Gens adında bir Yahudiyi gettonun başına getiriyor ve yahudi polis şefi yapıyor. Gens Nazilerin gözüne girmek için bir balo tertip ediyor.

Perde arası verildiğinde yerimde oturmaya devam ediyorum. Siyah kot giymiş insanların sahnedeki dekoru taşımalarını seyretmeyi seviyorum. Sanki onları göremiyormuşuz gibi.

Sahneyi çiçekler, halılar ve yastıklarla dolduruyorlar. Dört kişi uzun, dikdörtgen bir yemek masası taşıyor. Masanın üzerine şarap şişeleri, bir hayli gerçek görünen fileli salamlar ve plastik kızarmış tavuklar koyuyorlar.

İkinci yarı başladığında sahnede on iki oyuncu var: bir kemancı, trompetçi, gitarist ve insanı sinir eden bir melodi çalan akordiyoncudan oluşan bir folk müzik gurubu. Dört Nazi şarapları yuvarlarken Yahudi polisinin durumdan hiç de memnun olmayan Yahudi fahişelerle sevişmelerini seyrediyorlar. Onları yemek masasının üzerinde beceriyorlar.

Aynı sırada oturduğum ailelerin yüzlerine bakıyorum. Son derece ciddi ve odaklanmış görünüyorlar. Bir adam çenesinin altını sıvazlıyor: çenesi gergin, ağzı hafif açık. Kız oyuncuların babalarının kızlarının bir-kadını-nasıl-sikeceğini-biliyormuş-gibi-davranan-sarhoş-ergen-oğlanlar-tarafınd

an-sikilmekten-hoşlanıyor-gibi yapma konusunda rahat ve hatta bir hayli de ikna edici olmaları gerçeğiyle yüzleştiklerini düşünüyorum.

Sahnedeki kızışma sesleri iyice yükseldiğinde babalardan biri karısına dönüp yarı gülümseyerek bir tür espri yapıyor. Adam kıkırdarken karısı ne gülüyor ne de adamı duymuş gibi yapıyor; o zavallı Yahudileri düşünüyor. Adam zor bir durumu hafifletmeye çalışıyor; kızının erkek arkadaşının ikinci kez evlerinde kalmasına izin verdiğinde, seslerin gıcırdayan radyatörlerden ya da arka bahçedeki rüzgârdan geldiğine kendini ikna etmişti. Ama emin olmadığı için de bütün gece oturup dinlemişti.

Oyunun sonunda yirmi dört kez alkışlıyorum.

Şimdi şimdi.

Aktörler sahneye gelip selam veriyorlar. Sonra bir dakikalığına arkaya gidip seyirci alkışlamaya devam edip etmemek konusunda karar veremeden bir kez daha sahneye geri geliyorlar. Avuçlarını yukarıda ininde, kafesinde; ses kabininde duran Zoe'ya doğru kaldırıyorlar. Hiç hata yapmazsa ona fazladan porsiyon verdiklerini düşünüyorum. Onu alkışlayıp ışıklara bakıyorlar.

Fuayedeki yılan gibi kıvrılarak uzayan kanepenin bir ucuna oturuyorum. Oyun etkili değildi. Duygularımda herhangi bir düşüş ya da ani keder hissetmiyorum. Hatta oyun başladığında hissettiğimden daha kötü bile hissetmiyorum. Oyun esnasında içerisi çok ısınmış ve börek de uykumu getirmişti. Belki de umursayacağım bölümde biraz kestirmiştim.

Ailelerin ellerinde çiçeklerle beklediklerini görüyorum. Havaalanlarındaki bekleme salonlarını andırıyor. Kimin önce çıkacağına dair bir rekabet unsuru var.

Zoe'nun yüzünü hatırlayacağımdan emin değilim, o yüzden diğer fiziksel özelliklerini dikkatle incelemem gerekecek.

Dışarı çıkan ilk kız doğrudan ailesinin yanına gidiyor ve kollarını ikisine doluyor; kısa ama samimi bir şekilde tuhaf

bir üçlü sarılma yaşıyorlar. Diğer aileler kıskançlıklarını saklamayı iyi beceriyorlar.

Kız ailesine dişlerini gösteriyor. Onu hatırlıyorum ama belki de oyunda olduğu içindir. Babası bir şey söylüyor, kız gülüyor. Omzunda Manga stilinde bir robotun barış işareti yapan bir resminin olduğu kırmızı bir çanta var. V yakalı kazağı denizci tarzında çizgili, kırmızı ve gri; üzerinde bol duruyor ama yine de göğüslerinin kabarıklığı belli oluyor. Paçaları çan şeklinde, uzun bir kot pantolon giymiş. Ayakları yok gibi görünüyor.

Zoe'nun nasıl giyindiğini hatırlamaya çalışıyorum: beyaz gömlek, kravat, parlak ayakkabılar. Bunun bir yardımı olmuyor. Yüzünü hatırlamaya çalışıyorum ama şimdi artık tüm düşünebildiğim bu kızın yüzü. Vanilyalı dondurmaya benziyor. Elmacık kemikleri birer dondurma topu.

Sonra hatırlıyorum: Zoe'nun mükemmel bir cildi vardı.

Ayağa kalkıp programı okurmuş gibi yaparak biraz daha yaklaşıyorum. Kız ailesiyle o kadar ilgili ki babasının arkasında olduğumu fark etmiyor.

Cildi soluk, pastörize süt gibi, yanakları hafif kırmızı.

Pantolonu bacaklarının üst kısmında bir hayli dar duruyor ama bir obezite alameti de görmüyorum. Şişko'nun dünyadaki büyük göğüslü olmayan tek şişman kız olduğunu ve eğer bir kızın büyük göğüsleri olmayacaksa neden şişman olacağını söylediğimizi hatırlıyorum.

"Oliver!"

Kız benimle konuşuyor. Ailesi geri çekilip üçgenlerinde bana yer açıyor.

"Oliver değil mi? Burada ne yapıyorsun?"

"Zoe" diyorum.

Annesiyle babası kızlarının ismini biliyor olmama memnun oluyorlar.

"Anne baba, bu Oliver. Derwen Fawr'da bazı dersleri beraber alıyorduk."

Kaşları aynı anda hepsi tek çizgiymiş gibi yukarı kalkıyor, ahenkle başlarını sallıyorlar.

"Merak etme." Zoe elini babasının dirseğine koyuyor. "O iyilerden biriydi."

Babası gülüyor. Uzun, bronz bir yüzü ve zarf açabilecek kadar keskin bir çenesi var.

Zoe'ya bakıyorum. Kendiyle barışık görünüyor. Belli ki bütün kıyafetlerini kendi seçmiş. Yüzü neşeli ve heyecanlı.

Kolay sinirlenmiyorum derdim ama sanırım bu artık geçerli değil.

Zoe'nun yüzüne bakıyorum. Gülümsüyorum. Ama etrafımdaki alanın kötülükle karardığını hissediyorum. Babamın çit budarken bir arı kovanını bulduğu zamanki gibi. Zoe bir kurbanın her zaman kurban olarak kalacağına dair kanıt olmalıydı. Kendini geliştirmek diye bir şey olmamalıydı. Mutsuz insanların toplumda bir rolü var ve bu da geriye kalanlarımızı iyi hissettirmek için.

Eğer bu aptal şişmanböceği bir kelebeğe dönüşebiliyorsa o zaman ben ne oluyorum? Sonsuza kadar terk edileceğim. Bütün kız arkadaşlarım saçma boyunları olan erkekler tarafında çalınacak. Sadece zürafaları düşünmek bile beni sinirlendiriyor. O boyunlarını bronz halkalar takarak uzatan ve durmadan belgesellere girmeyi başaran kabile kadınlarından bile nefret ediyorum.

Şişko'yu yine *şişko* yapmak istiyorum. Boğazına bir huni dayamayı ve Chips'in evinin oradaki George Formen ızgaracasının tepsisinden hâlâ sıcak sıcak akan yağları içine dökmeyi istiyorum.

Annesi, "Tanıştığımıza sevindim Oliver" diyor. "Sen de bizim kadar bunalıma girdin mi?"

Zoe'nun annesinin saçlarının dibi iki buçuk santim siyah. Gerisi ise sarı ve kuru. Kulaklarının arkasına sıkıştırabileceği kadar uzun değil. Gözleri klor mavisi.

"Evet" diyorum, "bir hayli."

Zoe, "Sizce *ben* nasıl hissediyorum?" diye soruyor. Gözlerini devirirken dikkati tekrar üzerinde toplamak için sesi oldukça etkileyici. "Her gün –günde iki kez– bütün arkadaşlarım soğukkanlılıkla öldürülüyor" diyor. "Akıl sağlığın için iyi olmadığını söyleyebilirim."

Babası gururla gülüyor.

Zoe'nun yumurtalıklarına yumruk atmak istiyorum.

Babası, "Sen de bu grupta mısın Oliver?" diye soruyor.

Kızının olduğu şey için beni suçlama.

"Hayır, sadece seyretmeye geldim" diyorum. "Tarihe meraklım var."

"Gördünüz mü!" Zoe annesiyle babasına dilini çıkartıp boynunu dikleştiriyor. "En azından bir kişi oyun iyi bir oyun olduğu için seyretmek istiyor. Sadece küçük sevgilileri oynadığı için değil."

Oyuncu bir tavırla bana yandan sarılıyor. Göğüsleri kolumun üst kısmını sıkıştırıyor. Bu göğüsler yeni olmalı.

"Teşekkürler Oliver" diyor geri çekilerek.

Gülümseyerek gözlerine bakıyorum. Sinirim mide bulantısına dönüşüyor. Bu durum beni hasta ediyor. Kim olduğunu hatırlamıyor bile. Hiçbir zaman öğrenmek istemiyorum.

Annesi, "Biz *de* oyunla ilgileniyoruz" diyor.

Babası da "Evet, yetenekli kızımız bizim dikkatimizi dağıtıyorsa bu bizim suçumuz değil" diyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Annesiyle babası televizyonlardaki çiftlere benziyorlar. Onları rahatsız etmeyecek şekilde yetişkin seksi yaparken hayal edebiliyorum.

"Ben bir tuvalete kaçacağım" diyorum. Hiçbir şey demiyorlar.

Hızla dönüyorum, bekleyen ailelerin ve boş metal masaların arasından geçiyorum, kendi kendime *ben bir tuvalete kaçacağım* diye tekrar ederek, her adımda kendimi biraz daha hasta hissederek ve hoşnut olmak dışında başka hiçbir halde görünememe yeteneğime şaşırarak ilerliyorum.

Tuvalet gereksiz şekilde büyük. Bir performans alanı gibi görünüyor. Pisuvarlar ve lavabolar terk edilmiş, tuvalet kabinleri açık: boş. Üç el kurutucusunun düğmelerine de dirseğimle basıyorum. Kendi kendine çalışan altı musluğa elimin tersiyle vuruyorum: sıcak sonra soğuk, sıcak sonra soğuk, sıcak sonra soğuk. Bir şelaleden atladığınızda duyacağınız

ses gibi vahşi bir ses olmalı ama değil. Sıradan bir ses. Tuvaletlerden birine girip tuvalet kâğıdını çekiyorum. Katman katman yerde şişman birinin midesi gibi birikiyorlar. Yere çöküp başımı klozetin üstünde tutuyorum. İçindeki kaka ve çamaşır suyu kokusunu içime çekiyorum. George Foreman'ın ızgara tepsisini düşünüyorum. Ağzımı açıyorum. Kurutuculardan birinin durduğunu duyuyorum. Diğer ikisi de kapanıyor. Musluklardan biri duruyor, diğer beşi de biraz sonra akmayı kesiyor. Ağzımı kapatıyorum. Midemde hareket yok.

Zoe'nun tam olarak kaç kilo verdiğini söylemek zor. Onunla ilgili hatırladıklarımda gerçekle ününü birbirine karıştırıyorum. Ama eğer kilo verdiyse bile insanı sinir eden şey bu değil. Zoe çok neşeli.

Ağzımı açıyorum. Ağzımı kapatıyorum.

Pisuvara gidip mümkün olduğuna şiddetli, uzun ve gürültülü işiyorum.

Bir rahatlama hissi yok.

Tuvaletten çıktığımda kafe canlı genç insanlarla dolu. Boyunlarında kalın sahne makyajı kalmış taze yüzlü kızlar. Övgüleri utanarak kabul eden çapkın delikanlılar. Herkes gülüyor. Tiyatro budur. Bu an; bir oyundan zekice ekstra bir sahne olabilir ve böylece bir dakika sonra genç, güzel olduğumuz ve berbat bir yüzyılın daha iyice olan ikinci yarısında Swansea'de yaşadığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu anlatan bir şarkı başlayacak.

Zoe ve ailesinin yanına dönüyorum.

"Bütün teçhizatı ben tasarladım." Zoe ailesine bir şey anlatıyor. "Gens'in, Kittel'e onu vurmasını söylediği an var ya?"

Anne babasıyla sanki arkadaşlarıymış gibi konuşuyor. Bu korkutucu. Hareketlerini seyrediyorum. Vücudunun öncesi ve sonrası fotoğraflarını hayal ediyorum.

"Evet" diyorum.

Geri dönmüş olduğumu fark ettiğini bir anlık sessizlikle gösteriyor.

"Senaryoda 'karanlık' diyor ama ben farklı bir şey yapmak istedim." Gerçekten de hava atıyor. Buna inanamıyorum. "O yüzden de ışıkları öyle bir ayarladım ki sıralı bir şekilde kararddılar. Sahnenin arkasından öne doğru."

"Ah evet, o çok muhteşemdi" diyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sanırım kullanman gereken kelime kalp kırıcıydı" diyor.

Bana hangi kelimeyi kullanacağımı söyleme.

"Bir ışık kalp kırıcı olabilir mi?" diye soruyorum, latifeyi uzatmaya çalışıyorum.

"O ışığı kimin kontrol ettiğine bağlı" diyor hemencecik.

Ailesi bu sohbetimizi seyrediyorlar.

Benim parlak bir fikirle ve gençliğin umut dolu havasıyla cevap vermemi bekliyorlar.

"Ve kontrolde sen varsın" diyorum.

Zoe kazanıyor. Ve üstünlüğünü göstermek için konuyu değiştirme nezaketini gösteriyor.

"E, bugünlerde kiminle takılıyorsun?" diye soruyor.

Chips demek istiyorum. *Chips'i hatırlıyorsun değil mi? Üç yıl önce yemekhanede saçlarının arasında domuz pastırması parçaları bulduğunda Chips arkandaydı.* Ama nedendir bilinmez aklımı başıma topluyorum.

"Yani... Hâlâ birkaç iyi arkadaşım var."

Bir terapist gibi başını sallıyor.

Çantasından zeytin yeşili bir not defteri çıkartırken "Mail adresin ne?" diye soruyor.

Boş bir sayfaya "Zoekaranlıkta@hotty.com" yazıyor, sayfayı yırtıyor ve bana veriyor. Sonra yeni bir sayfanın üst kısmına "Olly yeni (eski) arkadaşım" yazıyor ve kalemi bana veriyor. Mail adresimi yazarken kendimi yaratıcı hissetmiyorum: "Olivertate@btinternet.com"

Not defterini çantasına koyarken uzun bol kot pantolonlu ve dar yeşil tişörtlü bir oğlan salondan dışarı çıkıyor. Zoe'nun arkasından yaklaşırken parmağını dudaklarına götürüyor ve bize susun hareketi yapıyor.

Zoe, "Sana mail göndereceğim" diyor.

Oğlan kollarını Zoe'nun beline doluyor, arkasına yaslanıyor ve onu havaya kaldırıyor. Çok esnek bir omuriliği var. Zoe ufak bir çığlık atıyor ama gerçekten utanmış gibi görünmüyor. Göbeğinin bir kısmını görüyorum. Şişman değil. Cildi yumuşak ve solgun. Belli belirsiz tüyler var.

Lanugo eğer anoreksiyan varsa yüzünde ve göğsünde çıkan bebek tüylerine deniyor. Biraz örümcek ağı gibi.

Zoe kolunu oğlana sarıyor.

"Oliver bu Aaron. Anne baba siz Aaron'ı tanıyorsunuz."

Kocaman bir gülümsemeyle, "Merhaba!" diyorum.

Zoe'nun annesi, "Aaron'ı tanıyoruz" diyor

Aaron'ın koyu renk saçı alnını yarıyor. Yeşil tişörtünün üzerinde "Cape Town" yazıyor. Yüzü büyük burnunu iyi kaldırıyor. Burun deliklerine elli kuruşlar sığar.

"Aaron, Oliver... Derwen" Bir elini Aaron'ın omzuna koyuyor ve kulağına fısıldıyor. "Fawr'a gitmişti."

Aaron'ın ağzı açılıyor ve gözleriyle dudakları tiksintiyle kısılıyor.

"Bak, hadi birbirimizden nefret etmiyormuş gibi yapalım" diyor ve bana elini uzatıyor. "Zoe'nun annesiyle babasının hatrına."

Zoe'nin ailesi yalvarır bir ifadeyle gülümsüyor. Aaron'ın sesi çok melodili ve çok Galli. AM radyosu gibi gelip gidiyor.

El sıkışırken soruyor: "Işıklar harika değil miydi?"

"Öyleydiler" diyorum.

"Zoe harika" diyor.

Zoe çıtkırıldım bir hareketle bileğini oynatırken "Poff" diyor.

Aaron bir elini omzuma koyuyor. Bir hayli yakışıklı.

"Ama eminim şu an bunalımdasın, değil mi?"

Singleton Park'ın Brynmill tarafından çıkarken hava karanlık. Jordana'yla beraber Fred'i gezdirdiğimiz dairesel rotamızın yanına bile yaklaşmıyorum. Jordana'yı unuttum. Köpeklerini gezdiren iki kişi geçiyor ve bana Jordana'yı hatırlatmıyorlar.

14.4.98'de <Zoekaranlıkta@hotty.com> şöyle yazdı:

Merhaba Olly, sana yazacağımı söylemiştim. Seni görmek gerçekten büyük sürpriz oldu! Garip - seni hemen tanıdım. Hiç değişmemişsin. Ben DF'deyken neden arkadaş değildik? Sanırım ben biraz münzeviydim... ve sen de yalnız takılmayı seviyordun. Ve tiyatro sevdiğini bilmiyordum!

Komik bu yeni okulda yeni bir kimliğim var. Ben kıkırdayan, flörtöz kızım. Çok da memnunum!

Yarın yine gelmelisin! Bir gündüz bir de gece oyunumuz var ama muhtemelen gündüz seansına gelmelisin çünkü çok kalabalık olmaz - seni kontrol odasına sokmam daha kolay olur! Merak etme, beni rahatsız etmezsin. İşlerimi gözlerim kapalı olsa, hatta iki kolum arkamda bağlanmış olsa bile yapabilirim.

Bu arada bilmende fayda var, çiçek getirmek bir gelenektir. Benim tercihim kasımpatıdır, şayet merak ediyorsan... ;-)

Yarın görüşmek üzere,

Zoe <3 Kalp işaretleri çok klişe <3

Ah, bu arada annem seni çok sevmiş. Sanırım senden hoşlanıyor!

xx

Börek, pliseli eteğinin apış arasında pasta kreması olan kız ve Zoe, yani bütün bir tiyatro salonunu parmaklarının ucuyla susturabilen, neredeyse bir kadın olan Zoe arasında bir bağlantı kurmakta zorlanıyorum.

Onu o dokunulmamış potansiyel sahibi kız olarak tercih ederdim: Vahşi bir balinanın midesine tıkılmış seks kediciği.

Sanırım etkilenmeliyim. Bilmeden tavsiyemi dinlemiş; oyuncuların biraz yardımıyla başka biri olmayı öğrenmiş. Emailinde altı tane ünlem kullanmış.

Ama hâlâ Şişkonun çıkmaya çalıştığını görebiliyorum. "Kurban, tacizcisini seviyor" kelimelerini internette aratıyo-

rum ve on altıncı sayfada enteresan bir şeye rastlıyorum: "Stokholm sendromu kurbanın ya da kaçırılan kişinin onu kaçıran kişiye gösterdiği sadakati açıklayan psikolojik bir tepkidir."

Mantıklı. Onun nezdinde ben hâlâ çok güç sahibi bir figürüm. Günlüğünü yaktım, göle ittim. Beni istemesine şaşırmamalı. Sanki tavuk kanadının yağıyla şeffaflaşmış bir kâğıt mendilmiş gibi "yeni kimliğinin" arkasını görebildiğimi biliyor.

Paçoz

Botanik bahçede henüz öğlen yemeği saati değil. İhtiyarın bankını değiştirmiş olmasına şaşırdım. Tropik bitkilerin içinde olduğu seranın önünde oturmuş.

Islak çiçeklere bakmaya gidiyorum. Beni yolun karşısından seyrediyor. Ayağa kalkıyor. Bana doğru yürüyor. Dizlerinden takırtı sesleri gelmiyor.

Uzanıp çiçeğin boynunu sıkınca çiçeğin ağzı büzüşüp açılıyor.

"*Antirrhinum majus.* Anti, benzer demek, rhinos da hayvan burnu."

Bana bakıyor, gözleri nemli.

Hayal ürünüm plakasına "Botanikçi"yi ekliyorum.

"Hayvan burnu gibi" diyor.

Burun kemiği ince, zarif ve dümdüz.

"Senin yaşında bir oğlanın iki gün üst üste burada ne işi var?"

Onu seyrediyorum. Burnunun ucundan stamen gibi ince beyaz kıllar çıkıyor.

"Eğer çiçek çalmayı planlıyorsan o zaman buradan al" diyor.

Onu bir çiçek bahçesine giden yolda takip ediyorum. Seranın arkasına gizlenmiş. Bir hayli hızlı yürüyor, arada bir de topallıyor.

"Çin gardenyası. Eğer bir kızı bunlar tavlamazsa başka hiçbir şey tavlayamaz."

Dört tane uzun boyunlu beyaz ve birkaç tane de üzerinde çiçeği olmayan yeşillik kopartıyor ve bunları bana uzatıyor.

Zoe beni kafede bekliyor. Kalın kesim bej kadife pantolonun altına yeşil bez spor ayakkabıları giymiş. Siyah fermuarlı kapüşonun içinde de bebek mavisi tişörtü var. Kapüşonun fermuarı tam olarak yepyeni göğüslerinin başladığı ve fermuarı sıkıştırdığı yerde duruyor. Seyirciler sıcak içeceklerini bitiriyorlar. Zoe gülümsüyor. Yapması gerektiği gibi. Parlak kahverengi saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmış.

Çin gardenyaları hakkında tek kelime etmiyor. Boş elimi alıp neredeyse tamamen karanlıkta ikili kapıdan geçiriyor. Beni birtakım basamaklardan çıkarıyor. Karanlıktan Zoe'yu basamakları çıkan dev bir pancake yığını olarak hayal etmek için faydalanıyorum. Sahanlıkta bir anlığına duruyor. Solumda, kısa bir koridorun ucunda yer hizasındaki ince bir ışık bir kapının şeklini gösteriyor.

Yola devam ederken "O sahne arkasına gidiyor" diyor. Merdivenin sonunda tek bir kapıyı açıyor.

Kontrol odası hemen hemen hiç aydınlatılmamış, romantiğin ötesinde karanlık. Uzun boyunlu bir lambanın düğmesine basıyor. Tren istasyonlarının tuvaletlerindeki eroinmanların damarlarını görmelerine engel olan mavi ışıktan veriyor. Odaya sanki denizin çok altındaymış hissi veriyor.

"Özel odama hoş geldin. Evindeymişsin gibi davran." Deri koltuklu bir ofis sandalyesini bana doğru itiyor. Havalı süspansiyonu olduğunu görebiliyorum. "Onur konuğum olarak bir döner sandalye de alabilirsin."

Çiçekleri uzatıyorum. Mavi ışığın altında beyaz gardenyalar röntgen gibi parlıyorlar.

Başını sallıyor.

"Bunlar Çin gardenyası" diyorum.

Bugüne kadar kimsenin Böreke bir buket verdiğini sanmıyorum.

Çiçekleri hâlâ uzatıyorum.

"Bunları bana oyunun sonunda ver" diyor.

Bize uzak olan duvarın üst kısmı kauçuk çerçeveli deliklerden fırlayan fişlerle dolu. Marina lunaparkındaki fareyi yakala oyununun dev bir hali gibi görünüyor. Ama asılı olan fişler ölmüş ve hareketsiz.

"Buna kontrol duvarı deniliyor" diyor.

Fişlerin altında mercan kayalıkları sarısı, yeşili ve mavisi kablolar var. Birbirlerine dolanmış, her yöne fışkırıyorlar.

Zoe, "Yuvarlaklarıma bak."

Ucunda bir mikrofon olan kenarları deri kulaklıklar takıyor. Mikrofon dudaklarının önünde bir sivrisinek gibi hareket ediyor.

"*Yuvarlaklarıma bak* dedim" diyor.

Göğüslerine sapık gibi bakıyorum.

"Teşekkürler." Kulaklıklarını omuzlarına indiriyor. "Kulaklıklara yuvarlak diyoruz."

"Harika bir espri" diyorum.

Bir gün gelip de Zoe'nun bilerek dikkatleri vücuduna çekmek isteyeceğini düşünemezdim.

"Teknik bir espri. Karanlıkta çok uzun vakit geçiriyoruz."

Ses masası pencerenin önünde duruyor; sıra sıra tuş, düğme ve bir tane de golf topu şeklinde silindir var. Bilgisayar ekranında dikdörtgen şeklinde renk blokları geziyor: kırmızı, mavi, yeşil.

Pencereden seyircileri görebiliyorum. Mavi kenar ışıkları basamakları aydınlatıyor. Tamamıyla üstten aydınlatılan sahne birbirine geçen cam parkelerden yapılmış. Seyircinin çoğu koltuklarına yerleşmiş; bir adam ayakta, silüetinden kazağını çıkardığı anlaşılıyor.

İki elini de kullanarak dört kısma düğmesini ayarlıyor. Salon ve sahne ışıklarını kısıyor: Adam hemen oturuyor, seyirci sahneye odaklanıyor.

"Bu çok kötü bir şey ama bu oyundan artık çok sıkıldım." Kontrol masasının üstündeki lastik bir düğmeyi itiyor ve sonra da deri sandalyesine kendini atıyor. Ben de oturuyorum. "Sıkılmamam gerektiğini biliyorum, çünkü bu soykırımla ilgili falan filan ama elimde değil."

Küçük siyah kare kutunun üzerindeki bir düğmeyi kaldırıyor. Kutu hayalimdeki eski transistörlü radyoya benziyor. Kırmızı bir ışık yanıyor. Omuzlarından kulaklıklarını alıyor, kulaklarına götürüyor ve "Aaron, hayatım?" diyor.

Sahnede anlatıcı bir sabahlık giymiş, eski kahverengi bir koltukta oturuyor. Güya tek eli yok ama ben kolunu sabahlığının içine sakladığını biliyorum.

"Aah-ron?"

Boş gözlerle aşağı sahneye bakıyor.

Çantası masanın altında, fermuarı açık, içi görünüyor.

Mikrofonun içine "Sadece bir merhaba demek istemiştim" diyor.

Hızla mor bir günlük var mı diye bakıyorum ama bütün görebildiğim bir saç fırçası, kalın siyah bir cüzdan ve E45 kremi.

"Bugün özel bir arkadaşım var. Merhaba de Olly."

Bana bakıyor. Tamamen sessiz duruyorum.

"El sallıyor" diyor.

Siyah kutudaki düğmeyi tekrar oynattığında kırmızı ışık da sönüyor.

"Ben onunla konuşabiliyorum ama o benimle konuşamıyor, yoksa seyirci duyar" diye açıklıyor. "O sahne sorumlusu."

"Ben onu oyuncu sanmıştım."

"Ah, ona bunu söylerim. Aaron oyunculardan nefret eder."

Eğilip ses masasında tek bir düğmeye basıyor. Anlatıcının ışığı sönüyor. Zoe aynı düğmeye tekrar basmadan önce birkaç saniye bekliyor. Sahnenin üzerinde sarı bir ışık beliriyor.

Etkilenmiş gibi görünerek "Vay canına, yani ses ve ışık direktörü ha?" diyorum. Zoe için onun bu yeni hayatına inanıyor olmam önemli.

"Evet, bana Houdini de diyebilirsin." Parmaklarını kötücül bir büyücü gibi oynatıyor. "Temelde bütün aydınlatmayı dijital olarak programlıyorum, sonra da sadece tek yapmam gereken 'şimdi' düğmesine basmak oluyor. O kadar da gizemli değil."

"Ah, ama yine de çok etkileyici."

"O yüzden burada hep sıkılıyorum. Nihayetinde hep Aaron'la lak lak ediyor oluyorum."

Ona nasıl kabul edileceğini Aaron öğretmiş olmalı.

İlk büyük müzikal anda ikimiz de tekerleklerin üstünde ses masasına yaklaşıyoruz ki bütün sahneyi görebilelim. Bu Yahudi tiyatro grubunun çıkarmakta oldukları oyunu prova ettikleri sahne. Bazı Yahudiler şarkıları yanlış söylüyor ve dans hareketlerini karıştırıyor. Ama özel olarak komik bir şey değil.

Zoe bana oyuncuların kimler olduğunu anlatıyor.

"Şu şarkıyı söyleyen kızlar yarı zamanlı lezbiyenler. En son oyuncu partisinde üçlü yaptılar. Kruk'u oynayan Nathan sadece on dört yaşında ve bir oğlanın vücuduna hapsedilmiş bir pedofil olduğunu iddia ediyor. Soldaki kısa olan, Owain adinin teki. Aptalı oynayan Arthur tam bir orospu ama biz onu seviyoruz. Şu an konuşmakta olan Jonny çok tatlı, güzel ve Arwen'e âşık. Arwen Hayyah'ı oynuyor. Kırmızı saçlı olan. O daha çok kendine âşık ve biraz da Jonny'ye. Aaron herkesten nefret ediyor ve herkesle eşit derecede yatıyor. Gerçekten bunların hepsi inanılmaz karakterler. En son oyuncu partimiz aslında bir toplu seks partisiydi."

"Vay canına. Yani oyunda da bir toplu seks sahnesi var ya."

"Evet değil mi? Bütün bir gün o sahnenin provasını yaptıktan sonra ortadaki cinsel gerilimi tahmin bile edemezsin."

"Hı hı."

Bana bakmak için sandalyesini döndürüyor.

"Ya da daha kötüsü: arkadaşlarının bir toplu seks sahnesini prova etmelerini seyretmek."

"Hmm."

Ben de kendi sandalyemi ona bakmak için çeviriyorum.

Gözlerime baya bir bakıyor. Galiba çok fazla tiyatro seyretmiş; bütün bu olay sanki sahneleniyor gibi.

"Peki bir kız arkadaşın var mı?"

Klişelerle konuştuğumuza göre ben de "Hayır, ayrıldık ama sanırım bu herkes için daha iyiydi" diyorum.

"Hay allah, üzüldüm."

Sandalyesini benimkine yaklaştırıyor, dizlerimiz birbirine değiyor.

"Bizim yaşımızda bir erkek ya da kız arkadaşının olmasının bir anlamı yok. Biz de Aaron'la bir müddet çıktık ama anlamsızdı. İkimiz de başkalarını istediğimizi biliyorduk. Versive'de herkes birbiriyle çıkıyor. Hepimiz hâlâ arkadaşız."

Kesinlikle kendini ikna etmiş. Eminim Aaron onu aldattı.

"Evet" diyorum, "bir komün gibi."

Kolumun üzerinden uzanıp "şimdi" tuşuna basıyor. Bir spot ışığı üzel kızıl Hayyah'ın üzerinde parlıyor. Şarkı söylemeye başlıyor.

Oyunun bu kısmını hatırlıyorum. Şarkının adı "Swansee." George Gershwin tarafından yazılmış bir caz. SS subayı Kittel, caz müzik; kültür bakanlığı tarafından yasaklanmış olsa bile onlara çalmaları konusunda baskı yapıyor.

Dizime dokunarak "Kız arkadaşınla ne zaman ayrıldınız?" diye soruyor.

"Yaklaşık altı ay önce" diyorum. Hâlâ sahnede dönmekte olan Hayyah'ı seyrediyorum. Kesinlikle Zoe'den çok daha güzel.

"Ah, senin ihtiyacın olan geçici bir ilişki."

Transistör kutusunun üstündeki düğmeyi açıyor, kırmızı ışık yanıyor. Mikrofonu dudaklarına götürüyor.

"Aaron, burada seks yapmak isterdin, değil mi?"

Bana gülümsüyor.

"Sence de burası seks yapmak için harika bir yer olmaz mı?"

"Kiminle konuşuyorsun" diye soruyorum.

Kulaklıklarını omuzlarına indiriyor.

"Sence kiminle?" diyor.

Ona bakıyorum. Kulakları koyu kırmızı oldu. Chips'le ikimizin Şişko'yla sevişmenin nasıl bir şey olacağını konuştuğumuz zamanları düşünmeden edemiyorum. Chips'in elleri pantolonunun içinde, penisinin başıyla osuruk sesleri çıkartıyor.

Bana doğru eğiliyor: "Sen onları görebilirsin ama onlar seni göremez. Sen onları duyabilirsin ama onlar seni duyamaz."

Burası Yahudi oyuncuların kendilerine kostüm seçtikleri sahne. Teşebbüsçü bir Yahudi olan Weiskopf savaşta ölenlerin kıyafetlerini dönüştürüyor. Bütün kanın temizlendiğini ve mermi deliklerinin de kapatıldığını söylüyor. Weiskopf karakterini sevdim. Kötü bir durumu mümkün olan en iyi şekilde değerlendiriyor.

Kulaklıkları kucağına bırakıyor ve ellerini dizlerime koyuyor.

"Utanıyorsun" diyor.

Ellerini bacaklarıma doğru oynatıyor.

Utanıyorum; *Temel İçgüdü* filminde Catherine Tramell rolündeki Sharon Stone bile daha ağırdan alıyordu.

"Utanmıyorum" diyorum. "Seks yapmak için harika bir yer olurdu."

Üzerime geldikçe onu daha da çok yemekhanede bir yığın hindi burger'iyle düşünüyorum, portakal suyundan bir yudum alıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Diliyle altdudağını ıslatıyor.

Burası Kittel'in; Führer'in Yahudi nüfusunda artışa izin vermediğini, bu yüzden Yahudi ailelerin sadece iki çocuk yapabileceklerini söylediği yer. Yahudi polis şefi her bir ailenin çocuklarını saymak için bir çubuk kullanıyor. Baba, anne, çocuk çocuk. Üçüncü çocuk sahneden dışarı yani ölüme gönderiliyor.

"Lojistik" diyorum.

Yanımda prezervatifim yok. Geri çekilme tekniğini kullanmam gerekecek.

Bana doğru eğilirken, "Lojistik mi?" diye soruyor. Sahneye hızlıca bakıyor, sonra da sihirli düğmeye basmak için üzerimdem uzanıyor. Hayatta kalan ailenin üyeleri depresif bir şarkıyı söylemeyi henüz bitirdi. Sahne kararıyor; bir okuma lambası koltukta uyumakta olan anlatıcıyı aydınlatıyor. Seyircilerden biri alkış başlatmaya çalışıyor ama kimse katılmıyor.

Sandalyesini alçaltmak için bir kolu çekiyor; sandalye inerken kaçan hava sesi var.

Sahnede anlatıcı uyuklarken seti boşaltıyorlar. İki adamın bir çantayı kaldırdığını görüyorum.

Kulaklık mikrofonunu dudaklarına yaklaştırıyor. Kolları hâlâ bacaklarımda, konuşurken apış arama eğiliyor: "Bu senin otuz saniyelik seks davetin."

Sandalyem hafifçe geri gidiyor. Kemer halkalarımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Kemerim yok.

Zoe kulaklığın bir tarafını kafatasına yaklaştırıp dinliyor.

İşaret parmağını kaldırıyor. "Ben şimdi dediğimde 'şimdi' düğmesine basacaksın, tamam mı?" diyor.

"Olur" diyorum.

Sahneyi göremiyor bile.

"Şimdi" diyor.

Kauçuk parçayı işaret parmağımla ittiriyorum.

Tatlı bir ışık üç getto kızının üstüne düşüyor; bir bebek arabasının yanında duruyorlar.

"Ve yine" diyor.

Bir daha basıyorum.

Anlatıcı tozlu kahverengi bir ışık üzerine düşerken uyanıyor.

"Bir sonraki 'işaret'e kadar üç dakikamız var" diyor. Sandalyemin altına uzanıyor ve kolu çekiyor. Sandalyem sahne görüş açımdan çıkana kadar tıslıyor. Kesinlikle bütün bunları mükemmelen planlamış.

"Bunlara dikkat et" diyor ve kulaklıkları başıma koyuyor.

Ayağa kalkıyor, üstündekinin fermuarını açıp kollarından düşmesini sağlıyor.

Tenekelerin arasından sahnedeki diyalogları duyabiliyorum ama kimin konuştuğunu göremiyorum.

"Biraz başım ağrıyor."
"Birkaç kez başını yıka, bir daha başın falan ağrımaz."

Zoe'nin tişörtünün üzerinde çamaşır deterjanı logosu gibi Prozac yazıyor.

"Birkaç kez başımı mı yıkayayım?"
"Evet. Tam olarak şöyle: Başını üç kez suya sok, iki kez çıkar."

Tişörtünü çıkartırken koca kafasına takılıyor. Bundan faydalanarak karnına daha bir dikkatle bakıyorum. Hâlâ biraz yağlı, eti kemerine sıkışmış, ama evet, kabul etmek zorundayım ki çekici olabilir.

Tişörtü tepesinden çıkartıp sanki hiç sorun yaşanmamış gibi yere atıyor. Göğüsleri büyük, sütyeninden taşıyor. Mavi ışıkta teni florasn gibi parlıyor. Kulaklıkları başımdan çekip çıkartıyor ve kendi boynuna asıyor. Ağzının kenarına yerleştirdiği mikrofon daha çok susamış bir sivrisineğe benziyor.

Prompterden okurmuş gibi son derece temiz konuşuyor: "Sahnede çıplaklık sergileyebilmek için özel bir tiyatro ruhsatının olması gerekiyor, biliyorsun."

Bu biraz üzücü ama sertleşiyorum.

Dişleri hafif aralık, dili aralarında dışarı çıkmak üzere birazdan kahkaha atacakmış gibi gülümsüyor. Bacaklarını belime dolayarak beni sıkıca kendine doğru çekiyor. Sandalye bu baskıya inleyerek cevap veriyor.

Tişörtümü çekiştirirken, "Sakın ha otoritelere bu konudan bahsedeyim deme," diyor.

Ben de havaya girerek, "Siktir et otoriteleri," diyorum.

Sırtını geriye doğru atarken, "Şimdi seni içimde istiyorum," diyor. Vücudu esnek. Belinden kavrıyorum. Ellerimi göğüslerine götürüyor.

"Ah!" diye inliyor.

Son derece hevesli.

Vücuduna daha da yakından bakıyorum, yanlarındaki, kollarındaki zarif kıvrımları inceliyorum.

Heyecanla saçlarımı karıştırıyor.

"Tanrım!" diyor.

Chips'le Zoe'yla seks yapmanın bir dilim yumurtalı kremayla sevişmek gibi olacağını düşünürdük.

Dev bir ereksiyonum var.

Kalçalarıyla daireler çiziyor; bacakları ve poposu pantolonumun üzerinden ereksiyonuma sürtünüyor.

"Acayip sertsin" diyor.

Isınmaya çalışan bir boksör gibi boynunu çeviriyor.

Kulağıma fısıldıyor: "Bana beni acayip sikmek, beni terletmek söyle."

Heyecandan bir kelimeyi atlıyor.

"Seni öyle sikmek istiyorum ki her tarafından damla damla ter aksın" diyorum gramerime dikkat ederek.

Henüz öpüşmedik. Öne eğilip göğüslerinin arasındaki boşluktan öpüyorum. Hafif küf kokusu var. Üç haftasını karanlık bir yerde geçirmiş birinin kokusu gibi.

Elimi pantolonunun üzerinden bacaklarının arasına koyuyorum; klitorisinin tam olarak nerede olduğunu tanımlamak zor. Her bir kalınlık o tatlı nokta olabilir. Umurundaymış gibi görünmüyor.

Tekrar kulağıma eğilerek "Ahhh, evet, tamam" diyor. Mikrofon boynuma dayanıyor. "Şimdi beni yalamak istediğini, beni yemek istediğini söyle."

Böreğin mantarlı tavuklu harcını düşünmeden edemiyorum. Ya da Calippo dondurmayı.

"Seni yalamak istiyorum."

Sütyeninin üzerinden göğüslerini öpüyorum. Göğüs uçlarının gölgesini görebiliyorum.

"İşte bu, göğüslerimi yala!"

Tırtıklı, sentetik sütyenini yalıyorum. Polyester midemi bulandırıyor.

Gülerek kıvranıyor.

Gelmek üzereyim bu yüzden dikenli tellerin arkasından bakan Auschwitz'deki o sıska bedenleri düşünüyorum.

"Yarağının sertleştiğini söyle. Beni sikmek için sertleştiğini."

Daha da iyisini yapabilirim.

"Yarağım senin için Nazi selamı gibi sert" diyorum.

"Hmmm, mmm, aaaah" diye inliyor.

Bacağıyla ereksiyonumu sıkıştırıyor.

Ayaklarını yerde ittiriyor ve sandalyeyle odanın içinde gidip gelip dönüyoruz, masaya çarpıyoruz.

Kemerinin çok karmaşık görünen iki tokası var, o yüzden pantolonunun üzerinden bacak arasını sihirli bir lambayı ovalar gibi ovalayıp duruyorum.

Uzun uzun titreyerek inliyor, nefesi kesik kesik.

Kemerini açmakla uğraşmıyorum. Elimi pantolonunun içine daldırıp külodunun içine giriyorum. Bana çok yakın olduğu için avuçlayamıyorum. Parmak eklemlerimi geçici bir seks aracı olarak kullanıyorum.

Vericinin üzerinde klitoris gibi parlayan kırmızı ışığa bakıyor.

Elimin üstünü bacaklarının arasındaki tüylü, yapışkan yerde ileri geri oynatıyorum.

"Nh" diye nefes alıyor.

Eklemlerimi içine sokmaya çalışıyorum.

"Tamam!" diyor ve elimi sertçe çıkartıyor.

Vericinin üzerine eğilip bir düğmeye basıyor. Kırmızı ışık yok oluyor.

Ayağa kalkıyor, saçlarını açıyor, sütyenini çıkartıyor.

Penisim pantolonumun içinde nabız gibi atıyor.

"Hassiktir. Şu an fark ettim. Yanımda prezervatif yok."

Seyirci alkışlıyor. Bazıları ayağa kalkıyor, başları silüet halinde görünüyor.

"Nasıl yani?"

"Unuttum."

"Merak etme" diyorum. "Kütüphanenin tuvaletlerinden bir tane alırım."

Prozac tişörtünü alıp giyiyor.

"Hay allah. Bak, gerçekten üzgünüm. Çiçeklerini unutma bebeğim."

Masaya geri dönüp bazı düğmeleri ayarlıyor.

Göbeğimde biraz ıslaklık hissediyorum. Boşalma öncesi sıvımı.

"Hadi Zo, sorun yok" diyorum. Bir anda kendimi umutsuz, çaresiz hissediyorum.

"Eğer birlikte çıkarsak bir hayli tuhaf görünür. Sen fuayeye gidip beni bekle" diyor.

Birkaç düğmeyi çevirişini seyrediyorum. Yapmam gereken tek şeyin "şimdi" düğmesine basmak olduğunu söyledi.

Sahnenin üzerinde Hayyah şarkı söyleyip dans ediyor.

"Oliver. Gitmen gerekiyor. Oyun neredeyse bitmek üzere. Sıradaki sahne tam konsantrasyon gerekiyor."

Karanlıkta merdivenlerden aşağı iniyorum, bir yandan da "tam konsantrasyon" kelimesini tekrarlıyorum.

Tarih öğretmenim Bay Linton "konsantrasyon kampı*" tanımlamasını kullanırken dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor.

Fuayede çalınmış çiçeklerim ve ereksiyonumla birlikte bir masada oturuyorum. Gözlerim bir anda aydınlığa çıktığım için acıyor. Hâlâ öğleden sonra.

Hileli bir şeyin parçası olmuş olduğumun farkındayım.

Buchenwald bir toplama kampı olarak tanınıyordu, çünkü birçok mahkûmun tutulduğu yerdi. Silah yapımında köle olarak kullanıldılar. İmha kampları ise ki Auschwitz en babasıydı başlı başına gazlamak ve katletmek için yapılmıştı.

Elimin tersini kokluyorum. Sonra da kontrast olsun diye çiçekleri.

Zoe'yla hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize inanmak kolay olurdu.

Bay Linton, Buchenwald'teki mahkûmların beşte birinin orada öldüğünü ya da öldürüldüğünü ve pek çoğunun da tehlikeli tıbbi testlerde kullanıldığını söylemişti. Bu yüzden Buchanwald'a toplama kampı demek neredeyse oranın bir imha ve ölüm kampı olmadığını söylemek demektir.

---

* Concentration camp, aynı zamanda Nazilerin, Yahudi ve Romanları çalıştırdığı, öldürdüğü toplama kampı anlamına gelir. (y.h.n.)

Elimi ve çiçekleri kokluyorum.

Duvardaki saate bakıyorum. Oyunun hâlâ bir on dakikası var.

Sanırım problem olan Aaron'la ilişkisi. Bunu çözmem lazım.

Ayağa kalkıp kapılardan geçerek kontrol odasına doğru gidiyorum. Merdivenin yarısında sahanlıkta duruyorum ve ses geçirmeyen kapıdan sola dönüyorum. Hafifçe kapatıp gri koridorda yürüyorum, sadece solda kapılar var. Koridorun sonuna gidip oradan da merdivenlerden aşağı iniyorum. Aşağıda bir yangın çıkışı ve gri bir çift kapı var.

Kapıları açıp yüksek tavanlı bir odaya giriyorum. Solumdaki duvar tamamıyla mukavvadan yapılmış ve ahşap kazıklarla destekleniyor. Ahşabın içinde ince bir kapı kesilmiş. Sağımda üzeri desenli bir mutfak tezgâhı var ve bütün duvarı kaplayıp başka bir yangın çıkışına kadar gidiyor.

Sahneden sesler duyuyorum:

"Tanrı'nın yönettiği bir dünya. İlahi adalet. İyi düşünmek. Orada kim bizi cezalandıracak, yok edecek, insanlarımızı dört bir yana dağıtacak?"

"Medeni uluslar."

Ereksiyonum inmeye başlıyor.

Diyalog gidip geliyor. Kötü çekmekte olan bir radyoda tiyatro oyunu dinlemek gibi.

Oyuncuların sesleri boğuk geliyor. Herhangi bir şey hakkında konuşuyor olabilirler.

İlerideki duvarda geniş çelik bir klima borusu; kutu şeklindeki, turuncuya boyanmış üzeri ızgaralı bir kutuya gidiyor. Eski oyunların sahnelerinden bazı parçalar bir köşeye yığılmış: mukavvadan ağaçlar, kötü karakalem portreler, polistirenden yapılmış Roma sütunları. Pis Nazi üniformaları ve ahşap bir tüfek; odanın tam ortasında duran elbise askılığına asılmış. Askılığın hemen yanında yarı merdiven yarı vinç gibi bir şey var. Hani şu elektrik trafolarında çalışanları indirmek için kullandıkları makineler gibi bir şey.

Hayyah, çekici olan, bir şarkı söylüyor. Sesini tanıyorum.

Çamurlarda sürükleniyoruz,
Kanda yüzüyoruz
Bedenimiz daha fazlasını kaldıramaz.
Bu yüzden ayağa kalkın ve birleşin –ışığa doğru
Halkımız bize nasıl ihanet etti görün...

Yerde sarı bantla gelişigüzel şekiller yapılmış. Bir parça muşamba da yere yapıştırılmış; üzeri kahverengi, altın ve siyah renklerle boyanmış.

Sahne kapısının kolu sessizce dönüyor. Aaron kulağında kulaklıklar geri içeri giriyor. Tekerlekli bebek arabasını taşıyor, itmiyor. Bebek arabasını yerdeki sarı bantla işaretlenmiş park alanına park ederken arkası hâlâ bana dönük. Bol kot pantolon ve Converse ayakkabılar giymiş. Tişörtünün arkasında turne günleri yazılı. Birinde "Swansea Patti Pavyonu 5/6/97" yazıyor.

Çiçekleri uzatarak dönmesini bekliyorum. Ne diyeceğimi biliyorum.

Kahkahasını bastırıyor.

Sessizce, "Sana inanamıyorum" diyor.

Arkasını döndüğünde beni görüyor. Gözlerinde rimel var. Maskarası mahvolmamış. Tişörtü soruyor: "Terapi?"

"Sana bir şey açıklam..."

"Şşş." Parmağını dudaklarına götürüyor. Örtünün üzerinden atlayarak parmak uçlarında yanıma geliyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Her ne diyeceksen çok çok sessizce demen gerekiyor."

Oyunun sonuna geliyor olmalılar. Kısa bir trampet çağrısı duyuluyor ve sonrasında beraber söylenecek bir şarkı başlıyor:

Hiçbir zaman son yolculuğa geldiğini söyleme
Hiçbir zaman vaat edilen topraklara ulaşamayacağımızı söyleme...

Ayaklanan Yahudilerin direnirken söyledikleri bir şarkı.

Aaron kulaklıklarını atıyor. Küçük kulakları var.

Fısıldıyorum: "Zoe'yla ben aynı okula gittik." Lâkabını söylememeye karar veriyorum. "Ve ona bir kılavuz hazırlayarak yardım etmek istemiştim ama kendisine veremeden okul değiştirdi. Sonra da buraya onu görmeye geldim çünkü hiçbir zaman değişemeyeceğinden korkuyordum. O anda beni baştan çıkardı. Ki bu da zor sayılmaz çünkü hâlâ önceki ilişkimi unutmaya çalışıyorum."

Avuçlarıyla susmamı işaret ediyor. Sesimi tekrar alçaltıyorum.

"Şimdi anlıyorum ki aslında benimle sevişmek istemedi, aslında sadece seni kıskandırmak ve kızdırmak istedi, çünkü o artık öyle biri olmuş. Ve ben özür dilerim. Ne yaptığını anlamamıştım. Bu çiçekleri kabul et."

Yarınımız altın bir ışıkla yıkanacak

Ve düşmanlarımız geceyle yok olacak...

Elini omzuma koyuyor.

"Bir dakika sonra geri dönerim" diyor

Tüfekle üniformayı askıdan alıyor ve kapıdan çıkıyor.

Tezgâhta birkaç tane boş şarap şişesi, fındık ve cıvata torbaları, bir de *Afrika Formunun Hikâyesi* adlı bir kitap var. Lavabonun üzerinde asılı duran bir tahtada bazı araç gereçlerin dış hatları beyazla boyanmış: bir boya rulosu, geniş bir fırça, bir testere.

Sahneden Gens'in sesini duyuyorum.

"Durun! Oyunu durdurun!"

Müzik ve şarkı söyleyenler susuyor.

Aaron hafifçe gülümseyerek geri geliyor. Kulaklıklarından bir tanesi kulağında, diğeri ise şakağında dengede duruyor.

Çok sessiz konuşuyor, neredeyse sadece dudakları kıpırdıyor.

"Oliver özür dilemene gerek yok. Zoe orospunun teki. Öyle değil misin, Zoe?" Kaşlarını kaldırıyor, bir dakika bekliyor ve sonra başını sallıyor. "Zoe evet diyor, orospunun tekiymiş. Sadece seninle taşak geçiyormuş."

"Öyle olduğunu biliyorum. *Fark ettim.*" Ona doğru yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum. "Sana ulaşmak için beni kullandı. İnce bir oyundu."

"Bak Oliver. Aslında temel olay şu: Zoe'nun ve benim çok fazla boş vaktimiz var. Bizden başka herkes bu toplu seks sahnesinde oynuyor ve bunun dışında kalan iki limonuz." Sesini alçaltıp fısıldıyor: "Bir oyun sırasında seks yapabileceğine dair benimle iddiaya girdi. Komik olur diye düşündük."

Sahneden ses geliyor:

"Ve biri, biri daha ve yine biri daha! Operaya gidiyorsun ve sadece Yahudiler var."

Dişlerimin arasından konuşuyorum: "Ama seks yapmadık."

"Hadi be. Zoe oyuncu değil."

Zoe'nun gülüşünü kulaklardan duyabiliyorum. Elini tekrar kulaklıklarına götürüyor, bir şeyi dinliyor sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor:

"Oliver, lütfen kusura bakma. Çiçeklerin sende kalsın."

İki kız sahne kapısında beliriyor, birbirlerine yaslanıyorlar, kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlar. Fahişe gibi giyinmişler Beni gördüklerinde duruyorlar.

Kızlardan biri bana el sallıyor. Diğeri tıslıyor: "Bu kim?"

Aaron "Derwen Fawr'dan Oliver" diye fısıldıyor.

Dudakları "O" şeklini alıyor.

Kızlardan biri, "Allahım Zoe berbat" diyor. Elbisesi sağ omzundan düşmüş. Birkaç kaburga ve kürek kemiği görebiliyorum.

Birbirlerine yaslanıyorlar.

Sahneden bir diyaloğu duyabiliyorum:

"Yoldaşlarım, sevgili yoldaşlarım. Yeni Özgürlük Krallığını ilan ediyorum. Bu kan emiciden kurtulduk.

Diğer kız bir anne şefkatiyle, "Üzülme tatlım" diyor. "Zoe zaten bakire."

Gülüşmeye başlarken kol kola giriyorlar. Beni seyrediyorlar.

Aaron dikkatlice yangın kapılarının koluna yaslanıyor; kapılar tiyatronun arkasındaki otoparka açılıyor. Dışarısı aydınlık.

"Oliver neden sahnedeki herkes gelmeden buradan çıkmıyorsun?"

Sahneden ses geliyor:

"Harikulade bir efekt. Büyüleyici! Bravo beyler."

Kendimi oyuncular tarafından kandırıldığımı düşünerek teselli ediyorum.

İki kız gözlerini benden alamıyorlar.

Kemikli olan, "Zaten ondan daha iyisine lâyıksın" diyor. Her ikisi de Zoe'dan daha güzel.

"Silahları doldurun! Hazır!" sesleri ve bir silahın horozunun açılma sesi geliyor.

Çocuk gibi davranmak istiyorum. Naziler ya da Yahudiler hakkında bağırarak bir şeyler söylemek istiyorum. "Siktiğimin Yahudilerini gazlayın" gibi bir şey ama yapamıyorum. Çocuk gibi olmak istiyorum. Çocuklar için bir şeyler yapmak istiyorum.

Boş bir şarap şişesini elime alıp başımın üstünde tutuyorum.

Sahneden makineli silahın sesi geliyor. Bitmesini bekliyorum.

Onları öldürüyorlar.

Şarap şişesini merdivenlere atmıyorum. Atsam kırılıp arka koltuklarda yankı yapar. Şarap şişesini lavaboya fırlatıp sonra da bir parçasıyle bileğimi de kesmiyorum.

Bunun yerine arka kapıdan koşarak çıkıp otoparkın tek yönlerini gösteren okları takip ediyorum. Parkın ortalarına doğru geldiğimde şişeyi fırlatıyorum. Liebfraumilch marka, Works şehrinde yapılmış. Nemli asfalta bırakıyorum.

Endoktrinasyon

Singleton Park'tan eve giderken biraz ağladım ettim. Yıpranmış çiçekler hâlâ elimde; yaprakların uçları yırtılmış. Jordana'yla birlikte şehit köpek Fred'i gezdirdiğimiz yolda yürümeye karar veriyorum. Ama rotanın gerisine, saat yönünün tersine yürüyerek her geçtiğim önemli noktaya beyaz lümpen çiçeklerden birini bırakıyorum. Çok üzgün olduğum zamanlarda sembolizme meyil gösteririm.

Onun da aynı rotada yürüyeceğini hayal ediyorum. Ama saat yönünde. O da çiçekleri koyuyor olacak ve botanik bahçenin girişindeki çitleri çiçeklerle bezerken ellerimiz birbirine değecek.

Hava aydınlık ve park da kalabalık. Köpeklerini dolaştıranlar var, güneşin alnında frizbi oynayan altı insan, bisikletinin yedek lastikleri ona zorluk çıkartıyor olmasına rağmen kendinden memnun görünen küçük çocuk.

Kaya bahçesine tırmanıp Jordana'yla yiyiştiğimiz o rahatsız çıkıntının üzerine bir çiçek bırakıyorum.

Bir keresinde hangisinin daha kestirme olduğunu tartıştığımız yol ayrımında durup oraya bir çiçek bırakıyorum. Köşeden bir golden retriever çıkıp aptal bir suratla bana doğru koşuyor. Köpeğin sahibinin Jordana olup olmayacağını merak ediyorum Ya da en azından güzel bir kadın mı acaba? Bekliyorum. Bir tür tropik bitkinin geniş, damarlı yapraklarının arkasından köpeğin sahibi bir adam çıkıyor. Elli yaşlarında, kel. Onu daha önce hiç görmedim. Hâlâ yol ayrımında elimde çiçeklerle duruyor olduğum için kendimi garip hissediyorum.

Köpek bana doğru atılıyor, penisimi ve sonra da çiçekleri kokluyor.

"Tim, beyefendiyi rahat bırak."

Kımıldamadan duruyorum. Ben bir beyefendiyim. Köpeğin adı Tim. Botanik bahçenin kapıları kilitli. Yaşlı adam eve uyumaya gitmiş. Zincir kilidin halkalarından birine bir çiçek geçiriyorum.

Bir çiçeği İsviçre kulübesinin kapısına bırakıyorum. İki bacası, beyaz ahşap çitleri olan kırmızı ahşap bir ev. Önünde de sepetler asılı.

Başka bir köpek daha beliriyor. İskoç teriyeri. Çitin etrafını bir sidik kokusu var mı diye kokluyor. Eğer Jordana'nın da alanını belirleme yeteneği olsaydı ve ben de onun idrarının kokusunu alabiliyor olsaydım ona tesadüfmüş gibi kasten "rastlamanın" ne kadar daha kolay olacağını düşünüyorum. İskoç teriyerin sahibi bir kadın. Kısa sarı saçları var ve hafif bronz.

Siyanür kapsüllerini almak için en mükemmel yer olduğuna karar verdiğimiz tepesinde küçük beyaz çiçekleri olan kalın şemsiye görünüşlü ağaca geliyorum. Gövdesine bir çiçeği yaslıyorum. Ağacın gölgesine konulmuş bir bank var. Plakada şu yazıyor:

ARTHUR MOREY VE MAL BRACE'İN ÖMÜR BOYU
SÜREN ARKADAŞLIKLARINA ADANMIŞTIR

Bu banka oturup Arthur'la Mal'in homoseksüel olduklarını söyleyerek dalga geçerdik. Sonra da birbirimize dokunurduk.

Bir keresinde kayalık bahçesinde saklanıp bir şeyleri ateşe verirken iki adamın bir çalılığın arkasına gittiklerini görmüştük. Önce bunun süper olduğunu düşündük çünkü gerçekten bir uyuşturucu alışverişine şahit olacaktık. Ama sonra dakikalarca oradan çıkmadılar ve squash oynarken çıkartılan sesleri çıkarttılar.

Saklandığımız yerden tek çıkışımız onların önünden geçiyordu, bu yüzden de onlar işlerini bitirene kadar sessizlik içinde oturduk. Dört dakika otuz saniye sürmüştü. Önce adamlardan biri çıktı ve elleri cebindeydi. İkinci adam yaklaşık yirmi saniye bekledi ve sonra da o o gün hayatının en güzel günüymüş gibi sırıtarak olduğu yerden çıktı.

Etrafta gezinen sinekler ve yaprak kokusu var.

Banka oturup başımı ellerime koyuyorum. İntihar etmenin en enteresan yolu ne olur diye düşünüyorum: Bir Kremlin çan kulesine bodosloma uçarak girmek, Babil'in bahçelerinde kendini asmak, her yıl Singleton Park'ta yapılan orta çağ oyunlarında kendi kılıcımın üzerine düşerek ölmem. Saçlarımı karıştırıp gözlerimi ovuşturuyorum. Gelip geçen gerçekten mutsuz olduğumu görsün istiyorum.

Şimdi değerlendirme arasındayız ve Jordana'yı bir daha sınav salonunda göreceğimi düşünüyorum. Oradan sonra kim bilir nereye gidecek. Swansea Üniversitesi'ne gidip sosyoloji okumakla tehdit ediyordu. İnsanlar ilgisini çekiyormuş. Ve ben de son dönemimi Derwen Fawr'da okumayabilirim bile. Annemle babam Atlantic Üniversitesi'ne gidip Uluslararası Bakalorya yapmayı isteyebileceğimi söylediler.

Eğer Fred yaşıyor olsaydı burada birkaç gün beklerdim ve Jordana da eninde sonunda gelirdi diye düşünüyorum. Tarafsız bir bölgede muhabbet edebilirdik.

Zihnimin içine girip birini hayal ediyorum. Belki köpeğini dolaştıran biri, belki bir kadın ya da belki bir adam. Mutsuz olduğumu fark edip yanıma oturacak ve bana kendi hayatından bir hikâye anlatacak biri. Hikâye saçma bir şe-

kilde travmatik olabilir. Belki onlara çok yakın biri ölmüştür. Gözlerinin önünde ölmüştür. Belki daha ergen oğulları ya da kızlarının öldüğünü gözleriyle görmüşlerdir. Belki de arabayı kullanıyorlardır ve oğulları da tam arkalarında oturuyordur, emniyet kemerini takmamıştır, onlar da her zaman yaptıklarını yapmayı unutup taktı mı takmadı mı diye kontrol etmemişlerdir, ama yogaya geç kalmışlar ve bu yüzden de arabayı biraz daha hızlı kullanmışlardır. Bir başka araba önlerine çıkmıştır ve bu her ne kadar tamamen onların suçu olmasa da daha yavaş sürüyor olsalar başlarına bunun gelmeyeceğini biliyordurlar ve bu çok kötü bir çarpışmadır ama eğer emniyet kemeri takılmış olsa o kadar da kötü olmayacak bir çarpışmadır, çocuklarının yüzü koltuğun plastikten baş bölümüne çarpmıştır. Eski kare Volvolardan biridir, hani şu sert plastik baş bölümü olanlardan. Ve bu çarpışma çocuğun burnunun beynine girmesine ve onu orada çirkin bir şekilde öldürmesine sebep olmaya yeterlidir. Bu arada diğer arabanın sürücüsü arabasından çıkmıştır, boynunu ovalıyordur, yol kenarındaki çimenliğe doğru yalpalayarak gider ve bu hikâyenin anlatıcısı, anne ya da baba ön koltukta hava yastığı suratında, emniyet kemeri takılı bir halde sıkışıp kalmıştır. Boynu ağrıyordur. Ve şu soruyu soruyordur: "Oliver?" Aman tanrım, çocuklarının adı benimkiyle aynı ve "Oliver Oliver, iyi misin?" diye soruyorlardır.

Gökyüzünün rengi ruh halimi yansıtır renge gelinceye kadar başım ellerimin arasında oturuyorum.

Ne kadar aç olduğuma odaklanıyorum. Midemin kendi kendini yediğini düşünüyorum. Yanağımın içini ısırıyorum. Herhangi bir şeyi yutabilirim.

Zoe'yu düşünüyorum. Ne kadar geliştiğini.

Yakınımda yüksek bir havlama sesi duyuyorum. Başımı kaldırıyorum. Gri bir tazı bana bakıyor. Tasması gergin, ritmik olmayan bir şekilde havlıyor. Ağzının içini, bademciklerini görüyorum.

Biri köpeği çekiştiriyor. Gergin tasma geniş bir meşe ağacının arkasında kayboluyor. Köpek direnmeye çalışırmış gibi tırnaklarını çimenlerde sürüyor.

Ayağa kalkıp ağacın arkasını görmek için birkaç adım atıyorum. Çimenlerde uzaklaşan bir kız görüyorum. Bir kolu arkasında tasmayı tutuyor. Köpek havlayıp zıplayarak boynuyla tasmayı çekiştiriyor. Kız öne doğru eğilip pozisyonunu korumak için savaş veriyor.

Hava kararıyor ama kahverengi saçları olduğunu görebiliyorum. Biraz daha yaklaşıyorum. Kahverengi saçları var. Şu kısalıp uzayan tasmalardan kullanıyor.

Çimenliğe ona doğru koşmaya başlıyorum.

"Jordana!" diyorum, "Jordana!"

Çünkü bu tam da karanlığın çöktüğü ve benim bir kızı Jordana sanabileceğim nokta. Kahverengi saçlı ve kısalabilir tasma tutan bir kız. Ve kız bana doğru döndüğünde onun Jordana'yla alâkası olmadığını göreceğim ve o bana birbirimizi tanıyor muyuz diye soracak ve ben de şaşkın görünerek "Hayır, özür dilerim, beni tanımıyorsunuz, beni kimse tanımıyor" diyeceğim.

Köpek benimle birlikte koşuyor. Paçalarıma yapışıyor.

Kız arkasını dönmüyor. Tasma artık gevşek olsa da hâlâ kolu arkada. Bileğinde kurumuş kan ve kaşıma izleri olduğunu görüyorum. Geride duruyorum. Köpek beni seyrederken hızlı hızlı nefes alıp veriyor.

Kız arkasını dönüyor.

Görüneni söylüyorum.

"Bu Jordana" diyorum.

Kollarında kırmızı çizgiler olan siyah bir kazak ve altında da çamura bulanmış eşofman giymiş. Diğer elinde köpek kakasıyla dolu şeffaf plastik bir torba taşıyor. Saçları yıkanmamış.

Mideme kramp giriyor. Yüzümü buruşturuyorum. Jordana sempati diye umut ettiğim bir ifadeyle bana bakıyor.

Açıklıyorum: "İnsanlara kendimi öldürmeyi düşündüğümü anlatmayı düşünüyordum."

Hiçbir şey söylemiyor. Tasmanın üzerindeki bir düğmeye basarak kısaltıyor. Spaghetti gibi tasma içine emilerek çekiliyor. Gözlerini benden çevirmeden tazıya doğru bir adım atıyor, dizlerini kırıyor ve tazının tasmasını serbest

bırakıyor. Köpek göle doğru fırlıyor. Çimenlere vuran ayak sesleri kalbimin atışının bir yansıması.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet."

"Peki" diyor. "Seni orada gördüm ama benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm."

"Biraz önce parmaklarım bir kızın içindeydi."

Bir şey söylemiyor.

"Şakaydı" diyorum.

Jordana'nın cildi yine kötüleşmiş. Boynunda sivilceden bir kolye var.

"Cildin tekrar ne zaman kötüleşti?"

Bileğini kalça kemiğine sürtüyor. Hâlâ tek elinde kaka dolu torbayı tutuyor.

"Neden köpek aldın?" diye soruyorum. Sadece konuşuyorum. "Köpeklere alerjin olduğunu sanıyordum" diyorum.

"Oliver" diyor.

"Erkek arkadaşın nerede?" diyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor.

"Cildin kötü görünüyor."

Dudakları ağzının içinde kayboluyor.

"Cildin kötü görünüyor. Muhtemelen köpek yüzünden."

Ona doğru ufak bir adım atıyorum. Geri çekilmeyi düşünüyor.

"Allahın cezası cildimi umursadığım yok" diyor.

"Olabilir" diyorum. "Biz ayrıldıktan sonra ilişkimizin kırk üç yaşıma geldiğimde bir öneminin olmayacağını fark ettim."

Jordana'nın gırtlağından bir ses çıkıyor.

"Orospu çocuğusun Oliver."

Kaka dolu torbayı bana atıyor. Tam bir kız atışı ama yine de beni boynumdan vuruyor. Hareket etmiyorum bile. Torbanın etkisi çok az. Sadece içindekinin sıcaklığını bir anlığına hissediyorum.

Bu inanılmaz çünkü neresinden bakarsan bak beni aldatan oydu ama bak ona gözlerini fazla pişmiş makarna gibi şişene kadar ovuşturtmak ne kadar da kolay.

"Orospu çocuğunun tekisin" diyor.

Gözlerini iyice kötü yaptı. Kırmızı ve şiş görünüyorlar.

Ona *Köpeğinin pisliğini taşıdığın elinle gözlerini ovuyorsun* diyebilirim.

Bir anlığına bana bakıyor ve beni ya yakacağını ya da döveceğini düşünüyorum ama sonra koşarak kaçmaya başlıyor. Çok hızlı değil çünkü ellerinden biri gözünü çıkartmak için uğraşıyor. Ben de onun peşinden koşuyorum.

"Defol git!" diye bağırıyor.

Onu takip etmeye devam ediyorum.

"Defol!"

Amma da bağırıyor.

"Deli olma!" diyorum.

Botanik bahçeyi koruyan yüksek taş duvarların yanındaki yolu takip ederek koşmaya devam ediyor.

Neşeli hissediyorum. Ve gülümsüyorum çünkü kabuğu kaldırdım ve altından Jordana'yla benim aramda duygusal bir bağ olduğu gerçeği çıktı.

Eşofmanı spor ayakkabılarının altına giriyor ve bu yüzden de koşarken biraz aşağı doğru iniyor. Poposunun ufak bir kısmını görüyorum. Kısa bir tasma arkasından kuyruk gibi sallanıyor. Büyük yeşil şişe konteynırına varıyor ve arkasında yok oluyor.

Durup dinliyorum. Ciğerlerinin sesini hafifçe duyuyorum.

Atık şişe konteynırının arkasında karanlıkta büzüşmüş. Saçlarının bir kısmı ağzının üstüne düşmüş. Üzerinde yattığı yer çamurlu ve çıplak. Tasma şimdi de göbeğinden çıkıyormuş gibi görünüyor. Göbek bağı gibi. Geri dönüşüm konteynırından sirke ve bira kokusu yayılıyor.

Ne demem gerektiğini düşünüyorum. Özür dilemem gerekmediğini biliyorum çünkü beni aldatan, beni terk eden de o ve suratıma köpek pisliği atan da.

"Özür dilerim" diyorum.

Ve sonra tekrar: "Özür dilerim."

Bu onu daha da kötü yapıyor. Burnuyla toprağı eşeliyor.

Yanına yatıyorum: Ben büyük o küçük kaşık.

"Ver parmaklarını koklayayım" diyor ıslak ıslak.

İşaret parmağımı alıp kokluyor.

"Hiç koku yok" diyor.

"Parmak eklemlerimi dene" diyorum.

Her birini tek tek kokluyor.

"Senin adına sevindim" diyor.

"Erkek arkadaşına ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ah."

"Adı Dafydd. Senin hoşlanacağın biri değil."

"Ne kadar uzun sevişebiliyor?"

"Bu önemli değil."

Allahın cezası herif maratoncu.

"Ne kadar sürüyor?"

"Oliver, sana bunu söyleyemem."

Ona saygı da duyuyor. Karnımın burulduğunu hissediyorum.

Elimi ağzına götürüyor. Dişleriyle eklemlerime vuruyor.

Hoşnutsuz bir halde "Şanslı kız kimdi?" diye soruyor, seviniyorum.

"Şişko."

"Şişko kim?"

"Şişko'yu tanıyorsun. Bizim okuldaydı. Şişko. Börek."

"Zoe'yu mi diyorsun?"

"Evet."

"Iyyy. Şişko o" diyor ve birden burnundan bir kahkaha çıkıyor. Aylardır duymadığım bir ses.

"Artık şişko değil" diyorum.

"Tabii tabii."

"Gerçekten."

"O neden bizim okuldan gitmişti ki?"

"Artık şişko değil."

"Ailesi Derwen Fawr'ın yeteri kadar iyi olmadığını mı düşünmüş?"

"Biz onu göle ittiğimiz için."

"Göle düştü" diyor.

"Düştü mü? Biz onu ittik."

"Ben itmedim" diyor.

"Ah."

"Ereksiyonun mu var?"

Ben büyük kaşığım. Kepçeyim.

"Evet."

"Tamam."

Geri dönüşüm kutusundan gelen yeni bir kokunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Kan.

Bir kez daha, daha derin kokluyorum ve annemin bir el blendırıyla orta parmağının tepesini kesişini hatırlıyorum. Kanlanmış mutfak bezinin kokusu.

"Hassiktir. Frieda!" Jordana ayağa fırlarken bağırıyor. Geri çekiliyor.

Tazı ayaklarımda, nefes nefese. Çenesinde ufak bir ördek var. Ördeğin boynu ereksiyonunu kaybetmiş bir penis gibi.

"Oli, kalk!"

Yeni köpeklerinin adı Frieda.

Frieda yüzüme doğru gelip kuşu benim önüme bırakıyor. Ben hâlâ yerdeyim. Kuşun kanatları kan ve salyayla parlamış, diken diken olmuş. Kurumakta olan göl suyunun keskin bir kokusu var. Omuzlarındaki tüyleri kabarmış ve sanki yeni doğmuş bir ördeğe aitmiş gibi. Pamuk yünü gibi görünüyorlar. Kanatlarındaki tüyler ise daha yolunmuş. Kehribar rengi gagası gevşek ve açık.

"Frieda mı diyorsun?"

"Fred'in anısına. Ayağa kalk Oliver, of Allahım!"

"Köpeklere alerjin var" diyorum.

"Biliyorum!"

"O zaman neden köpek aldınız?"

"Ayağa kalk!"

"Annenin yerine mi aldınız?"

"Annem ölmedi!"

"O zaman neden köpek aldınız?"

Frieda, "al bu senin" dermiş gibi kuşu suratıma uzatıyor. Duygulanıyorum. Frieda'nın sırtı genişleyip daralıyor. Kaburgalarının etrafındaki derisi geriliyor.

"O zaman neden köpek aldınız?" diyorum.

Açım.

Frieda'nın dili ağzının kenarından sarkıyor. Sandviçe büyük gelen salam gibi.

Sonunda, "Çünkü köpekleri seviyorum" diyor.

"Vay canına" diyorum. Bunu beklemiyordum. Jordana'ya neden âşık olduğumu hatırlıyorum.

Eve yetişkin tv yayınları yayımlanmaya başladıktan biraz sonra geliyorum. Annemle babam televizyon seyrediyor.

Doğrudan kilere gidip kapıyı açıyorum, anahtarı kilitten alıp karanlığa giriyorum. Kendimi kilitliyorum.

Derin bir nefes alıyorum. İçeride karışık bir koku var: meyve kokulu ayakkabı cilaları, nemli kıl fırçalar, gaz bidonu gibi bir bidonda duran birinci sınıf Vermont akçaağaç şurubunun hafif nemli kokusu ve ev yapımı Sevilla portakal marmeladının kavanozlarından gelen keskin bir asit kokusu.

Annemle babamın hayatları boyunca biriktirdikleri ve kapının arkasından sarkan plastik torbalar dev bir lahana gibi görünüyor. Her bir torbanın içinde bir başka torba var. Habitat'tan başlıyor, John Lewis, Debenhams, Sainsbury's, Tesco, Sketty Butchers, White Smith, Uplands Newsagent, Boots ve sonsuza kadar devam edecek torbalar olarak devam ediyor. Eğer kendini gerçekten öldürmek istersen bir milyon ton pirotekniğe ya da gökyüzüne bir intihar notu yazacak Kırmızı Şeytanlar'a ihtiyacın yok. Karar verir ve yaparsın. Bir Tesco torbasını boynuna bağlar, içinde pek de bir şey olmayan bir kilerde intihar edersin.

Ama ben kendimi öldürmek istemiyorum. Sadece çok açım.

Bourbon kremalarından bir paket alıp dizlerimi kendime doğru çekerek fayansların üzerine oturuyorum. Bu paketleri açması acayip zor. Paketin kilidini zorluyor, plastiği çekiştiriyorum. Baş parmağımın tırnakları yok. Başarılı olamıyorum. Kendimi inanılmaz üzgün hissetmeye başlıyorum.

Bourbons'tan vazgeçip ufak bir çikolatalı puding alıyorum. Mikrodalgada pişen cinsinden. Dışındaki mukavva kutuyu yırtıp ince plastik kapağını kaldırıyorum. İçine iki parmağımı daldırıyorum. Kıvamı köpük gibi. Kabın dibinde çikola-

ta sosu olduğunu bildiğimden parmaklarımdaki süngeri hızla yiyorum.

Midem kasılıyor. Nasıl sindireceğini hatırlıyor.

Parmak uçlarımı yalıyorum. Zoe'nun eski hallerini düşünüyorum.

Mutsuzluğum hafiflemeye başlıyor. Sırtımda bir yerde kıkırdaktan ibaret ama kontrol edilebilir bir yumru var.

Olumlu bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Zoe'yla yaşadığım şey beni daha sivri yaptı. Hayatımın geri kalanı boyunca kendimi onunla karşılaştırabilirim. Her yıl internet ve teleskopları kullanarak onu bulacağım. Sağlıklı bir rekabet olacak.

GCSE notlarım ilk ilişkimden daha önemli. Kırk üç yaşıma geldiğimde hiçbir şey ifade etmeyecek olan ilişkimden. Jordana beni değerlendirmelerime odaklanmaktan alıkoyardı zaten. GCSE notlarım hayatımın geri kalanının nasıl olacağına karar verecek. İş görüşmelerinde eski sevgilimle aramın hâlâ iyi olup olmadığını sormayacaklar.

Jordana bana annesinin iyi olduğunu anlattı. Aynı zamanda bir daha buluşmamızın iyi bir fikir olmayacağını da söyledi. Eğer gerçekten onunla konuşmak istersem ona mail gönderebileceğimi söyledi. Ben de ona parkta takılıp onu beklemenin daha kolay olacağını söyledim.

Benden uzaklaşırken onu takip etmememi söyledi. Ördeği gömeceğini söyledi. İşte böyle bir insan oldu.

Ona kazmakta yardımcı olmayı teklif etmedim. Yapamayacak kadar açtım.

Port Talbot

Annemle babamın GCSE puanlarımı gözden geçirmem için baskı yapmıyor olmaları bence bir hayli sorumsuzca bir davranış.

Ana sorunlarımdan biri matematiğin Port Talbot çelik fabrikaları kadar enteresan olmaması. Yatak odamın penceresinden görebiliyorum, gümrük ambarının arkasında.

Bu manzaraya bakıp Bayan Griffiths'in kara tahtada dünyanın en çirkin denklem sistemini inşa ettiğini düşünüyorum. Rakamlar, çizgiler, kazıntılar ve tebeşir tozu.

Akşamları Port Talbot, GCSE matematiğinin öğretilmesi gerektiği gibi oluyor: Şaşaalı bir denklem. Hiç desteksiz bir şekilde havada duran borular, sırf eğlence olsun diye olmayacak açılarda kıvrımlar; bir sürü dev köşeli fabrika bacası, etrafında merdivenler, iskeletler, uzun bölmeler; büyük sarı alevler, yoğun mavi alevler ve bazen de iyi bir günde bir toksik yeşil alev. X her bir yapıya yapışan binlerce

turuncu karbon ışığından birine eşittir: bir çizgi diyagramının birleşmeyi bekleyen noktaları. Üzeri kemirilmiş kurşun kalemler gibi pislenmiş uzun, ince kuleler var.

Ders kitaplarımızın ön kapağında bunun resmi olmalı. Okul gezilerinde oraya gitmeliyiz. İş deneyimi için oraya gitmemizi öğütlemeliler: tulumlar içinde geçireceğimiz iki hafta.

Bir keresinde Port Talbot'a yeteri kadar uzun baktığımda 0.7734 rakamlarını yazdım, hesap makinesini ters çevirince hELLO kelimesini elde ediyorum. 7734 ise hELL yapıyor. Ve 77345 rakamlarıyla da ShELL yazılıyor. Ki bu da annemle babamın protesto ettiği bir benzinci.

Annemle babama göre Port Talbot birkaç yerel sorunun sebebi: lösemi, lenfoma, astım, egzama, beyin tümörleri ve Swansea şehir merkezinde yatırım eksiği. Otobanla inşaatın arasında babamın "Kara Ur Yolu" dediği bir yol var.

Bir zamanlar manzara sevmem derdim. Bu hâlâ geçerli ama Port Talbot'un gece çekilmiş fotoğraflarının kartpostalını eve gönderirdim.

Rhossili

Bir atış noktasında erik yiyorum. Babam termosundan bir şey içiyor. Annem de Rocky Robin'ini yiyor.

Rhossili Tepeleri'ndeyiz. Çukur beton bir platformun kenarından ayaklarımızı aşağı sarkıtmış oturuyor, denize bakıyoruz. Babam İkinci Dünya Savaşı sırasında tepenin kenarlarına bu platformların düşmanı gözleme ve atış noktaları olarak kullanılması için yapıldığını anlattı.

Rüzgârlı ama son derece açık bir hava var. Gökyüzü masmavi. Ufkun biraz üstünde üç yamaç paraşütü uçuyor ve arkalarında ince bir bulut kümesi var.

Bu yıl sınavlarım bitene kadar gerçek bir tatile gitmiyoruz. Annem "akışımı bölmek istemediğini" söyledi.

Dolayısıyla yabancı bir yere gitmek yerine annemlerle haftasonları yürüyüşlerine çıkıyoruz ve ben de elimden geldiği kadar sakin kalmaya çalışıyorum. "Ah evet, yürüyüşe gitmeyi çok isterim" ve "Harika anne! Yürüyüş!" gibi şeyler söylüyorum.

Gower'da pek çok yürüyüş yaptık. Mewslade'den Fall Bay'e, Whitford Sands'den Caswell ve Langland'e kadar. Dolayısıyla

bugün Rhossili'ye geldik. Aile olarak çok cesuruz çünkü bunun biraz aşağısı Llangennith. Graham'la annemin mekânı. Sörf dersleriyle malum olayın geçtiği yer. Aynı zamanda Jordana'nın bizden daha büyük bir oğlan Lewis'le ciddi muhabbete girdiği yer. İyi bir çocuğa benziyordu ve bizim için sonun ortasıydı. Güneyde Worm's Head var. Onun da ilerisi, kıyının birkaç kilometre ötesi Port Eynon oluyor. Graham'ın evi ve kırık camı. Dolayısıyla Tate ailesi olarak çelik gibi sağlam olduğumuzu gösteriyoruz.

Kasaba kilisesinin yanına arabamızı park edip merdivenlerden sahile indik. Yürürken fazla konuşmadık. Annem sörften ya da dalgaların iyi veya kötü olduğundan bahsetmeyerek iyi bir şey yaptı.

Hocalarının etrafında çember olmuş bir grup yeni sörfçünün yanından geçtik. Yeni başladıkları kullandıkları devasa mavi polistiren sörf tahtalarından anlaşılıyor. Duruş çalışıyor, kıyıda dalgaları nasıl yakalayacaklarınının tatbikatını yapıyorlardı.

Sert, nemli kumun üzerinde yürüdük. Yüzlerce ve binlerce o ufak, şeffaf kum karideslerinden vardı. Genellikle sadece kumu eşelediğin zaman ortaya çıkarlar ama bugün her yerdelerdi. Yüzeyde yatmış, güneş ışınlarını yakalıyorlardı. Attığımız her adımla karidesler zıpladı. Korku, saygı ya da sinirle sıçramıyorlardı, zira ilkel yaratıklar bu tip yargılamalar yapmazlar. Kuma basan bir ayağın titreşimlerini hissedip buna göre basit bir seçim yapıyorlardı.

Bazen ayakkabılarımıza da sıçradılar.

Sonra kumsaldan yürüyerek Rhossili Tepelerine çıkmaya başladık ki bu en azından insanın boynunu terletecek kadar dik bir yokuş ve hemen sahilin arkasında yükseliyor. Piknik yapmak için burada durduk. Atış noktasında.

"Kim Swansea'ye saldırmak ister ki?" diye soruyorum.

Babam "Swansea çok önemli bir limandı" diyor.

Paketin köşesini ağzına dayayarak içindeki fıstıkları bitiriyor. Tuz tozu ve fıstık parçaları ağzına dökülüyor. Onu çiğnerken seyrediyorum.

Annem, "Hitler'in vurulacak yerler listesinde beşinci şehirdi" diyor. Annem tarihçi değil.

"Vay canına" diyorum.

Rüzgâr annemin zayıf gözyaşı refleksini tetikliyor. Koluyla gözyaşlarını siliyor.

Babam, "Silahlar hiçbir zaman kullanılmadı ama" diyor.

Annem çöpümüzü bir Sainsbury's torbasına toplamaya başlıyor: buruşturulmuş alüminyum folyo, boş bir McCoy'un Tuz ve Sirkesi torbası, üç muz kabuğu ve dört adet Rocky Robins ambalaj kâğıdı. Torbayı yeşil sırt çantasına koyup bunu da taşıması için babama veriyor. Babam ikiletmeden çantayı alıyor.

Annemle babam iyi yağlanmış bir makine.

Ayağa kalkıp Rhossili kasabasına geri yürümeye başlıyoruz.

Annem gülerek, "Bakın" diyor, "siyasi bir bildiri." Dökülmekte olan sığınağın duvarlarını gösteriyor. Bir grafiti sanatçısı şair kırmızı sprey boyayla iki kelime yazmış: ET YİYORUM. Babam da gülüyor. Bir an paylaşıyorlar.

Aslında onlar için biraz da üzülüyorum.

Betondan inip inişli çıkışlı çimenlik alanda yürümeye başlıyoruz Önüme çıkan bir köstebek yuvasına basıyorum.

Babam ikimizden de hızlı yürüyor. Önümüze geçip her on dakikada bir falan ona yetişmemiz için bekliyor. Şimdi de hızlanıyor.

Annem, "Son zamanlarda Jordana'dan haber aldın mı?" diye soruyor.

Sorun değil. Bu yürüyüşten hoşlanıyorum. Sakinim.

"Evet. Geçen gün ona parkta rastladım."

Rüzgâr yüzünden seslerimiz uçucu.

"Ah, öyle mi? İyi miymiş?"

"İyi görünüyordu" diyorum. "Aramız hâlâ çok iyi değil."

Annem başını sallıyor. Yürürken rüzgâra karşı eğiliyoruz.

"Cildi daha kötü görünüyordu" diyorum.

"Belki sınav stresi yüzündendir."

"Ya da belki de köpek yüzündendir. Yeni bir köpeği var."

"Hangi cins?"

"Tazı" diyorum.

"Güzel bir cins" diyor annem.

"Annesinin yerine geçsin diye almamışlar ama" diyorum. "Annesi hâlâ hayatta."

Kendimi yetişkin gibi hissediyorum. Herhangi bir şeyden konuşabilirmişim gibi. Herhangi bir şeyi sorabilirim.

"Bir sorum var" diyorum.

"Evet."

"Ben ve babam bir yangında kaldık. Evde."

"Evet."

"Şimdi diyelim ki ikimiz de kurtarılabilir durumdayız, önce kimi kurtarırdın?"

"Seni" diyor.

"Güzel."

"Ama baban için de kendimi kötü hissederdim."

"Evet."

Tek sıra yürüyoruz. Ben önde. Çünkü yolumuzu dikenli katırtırnakları daraltıyor. Babamı uzaktan görüyoruz, Rhossili kasabasına doğru inmeye başlıyor.

Biraz daha bilgi vermeyi uygun görüyorum: "Hâlâ yeni erkek arkadaşıyla, Dafydd'le berabermiş."

Annem, "Üzgünüm" diyor ve yürürken sırtımı sıvazlıyor.

Ne diyeceğini gözleyerek "Hiç tanışmamış olduğum halde ondan nefret ediyorum" diyorum.

"Bu anlaşılabilir bir şey" diyor.

Yol tekrar açılırken bir grup insanın oturmuş yamaç paraşütçülerini seyrettiğini görüyoruz. Biraz daha aşağıda iki adam çimenlerin üzerine yayılmış mor bir paraşütle uğraşıyorlar. Bir deniz anası gibi dalgalanıyor; dokunaçları atlayış kıyafeti ve kask giyen bir adama bağlı.

Annemin bana bu ilişkilerin kırk üç yaşıma geldiğinde hiçbir şey ifade etmeyeceğini hatırlatmasını bekliyorum. Ya da en azından klişe patlatsın: Denizde daha pek çok balık var gibi. Balık var ama bunun balinası da var, kabukluları da var, gemi enkazları da var ve bir düzine kadar askeri denizaltılar da var.

"Jordana'yı sevmiştim" diyor.

Babam Worm's Head Oteli'nin önünde bizi bekliyor.

"Worm'a doğru ufak bir keşifte bulunalım mı?" diye soruyor.

"Hadi gidelim" diyorum.

Oraya doğru uçurum patikayı yürümeye başlıyor.

Annem korkunç mor polarını giyerken onu bekliyorum.

Rüzgâr kuvvetli esiyor. Ben italik yazı karakteri oyununu oynuyorum: Fermuarlı üstümü kanat gibi açıyorum, öne eğiliyorum, rüzgâra karşı koyuyorum.

Annem artık dünyanın en çirkin kıyafetini giyiyor. Kolunu karı kocaymışız gibi benimkine geçiriyor. Utanmamaya çalışıyorum.

Çakıllı yolda yürüyoruz. Koyunlar uçurum tepelerinde ot yiyorlar. Beyinleri yeteri kadar gelişmiş olmadığından yükseklikten kaynaklı baş dönmeleri de yaşamazlar. Bir koyun toynağının aniden kaydığını hayal edemez ya da ani bir adrenalin hissedemez. Hayatını hayal kırıklığına uğramaya bile vakti olmayacak kısacık bir sürede siyah beyaz bir film şeridi gibi göremez.

Sarı pofuduk anorak ceketi giymiş bir ailenin yanından geçiyoruz. Asyalılar. Çocuklar, bir koçun yanında poz veriyor.

Annem kulağıma bir şeyler söylemek için parmak uçlarına kalkıyor. Daha yeni onun boyunu geçtim ve o da bunu vurgulamayı seviyor.

"Her yıl en az üç kişi bu uçurumda ölüyor. Kayboluyorlar tamamen" diyor

"Dikkatli olurum" diyorum.

"Sadece istatistiklerden bahsediyordum" diyor.

Yüzüne bakıyorum. Şakaklarındaki kısa kıvırcık saçlar Medusa yılanları gibi uçuşuyor.

"Bana yalan söyleme. Buradan düşmemi istemezdin. Mahvolurdun."

"Üstesinden gelirdim" diyor sırıtarak.

Harika.

Ulusal Emniyet bilgi kulübesini geçtikten sonra yol geniş bir ovaya yayılıyor. Babam bizden epey uzaklaştı bile. Bir sırta geliyor ve orada net bir silüet olarak görülüyor. Ufuk onu dizden itibaren kesiyor, kadife pantolonu rüzgârda uçuşuyor. Diğer tarafa geçip gözden kayboluyor. Buradan bakıldığında her şeyi sonlandırmak için hiçliğine adım atacakmış gibi görünüyor.

Gökyüzü daha serin, daha açık bir mavi oluyor. Tek bulut parçası bulaşık bezinden nevresim büyüklüğüne geçti. Güneş daha hızlı batıyor. Zamanın hızlandığını varsayıyorum.

Sırta geliyoruz ve rüzgârın bütün şiddetini hissediyoruz. Bu hissi bir uçuşta olmaya benzetebilirdim ama bu karşılaştırma benim deneyimimin ötesinde.

Altımızda Worm's Head'e giden sığ ayak izleri var. Worm'a sadece deniz çekildiğinde gidilebilir. Şimdi deniz yüksek. Sağımızda babam daha dik yoldan kayalıklara iniyor; kullanılmayan cankurtaran kulübesine zikzak yaparak iniliyor.

Annem, "O kulübenin hayaletli olduğunu söylerler" diyor

"Kim söyler?"

"Onlar."

Babamı sağa doğru takip ediyoruz. Sırtın altına indikçe rüzgâr da kesiliyor.

"Gerçek bir kanıtın var mı?" diye soruyorum.

Annemin saçları kafatasına geri yapışıyor. Uğultu dininince dengemizi de geri kazanıyoruz. Bir tekneden inip toprağa basmak gibi. Annem hâlâ kolumdan tutuyor.

"Derler ki eski cankurtaran oğlunun da bir cankurtaran olmasını istemiş." Sesi temiz çıkıyor. "Ve bir gün, ikisi beraber denizde, sandaldalarmış. Babası oğluna nasıl cankurtaran olunacağını öğretiyormuş."

"Bu hikâyeyi anlatmadan önce zihninde düşünmelisin."

Adımlarımızı birlikte atıyor, senkronize yürümeye çalışıyoruz.

"Birdenbire İrlanda tarafından bir fırtına gelmiş" diyor.

"Fırtınalar İrlanda'dan gelmez. Bu senin şu şakalarından biri gibi. Sonunu getiremeyeceksin."

"Baba sandalı bir an önce karaya getirmek istemiş, ama oğlan eğer gerçek bir cankurtaran olmak istiyorsa zor şartlarla nasıl başa çıkacağını öğrenmesi gerektiğini söylemiş."

"Mantıklı" diyorum.

"Ama baba ikna olmamış. Hemen kulübeye geri dönmeleri gerektiğini söylemiş. Oğlu ona yalvarmış." Annem mızmızlanan ergen sesi taklidi yapıyor: " 'Baba, ben hazırım. Yemin ederim.' Ama baba ikna olmamış."

"Bu aslında temel olarak *Karate Kid*'in ana teması."

"Baba, 'Henüz hazır değilsin. Kusura bakma evlat, kızımızı geri götürüyoruz' " demiş.

"Aferin anne, çünkü tekneler dişidir."

"Ama oğlan gerçekten inatçıymış. Senin yaşında, on beş, on altı yaşlarındaymış ve her şeyi yapabileceğini düşünüyormuş."

"Beni konuya bağlamaya mı çalışıyorsun?"

Bayan Riley de din derslerinde böyle yapmaya çalışıyor. İsa sizin yaşınızdayken...

"Ve oğlan babasına sandalı karaya çekmesine yardım etmemiş. Fırtına gibi hareketle güverte altına inmiş."

"Fırtına gibi. Güzel."

"Baba sandalı cankurtaran kulübesine geri götürmek için uğraşmış. Ama fırtına sandığından da kötü bir hal almış ve kendi başına sandalı bağlamayı başaramamış."

"Neden sandalı kumsala götürmüyor da böyle bir tepeye dayalı tehlikeli bir kulübeye bağlamak için uğraşıyor? Baya aptalca."

"Neyse baba aşağı inip oğluna yardım etmesi için yalvarmış. Demiş ki: 'Oğlum fırtına yaklaşıyor!' "

"Fırtınalar da dişidir."

" 'Sandalımızı kumsala çekmemiz gerekecek!' diyor."

"Fırtınanın ortasında aile kavgası ediyorlar. Anlattıkça uyduruyorsun bence." Ellerimi ağzımın etrafına koyup Hollywood sesimle babama bağırıyorum: "Baba! Yardım et! Fırtına yaklaşıyor!"

Babam kulübenin pencerelerinden bakıyor. Başını yukarı kaldırmıyor.

"Boş" diyorum. "Bu hayalet hikâyesi baya boş."

Basamakların sonuna geliyoruz ve kulübeye yaklaşıyoruz. Hâlâ beyaz ama boyası soyuluyor. Küçük, parçalanmış bir pencereden içeri bakıyorum. Kulübe uzaktan gerçekten de korkutucu görünüyor ama yaklaştığında sadece çok eski bir barınak olduğunu anlıyorsun: İçerisi sidik kokuyor ve yerlerde de kırık Heineken şişeleri var.

"Sonra oğlan güverteye geri çıkıyor. Ama artık fırtına iyice büyümüş. Dalgalar dev gibi, onları kayalıklara sürüklüyor. Ve sandalı kurtarmak için uğraşırken oğlan denize düşüyor."

"Tabii ki şişme yelek giyiyor" diyorum.

"Evet. Ama kayalıklara çok yakınlar. Ve baba oğlunu yukarı çekemeden oğlan kayalıklara çarpıyor. Oğlan paralanırken babasının tek yapabildiği şey seyretmek."

"Bu hiç de ikna edici değil. En azından biraz gerilim yükselmeliydi" diyorum.

Babam sandalı karaya çektikleri mekanizmanın yanında duruyor: Suya doğru çıkıntı yapan vinç benzeri bir şeyden sallanan bir kanca.

"Ve oğlan ölmüş ya da ölmek üzereyken, hâlâ şişme yeleğiyle denizde savrulurken babasına çaresizce ona attığı ipin ucundan tutması için bağırıyor."

"Baba neden suya atlamamış?" diye soruyorum.

"Çünkü o zaman ikisi de kesinlikle ölürdü."

"Ama iyi bir jest olurdu."

Herhangi bir şeyden korkmak için çok güneşli ve temiz bir hava var. Bu havada *Hellraiser*'ı seyretsem de etkilenmezdim. Tam bir ruh çağırma havası.

Birilerinin neden burasıyla ilgili bir hayalet hikâyesi yazdığını anlayabiliyorum. İşin doğrusu aslında intihar edecek olsam burası en iyi üç yer listeme girerdi. Ve böyle bir günde daha iyi bir şey de yapamazsın. Sahil güvenliğin cesedi bulduğunu, aşağıda dalgaların kayalara çarptığını, martıların çoktan gözlerimi yemek için üşüştüklerini, suyun içinde deniz aslanlarının yas tuttuğunu hayal edebiliyorum. Sahil güvenliğin yüksek kalite bir video kamerası var ve çektikleri görüntüler önce yerel haber kanallarına gidiyor, oradan büyük ulusal kanallarca kullanılıyor, internette cesedimin fotoğrafları dolaşıyor, indiriliyor ve sonra yine *On Haberleri* ve CNN'e internetin ne kadar fena olduğuna, durumun aile için ne kadar acı verici olduğuna dair bir haberle çıkıyor ama işin doğrusu o ki helikopterden çekilmiş görüntüler çok güzel ve bunları tekrar göstermek için her tür bahaneyi bulacaklar.

"Yani oğlu öldü" diyorum. "Ve yaşlı adam fırtınadan sağ çıktı ama sonra kendini direkte asıyor mu?"

"Doğru" diyor annem.

Esniyorum. "Korkmadım" diyorum.

Babam beton iskelenin ucunda duruyor. Aşağı bakarak uzun süredir sürmekte olan kindar bir maçı seyrediyor: Dalgalar Kayalara karşı.

"Kendini direkte astı mı olacak, asıyor mu değil." diyor babam. Geriye doğru bir adım atıp bize dönüyor. "Kimden bahsediyoruz?"

"O tuhaf cankurtarandan" diyorum.

"Ah evet, o hikâye doğru" diyor babam.

"Ya bırak allah aşkına, doğruymuş" diyorum.

Babam bana boş gözlerle bakıyor. Vuran dalgaların sesleri geliyor.

"Yıllarını Gower sahilinde insanları kurtararak geçirdi ve sonra oğlu onunla birlikteyken gözleri önünde öldü. Adam kendini astı" diyor.

"Ve şimdi de hayalet olarak bu kıyılara geri geldi" diyorum. Parmaklarımı havada oynatıp korkunç bir surat yapıyorum.

Onaylamayarak, "Oliver" diyor.

Güneş ışığı yandan vuruyor: Babamın yüzünün yarısını aydınlatıyor, yarısı ise karanlıkta.

Annem, "Benim hatam" diyor. "Ben bunun bir hayalet hikâyesi olduğunu sanıyordum."

Babam anneme bakıyor. "Jill bu çok korkunç."

Annem dişlerini gösteriyor.

Babam, "Bu olay gerçek. Gerçekten yaşandı" diyor. "Seksenlerde."

Annem, "Çok kötü" diyor. "Ben neden bunun bir hayalet hikâyesi olduğunu düşündüm?"

Başımı annemin omzuna koyuyorum.

"Çünkü sevgili oğlunu kaybetmek, mesela beni, o kadar korkunç bir şey ki başkasının başına geldiğini duyduğunda bile bunun gerçek olmadığına kendini inandırıyorsun."

Güneşin batmaya başladığını fark ediyorum. Manzara çok sevdiğim bir şey değildir ama işte şimdi karşımda.

Babam, "Gerçekten harikulade bir gün" diyor.

Güneş ufukta aspirin gibi eriyip gidiyor. Suyun üzerinde parlak, beyaz bir ışık.

Annem koluma yaslanıyor.

"Haklı olabilirsin Oli" diyor.

Okyanusun genişliği beni biraz hasta ediyor. Suda hem koyu hem de beyaz lekeler var. Koyu olanlar adalar gibi görünüyorlar.

"Neden bazı yerlerde su daha koyu renk?"

Babam, "Belki akıntıyla alâkalıdır" diyor.

"Aşağıda yaşayan onca akla ziyan şeyi düşünün" diyorum.

Özellikle de en derin noktalarda. Dev jölemsi yaratıklar. Bir anahtar deliğinden geçebilirler ama bir balinayı yiyebilecek kadar da kocaman ağızları vardır. Basınç kemik oluşumunu engelliyor. Annemle babama deniz biyoloğu olmak istediğimi söylemeyi düşünüyorum; şimdiden okul arkadaşlarım arasında en çok teklif edilen kariyer seçeneklerinden biri.

Güneş batıyor. Işık yumurta sarısı gibi ve sıcak.

"İkinci Dünya Savaşı'nda ultrasonu denizaltı nesnelerini bulabilmek için kullandıklarını biliyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum.

İkisinin arasında duruyorum. Omuzlarımız birbirine değiyor

Babam, "Bilmiyordum" diyor. O bir Galler tarihçisi.

Güneş batıyor. Bütün renkler orada.

"Okyanus ne kadar derin?" diye soruyor annem. Gerçek soyadı Hunter (Avcı). Jill Hunter. Güneş batıyor.

"Emin değilim" diyor babam.

Annemle babam bir şeyi bilmedikleri zaman hoşuma gidiyor.

Japon balıkları içinde oldukları fanusu dolduracak kadar büyüyorlar.

"Okyanus altı mil derinliğinde" diyorum.

Güneş batıyor.

Ve battı.

Teşekkür

Bu kitabın büyük kısmını East Anglia Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık okurken yazdım. Oradaki tüm hoca ve öğrencilere hem yardımları hem de cesaret verdikleri için teşekkür ederim. Özellikle uzmanlıklarını paylaştıkları için John Boyne, Megan Bradbury, Andrew Cowan, Doug Cowie, Sian Dafydd, Patricia Duncker, Seth Fishman, Paulo Mellett, Michéle Roberts, Clive Sinclair, Joel Stickleyve Luke Wright'a teşekkür ederim. Sabrı, heyecanı ve arkadaşlığı eşsiz olan Tim Clare'a özel teşekkürler. Ayrıca bu kitabı Curtis Bronz Ödülü ve AHRC'nin desteği olmadan yazamazdım.

Enerjisi, desteği ve detaylara gösterdiği dikkatten dolayı özelikle ajansım Georgia Garrett'a teşekkür ederim. Editörüm Simon Prosser'a da minnettarım. Francesa Main, Emma Horton ve Penguin'deki herkese, Philippa Donovan, Rob Kraitt, Naomi Leon ve AP Watt'daki herkese ve Claire Paterson'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitabın ilk bölümünü sadece kısa bir hikâyeyken ABC-tales.com'da yayınlamıştım; aldığım geri dönüşler *Denizaltı*'nı yazma kararını almamda çok etkili oldu. Aynı zamanda Lara Frankena'ya da teşekkürler. Apostasi bölümünde "yardım" kelimesini oluşturan çalı çırpı fikri onun "Vipassana Meditation Retreat, Ten Days' Silence" şiirinden alındı.

Destekleri ve bu kitapla yaşadıkları için Fran Alberry, David Rhys Birks, Ben Keeps Brockett, Simon Brooke, Ally Gipps, Alison Hukins, Matt Lloyd-Cape, Toby Gasston, Gregg Morgan, Alastair O'Shea, Dylan O'Shea, Emily Parr, Ian Rendell, Laura Stobbart, Maya Thirkell, Hannah Walker ve Mial Watkins'e teşekkürler.

Beni cesaretlendirdikleri ve sevgilerini paylaştıkları için aileme: Annem, babam ve kız kardeşlerim Anna ile Leah'ya.

Babamın depresyon dalgalarından birinin ne zaman başladığını anlayabilmek için bütün sezgilerimi kullanıyorum. İki işaret şunlar: Birincisi, bulaşık makinesini boşalttığını çatı katındaki odamdan duyabiliyorum. İkincisi, yazı yazarken kalemle o kadar çok bastırıyor ki temizlemesi kolay plastik masa örtümüzün üzerinde iki üç günlük notlarını yeterli bir ışık olduğu zaman görebiliyorum.

* * *

Genç ve yetenekli yazar Joe Dunthorne'nun ilk romanı *Denizaltı*. Keskin, neşeli, nobran bir ergen olan Oliver Tate romanın delişmen kahramanı. Oliver Tate henüz 15 yaşındadır ve ebeveynlerinin ruhsal hallerinden ciddi anlamda endişelidir. Babasının derin bir depresyon döneminde olduğuna, annesinin de türlü takıntılar geliştirdiğine inanmaktadır. Oliver Tate, apayrı dünyalarda yaşam mücadelesi veren anne ve babasını çılgın bir mizahi çabayla yeniden bir araya getirmeye çalışır. Fakat bu arada 16. yaşına girmeden önce bir meseleyi çözmek istiyordur: bekâret. Oliver Tate hem ailesini toparlamaya çalışmakta hem de kendi cinsel meselelerine kafa yormaktadır, azar azar suya batıyordur...

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN: 978-605-314-408-3
9 786053 144083

KDV'den muaftır.